

"ความสัมพันธ์ระหว่างการไถ่ความรักและสถานะภาพของแม่และของลูกกับ
การยอมรับตนเอง" เปรียบเทียบระหว่างเด็กวัยรุ่นปกติ
กับเด็กวัยรุ่นกระทำผิด"

ปริญญาโท

ของ

จตุพร จริยะนรวิทย์

THE SUTHERLAND
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑๘ สิงหาคม ๒๕๑๔

"ความสัมพันธะระหว่างการไ้ความรักและสถานภาพของแม่และของลูกกับ
'การยอมรับตนเอง' เปรียบเทียบระหว่างเด็กวัยรุ่นปกติ
กับเด็กวัยรุ่นกระทำผิด"

บทกวีย่อ

ชดง

จตุพร จริยะนรวิชัย

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑๕ สิงหาคม ๒๕๑๔

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ใหญ่ในการศึกษากันกว่าครึ่งนี้ ก็เพื่อหาสาเหตุที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเป็นเด็ก กระทำผิด สาเหตุทางจิตวิทยาที่สำคัญที่สุดคืออิทธิพลของความศรัทธาเกี่ยวกับ "ตน" ของแม่ ที่มีต่อลูก เป็นเรื่องที่จะศึกษาได้โดยการยอมรับตนเอง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐาน สังคม" เปรียบเทียบและศึกษาความสัมพันธ์ของแม่และของลูก การยอมรับตนเองที่ศึกษานี้แบ่งออกเป็น ๒ ด้านการให้ความรักและการให้สถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น ๒ พวก คือ พวกที่ถือว่าเป็นกลุ่มปกติ คือ นักเรียนวัยรุ่นชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๓๐ คน และมารดาของนักเรียนชายกลุ่มนี้อีก ๓๐ คน พวกที่ถือว่าเป็นกลุ่มกระทำผิด คือ เยาวชนวัยรุ่นชายในสถานฝึกอบรมและแรกรับเด็กกลางที่บางนา ซึ่งมีความผิดทางอาญาในข้อหา ปล้น ฆ่า หรือพยายามฆ่า ๓๐ คน และมารดาของเยาวชนกลุ่มนี้อีก ๓๐ คน เป็นกลุ่มที่มีฐานะ เศรษฐกิจปานกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถามและสัมภาษณ์ ๒ ชุด ชุดที่ ๑ ชื่อ "สัมพันธ์ภาพที่ลูกชายมีต่อแม่" ชุดที่ ๒ ชื่อ "สัมพันธ์ภาพที่แม่มีต่อลูกชาย" ผลการวิจัยพบว่า "การยอมรับตนเอง" "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่ มีอิทธิพลเป็น บางส่วนต่อ "การยอมรับตนเอง" "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของลูก ส่วนที่กลุ่มปกติและกลุ่มกระทำผิดเหมือนกัน คือ การให้ความรัก เช่น แม่ให้ความรักแก่ตัวแม่เอง สูง ลูกก็จะให้ความรักแก่ตัวลูกเองสูงตามไปด้วย ส่วนที่แตกต่างกันส่วนใหญ่เป็นด้านการให้สถานภาพ แก่ตนเองในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม" แม่ลูกกลุ่มกระทำผิด ให้สถานภาพแก่ตนเองไม่คล้อยตาม ความเป็นจริง คือ สูงกว่าที่ควรจะเป็น และในขณะที่เดียวกันก็ให้สถานภาพแก่ตนเองในเรื่อง "ตนตาม ที่ปฏิบัติจริง" ต่ำกว่าแม่ลูกกลุ่มปกติ แต่จะอย่างไรก็ตามแม่ของลูกกลุ่มกระทำผิดก็ไม่ได้ให้สถานภาพ แก่ตนเองต่ำกว่าลูกของตน และกลุ่มตัวอย่างแม่กับกลุ่มตัวอย่างลูก มีความคล้ายคลึงกันในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม" สูง เมื่อเปรียบเทียบกับมารดาในเรื่อง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง"

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัย
วิชาการศึกษาได้

.....*นางสาววิไลพร สอนวนิช*..... ประธาน

.....*วิไลพร สอนวนิช*..... กรรมการ

.....*วิไลพร สอนวนิช*..... กรรมการ

๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๔

ประกาศคุณูปการ

นอกจากทนายประชาชนและคณะกรรมการซึ่งผู้วิจัยต้องขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง
ที่ได้เมตตาให้การอ่าน ตรวจ และแก้ปริญาหนังสือฉบับนี้แล้ว ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์
กร.นวลเสถียร วิเชียรโชติ ที่ได้ให้คำแนะนำและให้ความสว่างในปัญหาที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งการอภิปรายผลของการวิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อ.จ.สมบุญธรรม วิชาพงศ์ ที่ได้ช่วยเหลือในคานาสถิติเป็นอย่างดี
ยิ่ง และขอขอบพระคุณในคำแนะนำของ คุณชูศักดิ์ ชัมภลลิขิต ตลอดจน คุณมาลี บะวงษ์ และคุณ
สนันท์ งามเนตร ที่ได้เอื้อเฟื้อให้การพิมพ์ลงนิตยสารไปรษณีย์ตลอดมา

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจและความช่วยเหลือที่ได้รับจาก คุณบุญเพราะ แสงเทียน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำลังใจและกำลังใจงานจากคุณอรุณศรี กุมุท และ คุณเพ็ญจันทร์ ศิริชุมแสง
ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณมาพร้อมนี้ด้วย

อนึ่งการวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลงก็ด้วยทุนที่ได้รับจากสภาวิจัย ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์แก่
ผู้วิจัยเป็นจำนวนเงินสามพันบาท ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

จตุพร จริยะนรวิทย์

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑	* บทนำ	๑
	* ความมุ่งหมายของการวิจัย	๕
	* ความสำคัญของการวิจัย	๖
	* ขอบเขตของการศึกษาวิจัย	๖
	* คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๗
	เหตุผลเบื้องต้นหลังสัมมนาการวิจัย	๘
	สมมติฐานการวิจัย	๑๕
	* การศึกษาเอกสารเก็บรวบรวม	๑๘
๒	วิธีดำเนินการ	๒๒
	* กลุ่มตัวอย่าง	๒๒
	เกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๓
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๒๓
	ที่มาของแบบสอบถาม	๒๖
	การดำเนินการสอบถามหาความสัมพันธ์ระหว่าง แม่ - ลูกชาย ของกลุ่มตัวอย่าง	๒๗
	เกณฑ์การตรวจวิเคราะห์แบบ	๒๘
	* ลำดับขั้นของการวิเคราะห์และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๘
๓	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๑
	สัญลักษณ์และอักษรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๑
	ข้อตกลงเบื้องต้น	๓๑
	* การเสนอตารางและผลของการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๒
	- ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูก	
	โดยศึกษาจากคะแนนผลต่าง	๓๓

- ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง "ทัศนคติปฏิบัติจริง" ของแม่กับ
ของลูก และความสัมพันธ์ระหว่าง "ทัศนคติมาตรฐานสังคม" ของแม่กับ
ของลูก โดยศึกษาจากคะแนน - ๓๓
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่
และ "การยอมรับกันเอง" ของลูก ในกรณีที่แต่ละฝ่ายให้ความรักแก่กัน
และกัน - ๓๖
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่และ
"การยอมรับตนเอง" ของลูก ซึ่งแต่ละฝ่ายให้ความรักแก่ตนเอง - ๓๘
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่และ
"การยอมรับตนเอง" ของลูก ซึ่งแต่ละฝ่ายให้สถานภาพแก่กันและกัน - ๔๐
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่และ
"การยอมรับตนเอง" ของลูก ซึ่งแต่ละฝ่ายให้แก่ตนเอง - ๔๒
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ใน
"การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเอง - ๔๔
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบระหว่างลูกกลุ่มปกติ กับลูกกลุ่มกระทำผิด
ในเรื่อง "ทัศนคติปฏิบัติจริง" กับ "ทัศนคติมาตรฐานสังคม" - ๔๕
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบ ระหว่างแม่กลุ่มที่ลูกปกติ กับแม่กลุ่มที่
ลูกกระทำผิด ในเรื่องของ "ทัศนคติปฏิบัติจริง" กับ "ทัศนคติมาตรฐาน
สังคม" - ๔๖
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่าง แม่ - ลูก กลุ่ม
ปกติ กับ กลุ่มกระทำผิด ในด้านการให้ความรัก และให้สถานภาพแก่ตนเอง
และแก่ผู้อื่น ใน "การปฏิบัติจริง" กับ "ตามมาตรฐานสังคม" - ๔๘
- สรุปผลการวิจัย - ๕๐
- อภิปรายผล - ๕๘

บทที่	หน้า
* ขอเสนอแนะสำหรับแม่ ✓	๒๖
* ขอเสนอแนะสำหรับครู ✓	๒๒
* ขอเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะวิจัยต่อไป ✓	๒๓
บรรณานุกรม	๒๔
ภาคผนวก ก.	๒๘
ภาคผนวก จ.	๘๒
ภาคผนวก ก.	๘๘
บทคัดย่อ	๑๑๕

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ แสดงว่าวนกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันประเภท, เพศ และ อายุ	๒๒
๒ แสดงรายละเอียดต่างๆ ของแบบสอบถามชุดที่ ๑	๒๕
๓ แสดงรายละเอียดต่างๆ ของแบบสอบถามชุดที่ ๒	๒๖
๔ แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่ และของลูก ทั้งในกลุ่มที่ถูกปลุกกับในกลุ่มที่ถูกกระทำผิด ในด้านการให้ความรักและสถานภาพ แก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง โดยศึกษาจากคะแนนผลต่าง	๓๓
๕ แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง "ทัศนคติปฏิบัติจริง" ของแม่กับของลูก และ ระหว่าง "ทัศนคติมาตรฐานสังคม" ของแม่ และของลูก ในด้านการให้ความรัก และสถานภาพ ทั้งแก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง โดยศึกษาจากคะแนนเก็บ	๓๔
๖ เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่ และ "การยอมรับตนเอง" ของลูก ในกรณีที่แต่ละฝ่ายให้ความรักแก่กันและกัน	๓๖
๗ เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่ และ "การยอมรับตนเอง" ของลูก ในกรณีที่แต่ละฝ่ายให้ความรักแก่ตนเอง	๓๘
๘ เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่ และ "การยอมรับตนเอง" ของลูก ในกรณีที่แต่ละฝ่ายให้สถานภาพแก่กันและกัน	๔๐
๙ เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่ และ "การยอมรับตนเอง" ของลูก ในกรณีที่แต่ละฝ่ายให้สถานภาพแก่ตนเอง	๔๒
๑๐ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของลูกแม่ - ลูก เป็นรายคู่ ใน "การยอมรับตนเอง" กรณีที่แต่ละฝ่ายให้สถานภาพแก่ตนเอง	๔๔
๑๑ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่า "t" ในการให้ความรัก และสถานภาพแก่ผู้อื่น และ แก่ตนเองของลูกกลุ่มปลุกกับลูกกลุ่มกระทำผิด ทั้งในเรื่องของ "ทัศนคติปฏิบัติจริง" กับ "ทัศนคติมาตรฐานสังคม"	๔๕
๑๒ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และค่า "t" ในการให้ความรักและสถานภาพ แก่ผู้อื่นและแก่ ตนเอง ของแม่กลุ่มปลุกกับแม่กลุ่มกระทำผิด ทั้งในเรื่องของ "ทัศนคติปฏิบัติจริง" กับ "ทัศนคติมาตรฐานสังคม"	๔๖

๑๓	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่าง แม่ - ลูก กลุ่มปกติกับกลุ่มที่ถูกกระทำผิด ในด้านการให้ความรัก และสถานะ "แก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง ทั้งใน "ตนตาที่ปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานสังคม"	๕๘
๑๔	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรต่าง ๆ แบบทวิเวีย (๒ x ๒)	๕๙
๑๕	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรต่าง ๆ แบบ ทริเวียสี่เหลี่ยม (๒ x ๒ x ๔ repeat)	๕๖
๑๖	แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทิศทางแบบ Split half test	๕๗
๑๗	เสนอตัวเลขของการเปรียบเทียบความแตกต่างของ "การยอมรับตนเอง" ระหว่าง แม่ลูก ๒ กลุ่ม ในด้านการให้ความรักแก่ผู้อื่น	๖๐
๑๘	เสนอตัวเลขของการเปรียบเทียบความแตกต่างของ "การยอมรับตนเอง" ระหว่าง แม่ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ในด้านการให้ความรักแก่ตนเอง	๖๑
๑๙	เสนอตัวเลขของการเปรียบเทียบความแตกต่างของ "การยอมรับตนเอง" ระหว่าง แม่ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ในด้านการให้สถานะภาพแก่ผู้อื่น	๖๒
๒๐	เสนอตัวเลขของการเปรียบเทียบความแตกต่างของ "การยอมรับตนเอง" ระหว่าง แม่ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ในด้านการให้สถานะภาพแก่ตนเอง	๖๓
๒๑	แสดงสถิติขั้นมูลฐานในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทริเวียสี่เหลี่ยม	๖๔
๒๒	เปรียบเทียบ ความแตกต่างของการให้ความรัก - สถานภาพแก่ผู้อื่น และตนเอง ของแม่ - ลูก กลุ่มปกติ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	๖๕
๒๓	เปรียบเทียบคะแนนทั้งหมด เป็นรายคู่ระหว่างแม่ลูก, "ตนจริง" - "ตนในอุทกคติ", การให้ความรักและให้สถานะภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง	๖๗
๒๔	แสดงตัวเลขของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๒ x ๔ repeat กลุ่มปกติ ABC table	๖๘
๒๕	แสดงตัวเลขของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๒ x ๔ repeat กลุ่มปกติ AB table	๖๙
๒๖	แสดงตัวเลขของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๒ x ๔ repeat กลุ่มปกติ AC table	๗๐

การวาง

๒๗ แสดงตัวเลขของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat กลุ่มปกติ
BC table ----- ๑๐๐

๒๘ แสดงตัวเลขของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat กลุ่มปกติ
BX subject with mother table
BX subject with Son table ----- ๑๐๒

๒๙ แสดงตัวเลขของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat กลุ่มปกติ
CX subject with Son table ----- ๑๐๓

๓๐ แสดงตัวเลขของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat กลุ่มปกติ
CX subject with Mother table ----- ๑๐๔

๓๑ เปรียบเทียบความแตกต่างของการให้ ความรัก - สถานภาพ แก่ผู้ฉ้อ และตนเอง
ระหว่าง แม่ - ลูก โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat
ของกลุ่มกระทำผิด ----- ๑๐๕

๓๒ เปรียบเทียบคะแนนทั้งหมดเป็นรายกลุ่ม ระหว่าง แม่ลูก, "คนจริง" - "คนในอุดมคติ",
การให้ความรัก - สถานภาพแก่ตนเองและแก่ผู้ฉ้อ ของกลุ่มกระทำผิด ----- ๑๐๖

๓๓ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรปรวนของตัวแปร แบบ $2 \times 2 \times 4$
repeat กลุ่มกระทำผิด ABC table ----- ๑๐๘

๓๔ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat ของ
กลุ่มกระทำผิด AB table ----- ๑๐๙

๓๕ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat
AC table ----- ๑๑๐

๓๖ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat
BC table ----- ๑๑๑

๓๗ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat
BX Subject with Mother table
BX Subject with Son table ----- ๑๑๒

ตาราง

หน้า

๓๘ แสดงการวิเคราะห์ถ้อยแปรปรวนของตัวแปรแบบ $๒ \times ๒ \times ๔$ repeat

CX Subject with Mother table ----- ๑๑๓

๓๘ แสดงการวิเคราะห์ถ้อยแปรปรวนของตัวแปรแบบ $๒ \times L \times ๔$ repeat

CX Subject with Son table ----- ๑๑๔

บทนำ

ในขณะที่ประเทศไทยกำลังพัฒนาเพื่อความก้าวหน้าให้เท่าเทียมประเทศอื่นในโลกอยู่ขณะนี้ ปัจจุบันที่สำคัญประการหนึ่งคือ การพัฒนากำลังคนให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพในอันที่จะช่วยประเทศไทยไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ได้รวดเร็วขึ้น จอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันได้กล่าวถึงความสำคัญของกำลังคนไว้ว่า

ในบรรดาปัจจัยสำหรับการพัฒนาประเทศนั้น กำลังคนนับได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดเพราะเหตุว่า ถ้ามีคนจำนวนมากพอสมควร มีความรู้ความสามารถเหมาะสมแก่หน้าที่การงาน และมีการจัดการที่ดีแล้ว โอกาสที่จะทำงานให้ได้ผลดีและประหยัดย่อมง่ายขึ้นเป็นอันมาก คนสำคัญกว่าเงินและสิ่งของมากมายนัก เพราะถ้าคนสามารถแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จจุดลงไปด้วยคือ

ในบรรดากำลังคนที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติได้คือนั้น ประชากรวัยรุ่นนับได้ว่ามีความสำคัญยิ่งทั้งในค่านปริมาณและคุณภาพ จากการกาดกะเนตามวิธีการทางสถิติ ของ ดร.สุกิจ เหล่าสุนทร^๒ พบว่า "ประชากรของประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๖๐ - ๒๕๐๔ เพิ่มขึ้นจาก ๓๓.๒ ล้านคนเป็น ๓๘.๒ ล้านคน มีประชากรอายุ ๑๕ ปี ขึ้นไปเพิ่มจาก ๑๔.๐ ล้านคน เป็น ๒๐.๓ ล้านคน และเป็นกำลังแรงงานที่มีอายุ ๑๕ ปี ขึ้นไปเพิ่มจาก ๑๔.๐ ล้านคน เป็น ๑๗.๐ ล้านคน" แมว่าอัตราการกำลังคนจะเพิ่มขึ้นก็ตาม แต่กำลังคนที่มีความพร้อมประเทศต้องการ เพื่อช่วยในการพัฒนาประเทศนั้นต้องการเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "บุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคนิค ประเทศต้องการถึง ๕๕,๐๐๐ คน แต่ลดจากการประมาณเอาตามจำนวนผู้เรียนสำเร็จจากมหาวิทยาลัยในระยะ ๕ ปี ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ

^๑ จอมพลถนอม กิตติขจร "นโยบายของรัฐบาลในการพัฒนาประชากร" เอกสารทางวิชาการ สัมมนาพัฒนาการบริหาร, จากหลักการบริหารงานแผนใหม่, หน้า ๒๔๐

^๒ สุกิจ เหล่าสุนทร ดร. "การศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษา" เอกสารวิจัยสวนกุหลาบในลักษณะทางสังคมจิตวิทยา, หน้า ๕๘

พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๔ พบว่ามีกำลังคน ทางด้านนี้เพียง ๓๑,๖๐๐ คนเท่านั้น^๑

ดังนั้นสิ่งที่ประเทศไทยต้องกระทำควบคู่กันไปกับการพัฒนาประเทศก็คือ พัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพ ตามที่ต้องการ สำหรับผู้ที่จะได้มาเป็นกำลังแรงงานของประเทศชาติก็คือ เด็กและเยาวชนในปัจจุบัน ซึ่งถ้าต้องการผู้ใหญ่ที่โตและสามารถแล้ว จะต้องมาจากเด็กและเยาวชนที่ดีและมีความสามารถนั่นเอง "ในขณะที่นี้มีเยาวชนถึง ๗ ล้านกว่าคน หรือประมาณ ๒๒ เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั่วประเทศ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประชากรแล้วจะใกล้เคียงกับ ๑ ใน ๔ ของประชากร"^๒ เยาวชนกลุ่มนี้ต่อไปภายหน้าจะเป็นกำลังอันสำคัญของประเทศชาติ เพราะเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญที่สุด และมีบทบาทอันสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจสังคม และการเมือง การดำเนินการพัฒนาประเทศจะได้ผลดี และประสบผลสำเร็จได้เร็วยิ่งขึ้นนั้น ต้องได้รับความร่วมมือจากเยาวชน ซึ่งเป็นผู้ที่มีความยึดมั่นน้อยลงในความคิดเห็นอันเก่าพินสมัย และเป็นผู้ที่มีความคิดเห็นและความเข้าใจสมัยใหม่ พร้อมทั้งปรับตัวเข้ากับสิ่งใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งยังเป็นผู้กระตือรือร้นที่จะทำงานเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงสภาพแวดล้อมของตนให้ดีขึ้น แต่ในขณะที่เดียวกันเยาวชนก็อาจจะเป็นผู้ก่อปัญหาต่าง ๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตลอดจนทำลายสิ่งที่ดีงามของบรรพบุรุษที่ใคร่สร้างสรรคมา เพราะความเข้าใจผิดรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และผิดหวังเมื่อไม่ได้รับในสิ่งที่ตนปรารถนา ดังเช่นข่าวการยกพวกเข้าตีกันของกลุ่มนักเรียน ๒ กลุ่ม

ในวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๑๔ ขณะที่ นายเฉลิมพร วัช ๑๗ ปี นักเรียนโรงเรียนวัดน้อยใน กับเพื่อนนักเรียนหลายคนไปคุฟูตบอลระหว่างที่โรงเรียนวัดประยูร กับ ทีมมหาราช นายเฉลิมพร กับ วุฒิชัย วัช วัช ประยูร ทำไปเมื่อเรียนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเชียร์ทีมมหาราชเกิดความไม่พอใจ จึงได้เชียร์กระแทกกระแทกกันขึ้น เมื่อฟุตบอลเล็ก โดยทีมวัดประยูร เป็นฝ่ายชนะ นายเฉลิมพรกับพวก จะเดินทางกลับ จึงถูกนักเรียนกลุ่มนั้นรุมทำร้าย ที่ด้วยไม้มงพุ่มลง ผู้ประสบเหตุนำส่งโรงพยาบาล แต่นายเฉลิมพร ซากใจตายเสียก่อน^๓

^๑พร้อม พานิชักดิ์ ธร. "สถานการณ์กำลังประเทบุกลากร ด้านวิทยาศาสตร์ และเทคนิค ในประเทศไทย" วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ, ๔:๖๐ หน้า ๒๓.

^๒สมชัย วุฒิชัย "เยาวชนกับการพัฒนาเศรษฐกิจ" ล.ค. หน้า ๔๗

^๓สยามรัฐรายวัน ประจำวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๑๔ "ฟุตบอลเป็นเหตุให้นักเรียนถูกตีตาย" ๒๑ : ๓๓๔๑, หน้า ๔

การกระทำของเยาวชนวัยรุนจะเป็นสิ่งที่ทำให้คาดคะเนได้ว่าแนวโน้มของประเทศไทยเป็นเช่นใดในอนาคต เพราะ " เยาวชนวัยรุนเป็นผู้ที่กำลังจะเตรียมตัวเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ และบางส่วนก็อยู่ในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งจะช่วยให้ผลิตแก่ระบบเศรษฐกิจ อีกอย่างหนึ่งก็คือเยาวชนจะเป็นกำลังแรงงานอันสำคัญของประเทศต่อไป"

ดังนั้น ถ้าเยาวชนวัยรุนของประเทศไทยส่วนหนึ่งต้องกระทำคามผิดไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม จะทำให้ประเทศไทยต้องเสียทั้งเวลา และเงินส่วนหนึ่ง เพื่อดำเนินการป้องกันและแก้ไข ทำให้การพัฒนาที่กำลังเร่งรัดอยู่ตกลงลาช้าไปทั้ง ๆ ที่ไม่สมควร จึงถือได้ว่า การกระทำคามผิดทางอาญาของเด็กวัยรุนเป็นปัญหาสำคัญที่ขัดขวางความก้าวหน้าของชาติ เพราะการกระทำผิดของเด็กวัยรุนในแต่ละปี มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี ตามสถิติที่ขึ้นสู่ศาลยุติธรรม ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๑๓ พบว่า "ศาลคดีเด็กและเยาวชน มีคดีแพ่ง ๑๕ ราย กดีอาญา ๑๘๒ ราย เทียบกับเดือนธันวาคมปีที่แล้ว กดีแพ่ง ๒๐ ราย กดีอาญา ๑๗๐ ราย สถิติคดีแพ่งลด ๑ ราย กดีอาญาเพิ่มขึ้น ๒๑ ราย" และไขข้อมุลเกี่ยวกับลักษณะความผิดของเยาวชน ว่า "มีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นโดยไ้ระบุสถิติว่า สถิติของวัยรุนที่กระทำผิดในลักษณะต่าง ๆ กัน ในปี พ.ศ.๒๕๑๓ สูงกว่าปี ๒๕๑๒ เป็นจำนวน ๔,๒๖๖ คน"

* สำหรับสาเหตุที่เด็กกระทำผิดนั้นมีหลายสาเหตุ แม็กิจ วรบุตร^๑ ให้ความเห็นว่าในบรรดาสาเหตุทั้งหลายนี้มีสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่มาจากปัญหาทางครอบครัว และผู้ปกครอง แต่สำหรับนักจิตวิทยาได้ให้ความเห็นว่า "สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการแสดงออกของมนุษย์ ก็คือ การรับรู้เกี่ยวกับ "ตน" อย่งไร" มีการยอมรับตนเองมากน้อยเพียงไหน เด็กที่ยอมรับตนเองจะเป็นผู้ที่มีปัญหาน้อยและมีความสุข เพราะ

^๑สมชัย วุทธิปริษา, วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ, ล.ค. หน้า ๔๘.
^๒สยามรัฐรายวัน "ศาลทั่วพระราชอาณาจักร กดีอาญาเพิ่มขึ้น" ล.ค. หน้า ๔.
^๓วางรังเผือก "ดูควบขวงแก๊งวัยรุน" ๒ : ๑๔ หน้า ๔๘
^๔แม็กิจ วรบุตร "งานสำรวจของกองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน" เอกสารประกอบการสัมมนาของศาลคดีเด็กและเยาวชนครั้งที่ ๑ หน้า ๑
^๕สุรางค์ ไก่ตระกูล ดร. "จิตวิทยาวัยรุน" เอกสารนิเทศการศึกษา ๘๒ : ๒๕๑๑

เป็นผู้ที่ยอมรับทั้งส่วนดีและส่วนเสียของงาน ยอมรับความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและอารมณ์ของตน จึงทำให้ผานบรรลุมวัยรูปโตเป็นอย่างดี ส่วนเด็กวัยรุ่นที่ไม่ยอมรับตนเองมักจะเป็นบุคคลที่ไม่มีความสุข มีสุขภาพจิตที่ไม่ดี บางคนหาทางแก้ปัญหาโดยการประพฤตินิด เพราะมีปัญหาคับข้องใจไม่พอใจตนเอง ซึ่งสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งของการยอมรับตนเองหรือไม่ยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่นนั้น ขึ้นอยู่กับการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ดังที่ บังอร เสดนันท^๑ ได้วิจัยพบว่า "การเลี้ยงดูของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการยอมรับตนเองของวัยรุ่นเป็นอันดับแรก ต่อจากนั้นก็ เป็นสถานภาพทางสังคม เพศ หน้าที่ และตำแหน่งที่ได้รับในโรงเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสถานภาพทางครอบครัวตามลำดับ เด็กวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูที่ดี มีการยอมรับตนเองมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูไม่ดี"

* การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับตนเองของเด็กก็ เพราะเด็กจะรับรู้การแสดงออกของบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดตัวเขามากที่สุด เด็กจะเรียนรู้ถึงเรื่องความรัก ความยกย่องนับถือในสถานภาพของเขาจากผู้เลี้ยงดู หรือแม่ ที่ใดแสดงต่อเขาเป็นสำคัญ ทำให้เด็กรับรู้ ว่า "ตน" ของเขามีค่าหรือไม่มีความสำคัญ และพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อบุคคลอื่นก็ย่อมเป็นไปตามการรับรู้ เรื่อง "ตน" ที่ผู้เลี้ยงดูปฏิบัติต่อเขา ถ้าผู้เลี้ยงดูปฏิบัติต่อเขาอย่างทะนุถนอมให้เขาได้รับความรัก ความอบอุ่นเขาก็จะรับรู้ ว่า "ตน" ของเขามีค่า ดังนั้นเขาจะปฏิบัติต่อบุคคลอื่นอย่างที่ดีกว่าบุคคลอื่นที่มีค่าให้ความรัก และการยกย่องบุคคลอื่นอย่างที่เขาได้รับมา ดังที่ บังอร^๒ ได้กล่าวถึงพัฒนาการของ "ตน" ว่า " 'ตน' ของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ โดยได้สัมผัสสัมพันธ์ กับสิ่งแวดล้อมและบุคคลรอบตัวเขา แม้แต่ทารกซึ่งไม่มีสติปัญญาทางภาษาที่เราใช้กัน แต่เขาอาจแสดงออกให้เห็นได้โดยการประเมินค่าในสิ่งที่เขาพอใจ และไม่พอใจได้ ในระยะนี้แม่เป็นผู้มีอิทธิพลต่อการรวบรวมการสร้างมโนภาพแห่ง 'ตน' มากกว่าผู้อื่น"

* นอกจากนี้ อัลเฟรด แอดเลอร์^๓ ได้เห็นว่า ตนอันเป็นตัวกลางที่ทำให้เกิดพฤติกรรมนั้นตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะทัศนคติของผู้ที่อยู่ใกล้ชิดทารกนั้นจะช่วยสร้างสมกันขึ้นกับเด็ก เขาได้เน้นทัศนคติของพ่อแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของแม่ที่มีต่อลูก และสัมพันธ์ภาพระหว่างพี่น้องว่าสำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมของเด็กในวัยต่อมา

^๑บังอร เสดนันท, "การศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่าง 'ตน' ที่เป็นอยู่กับ 'ตน' ที่คิดอยากจะเป็น" ปริญญาทิพนธ์ปริญญาโท แผนกแนะแนวคณะกรรมการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๒

^๒บังอร เสดนันท ล.ค. หน้า ๒

^๓Calvin S. Hall and Gardner Lindzey, Theory of Personality p.122

ซัดลิแวน นักจิตวิทยาสังคมได้ให้ความเห็นว่า "สังคมที่บุคคลมีความสัมพันธ์อยู่ เป็นส่วน
 สร้างสรรบุคคลและคนที่เกิดจะดีหรือไม่ ย่อมเกิดจากความมีสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล" เขาเชื่อว่า
 บุคคลมีความปรารถนา ๒ อย่าง คือ ความต้องการความสะดวกทางกายและความต้องการความอบอุ่น
 มั่นคง ปลอดภัยทางความสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน สำหรับความต้องการ L อย่างนี้ ซัดลิแวนเชื่อว่า
 บุคคลต้องการความอบอุ่นทางสังคมมากกว่าความต้องการความสะดวกสบาย เพราะตลอดเวลาที่บุคคล
 มีชีวิตอยู่นั้น เขาจะต้องมีความสัมพันธ์กับสังคม กับบุคคลอื่น และสิ่งแวดล้อม บุคคลใดมีความสัมพันธ์
 ไม่ดีกับสิ่งแวดล้อมบุคคลนั้นจะไม่มีที่มั่นในสถานภาพของตนเอง ไม่มีความอบอุ่นทางใจ ซากความ
 เชื่อมั่นในตนเอง ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการเผชิญปัญหาในชีวิตเป็นเหตุให้พฤติกรรมที่เขาแสดงออกมา
 ขัดต่อสังคม แต่บุคคลใดมีสัมพันธ์ภาพเป็นอย่างดีกับบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อมรอบกายบุคคลนั้น บุคคลนั้นก็
 จะเกิดความอบอุ่น มั่นคง และรู้สึกปลอดภัยในสถานภาพของตนเอง สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้
 คือ พฤติกรรมที่เขาแสดงออกมาจึงสอดคล้องและไปเป็นปัญหาในสังคม ความมั่นคงทางสัมพันธ์ภาพ ระหว่าง
 บุคคลกับบุคคลจะรับรู้ได้ก็ด้วยการที่บุคคลได้ความรัก และยกย่องนับถือซึ่งกันและกันนั่นเอง

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การให้ความรักและยกย่องนับถือในสถานภาพของลูกที่แม่แสดงออกมา
 เป็นสิ่งสำคัญต่อการรับรู้เรื่อง "ตน" ของเด็กที่มีความหมายต่อบุคลิกภาพอันเป็นผลทำให้เกิดพฤติกรรมที่
 สอดคล้องหรือขัดแย้งกับสังคม จนกลายเป็นปัญหาได้ในที่สุด * ผู้เขียนในฐานะของนักศึกษาวิชาการแนะแนว
 อันเกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพและความประพฤติของเด็ก จึงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ถึงสาเหตุอันแท้จริง
 ซึ่งเป็นรากฐานของพฤติกรรมของเด็กซึ่งจะดูได้จากการยอมรับตนเองหรือไม่ยอมรับตนเองของเด็ก โดย
 ศึกษากวามสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ในเรื่องความรัก แม่ และเด็กวัยรุ่นกระทำผิด (Juvenile Delinquent
 ในสถานการณ์ต่าง ๆ กับการยอมรับตนเอง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ความมุ่งหมายที่สำคัญคือ ต้องการศึกษากวามสัมพันธ์ของแม่ที่มีต่อลูก กับทัศนคติของลูกที่มีต่อแม่ ใน
 การให้ความรัก และความยกย่องต่อกันและกัน ว่ามีอิทธิพลหรือไม่ต่อการที่เด็กจะเป็นเด็กที่ประพฤ
 ติตามปกติ หรือเป็นเด็กที่กระทำผิด ทัศนคติที่สำคัญคือทัศนคติเกี่ยวกับการยอมรับตัวเองดังที่กล่าวมา
 ข้างตน จะได้วิจัยเรื่องการยอมรับตัวเองในหัวข้อใหญ่ ๆ ต่อไปนี้

๑. เปรียบเทียบการยอมรับตนเองในค่านิยมรักและความยกย่องในสถานภาพแก๊วอินและแก๊วตนเอง ของเด็กวัยรุ่นปกติกับเด็กวัยรุ่นกระทำผิด
๒. เปรียบเทียบการยอมรับตนเองในค่านิยมรักและความยกย่องในสถานภาพแก๊วอินและแก๊วตนเอง ของแม่เด็กวัยรุ่นปกติกับแม่เด็กวัยรุ่นกระทำผิด
๓. ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการยอมรับตนเองในค่านิยมรักและความยกย่องในสถานภาพแก๊วอินและแก๊วตนเอง ของแม่เด็กวัยรุ่นทั้ง ๒ กลุ่ม และการยอมรับตนเองในค่านิยมรักและความยกย่องในสถานภาพแก๊วอินและแก๊วตนเองของลูก

ความสำคัญของการวิจัย

๑. ผลการวิจัยอาจจะเป็นประโยชน์ในการที่จะช่วยให้ครู ผู้ปกครองได้เข้าใจสาเหตุ และพฤติกรรมของ เด็กวัยรุ่นปกติกับเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิด
๒. สถานฝึกอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง อาจจะใช้ผลการวิจัยและขอเสนอแนะให้ประโยชน์ในการแนะนำแม่ร่วมกันไปกับเด็ก ถ้าผลการวิจัยแสดงอิทธิพลของแม่จริง
๓. อาจจะเป็นประโยชน์สำหรับครู และผู้แนะแนวในการให้บริการคำปรึกษากับเด็ก
๔. เป็นประโยชน์ในการวิจัยต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

การศึกษานี้ ผู้เขียนจะกระทำการศึกษาเฉพาะในขอบเขตดังต่อไปนี้ คือ

๑. กลุ่มตัวอย่าง ๑๒๐ คน ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ กลุ่มย่อย คือ
 - กลุ่มแรก คือ นักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของปีการศึกษา ๒๕๖๓ จำนวน ๓๐ คน
 - กลุ่มที่ ๒ คือ เยาวชนชายจากสถานฝึกอบรมและแรกรับเด็กกลาง ที่บางนา ซึ่งต้องคดี ปล้น, ฆ่า หรือ พยายามฆ่า จำนวน ๓๐ คน
 - กลุ่มที่ ๓ คือ มารดาของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรก
 - กลุ่มที่ ๔ คือ มารดาของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ ๒

๒. ตัวแปรที่จะศึกษา

ตัวแปรอิสระ

- แม่ - ลูก
- กลุ่มตัวอย่างปกติ - กลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิด

ตัวแปรตาม

- การยอมรับตนเอง
- คนจริง
- คนในอุดมคติ

๓. ข้อตกลงเบื้องต้น ถือว่า กระแสมความแตกต่างระหว่างคนในอุดมคติ กับ "คนจริง" เป็น "คะแนนการยอมรับตนเอง"

กำนัยยามศัพท์เฉพาะ

เด็กวัยรุ่นปกติ	หมายถึง เด็กชายวัยรุ่นอายุ ๑๔ - ๑๘ ปี ในพื้นที่ใช้ เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร เป็นกลุ่มตัวอย่าง
เด็กวัยรุ่นกระทำผิด	หมายถึง เด็กชายอายุ ๑๔ - ๑๘ ปี ที่ได้รับการพิพากษาจากศาลคดีเด็กและเยาวชนแล้ววากกระทำผิด ด้วยการก่อกวนความสงบของสังคม หรือกระทำการที่สังคมไม่ยอมรับและอยู่ในความคุ้มครองของสถานพินิจอบรมของสถานพินิจและแรกรับเด็กกลาง ที่บางนา
การยอมรับตนเอง	หมายถึง ความแตกต่างมากหรือน้อยระหว่างความรู้สึกเกี่ยวกับตน อย่างที่คิดว่าตนอยากจะเป็นกับคนจริง ถ้าแตกต่างกันมากก็แสดงว่ามี การยอมรับตนเองน้อยและตรงกันข้าม ถ้าแตกต่างกันน้อยก็แสดงว่ามี การยอมรับตนเองมาก
คนจริง	หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ และทัศนคติที่รับรู้ ว่า ตนอยู่ในระดับหนึ่ง ซึ่งมักจะไม่ถึงขั้นที่ตนตั้งความปรารถนาจะเป็น ซึ่งในการสัมภาษณ์ถือว่า "คนตามที่เป็นปฏิบัติจริง" คือ "คนจริง" และตั้งแต่บทที่ ๓ เป็นต้นไปจะกล่าวถึงในรูปของ "คนตามปฏิบัติจริง"

- คนในอุดมคติ** หมายถึง คนเองตามที่ตั้งความปรารถนาอยากจะเป็น ซึ่งตามปกติแล้วบุคคลใดมาจากการมองเห็น มาตรฐานของสังคม หรือกานิยมของสังคม ซึ่งในการสัมภาษณ์ ถัดเอา "มาตรฐานของสังคม" คือ "คนในอุดมคติ" และตั้งแต่บทที่ ๓ เป็นต้นไป จะกล่าวถึงในรูปของ "คนตามมาตรฐานสังคม"
- ความรัก** หมายถึง การเสียดสี การเอาอกเอาใจ เพื่อให้บุคคลที่ได้รับการกระทำเกิดความสุข พอใจในสิ่งที่ตนได้รับ เช่น การที่มารดายอมตามใจบุตร ชื่อของเล่นเพื่อให้บุตรได้เกิดความพอใจ เช่นนี้ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งที่แสดงว่ามารดาได้ให้ความรักแก่บุตร จะพบว่าในขอบข่ายที่จะเกิดความรักกันนี้ จะต้องมีบุคคลอย่างน้อยสองคนขึ้นไป
- สถานภาพ** หมายถึง การมีเกียรติภูมิ หรือความภาคภูมิใจ หรือการแสดงความเคารพยกตัวอย่างเช่น มารดาให้สถานภาพแก่บุตร มารดาจะแสดงความภาคภูมิใจไว้ในสิ่งที่ลูกกระทำ เป็นต้น

เหตุผลเบื้องหลังสมมติฐานการวิจัย

เหตุผลที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ เรื่อง "คน" ในเรื่องของการให้ความรัก และการได้สถานภาพแก่ผู้อื่นและตนเอง ในความสัมพันธ์และใช้คำถามการเปรียบเทียบระหว่างแม่และเด็กชายวัยรุ่น ก็เพราะ ต้องการทราบอิทธิพลที่แม่มีต่อลูกชายในเรื่อง "คน"

เหตุผลที่เลือกศึกษาเด็กชายวัยรุ่น อายุ ๑๔ - ๑๘ ปี เพราะ

- ๑. จากการวิจัยในประเทศไทยว่า ในบรรดาวัยรุ่นหญิงชาย นั้น วัยรุ่นชายมักจะแสดงพฤติกรรมบุคลิกภาพ การร่าเริงออกมามากกว่าวัยรุ่นหญิง ดังที่ ศิริพร หลิมศิริวงศ์ พบว่า "วัยของเด็กลำที่กระทำนิยามมากที่สุดอยู่ในวัยรุ่นตอนปลายมีถึง ๖๔.๖๓% และเด็กหญิงที่กระทำนิยามมากที่สุดอยู่ในวัยรุ่นตอนปลายมีถึง ๔๖.๐๘% และเด็กชายที่กระทำนิยามรองลงไป คือวัยรุ่นตอนต้น มีถึง ๓๓.๖๖% และเด็กหญิงกระทำนิยามรองลงไปคือ วัยรุ่นตอนต้น ๒๕.๑๐%

ว่าพิง คีร์วีเชียร^๑ พบว่า "เยาวชนชาย อายุ ๑๖ ปี และเยาวชนหญิง อายุ ๑๕ ปี เป็น ผู้กระทำผิดอันร้ายที่สุด" สุพัตรา สุภาพ^๒ กล่าวว่า "เด็กกระทำผิดอยู่ในวัย ๑๔ - ๑๕ ปี"

นอกจากนี้ จากสถิติการกระทำผิดของศาลคดีเด็กและเยาวชน^๓ พบว่า "เยาวชนซึ่งมีอายุเกิน ๑๔ ปี แต่ไม่ครบ ๑๘ ปี ทำความผิดถึง ๒,๗๑๒ คน" และจากผลการวิจัยของ วันเพ็ญ อาบูการ^๔ พบว่า "นักเรียนวัยรุ่นชายอายุ ๑๔ - ๑๕ ปี มีลักษณะการแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิง"

๒. วัยรุ่นเป็นวัยที่เด็กน่าจะได้สร้างสมความดีเกี่ยวกับ 'คน' ใคอย่างมั่นคง ทั้งนี้เพราะ แอทเทล กับ เชียร์^๕ (Cattell and Scheir) พบว่า "ความวิตกกังวลเริ่มมีปริมาณคงที่ในวัยรุ่น ประมาณ ๑๕ ปี" และ สมิท^๖ (Smith G.M.) ก็กล่าวว่า "ถ้ามีความแตกต่างระหว่าง 'คนจริง' กับ 'คนใจอกุมกดี' มากเท่าใด ความวิตกกังวลก็จะมากขึ้นเท่านั้น"

^๑ว่าพิง คีร์วีเชียร, "ลักษณะสภาพของเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ที่มีมาถึงศาลคดี เด็ก ปี ๒๕๐๖" วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘

^๒สุพัตรา สุภาพ, "ศาลคดีเด็กและเยาวชน กับ การกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๗

^๓เสนีย์ วาทิน "แนวโน้มของคดีเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน" เอกสารประกอบการสัมมนา ของศาลคดีเด็กและเยาวชนครั้งที่ ๑, หน้า ๑, ๒๕๑๒

^๔วันเพ็ญ อาบูการ "การศึกษาลักษณะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึง บุคลิกภาพ กับตัวหรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียน รัฐบาลในจังหวัดธนบุรี" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท แผนกแนะแนว คณะการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๒

^๕Nuan pen (Kosolpreth) Wichiarajote, "A cross Cultural Study of Societed Values and Personality of Thai and American adolescents" for Degree of Doctor of Education, Illinois, 1968 p. 101.

^๖Ibid, p. 48

สมมติฐานเบื้องต้น

มีผู้แบ่งวัยรุ่นออกเป็น ๒ พวก ก็คือ วัยรุ่นที่ยอมรับตนเองกับวัยรุ่นที่ไม่ยอมรับตนเอง และกล่าวว่า วัยรุ่นที่ยอมรับตนเองจะเป็นผู้ยอมรับทั้งส่วนดีและส่วนเสียของตนเอง ยอมรับความเปลี่ยนแปลง ทั้งทางร่างกายและอารมณ์ของตน ไม่ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าความสามารถของตนเอง กล้าเผชิญปัญหาในชีวิตจริง และวัยรุ่นพวกนี้ จะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีและเป็นพลเมืองดีของชาติ ส่วนวัยรุ่นที่ไม่ยอมรับตนเอง พวกนี้จะเป็นพวกที่เกียติตนเอง ไม่นับถือตนเองและมีปมก้อยทางความรู้สึก มักไม่มีความสุข สุขภาพจิต ใ้ไขก็ จะหาทางออกในชีวิตด้วยทางที่ไม่ถูกไม่ควร บางกนก็หาทางแก้ปัญหาโดยประพฤติกผิดกฎหมาย กังนั้น ผู้เขียนจึงเชื่อว่า "เด็กวัยรุ่นพวกนี้จะมีการยอมรับตนเองมากกว่าวัยรุ่นกระทำผิด"

การแสดงความรักและบงกชองในสถานภาพของกันและกันระหว่างบุคคล ตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป เป็น ลักษณะสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่สำคัญอย่างหนึ่ง ไ้ทศวรรษ เกรือแก้ว^๒ กล่าวว่า "ความสัมพันธ์ของบุคคลในสังคมเป็นไปอย่างมีระเบียบในรูปของฐานะ (Status) และบทบาท (Role) ของแต่ละบุคคลในสังคม เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ ความเป็นปึกแผ่นรวมวิถีชีวิตแห่งสังคม" แสดงว่า การที่บุคคลต้องการความบงกชองในสถานภาพจากบุคคลอื่น ก็เพื่อต้องการอยู่ในสังคมได้อย่างอบอุ่น ปลอดภัย และมีมั่นคง ถ้าบุคคลใ้ไขได้รับบงกชองนับถือทางสถานภาพของเขาแล้ว บุคคลใ้ไขไม่รู้สึกอบอุ่น ไม่รู้สึกปลอดภัย บุคคลจะพยายามเกทางออกเพื่อให้ใ้ไขมาซึ่งตำแหน่งทางสังคมที่ใ้ไขรับรองว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังการที่ เด็กชายวัยรุ่นมักจะแต่งกายตามเพื่อนหรือประพฤติกัง เช่นพวกคิปปี้ เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน ทั้งนี้เพื่อต้องการใ้ไขสังคมกลุ่มนั้นยอมรับเขาเขาเป็นสมาชิกด้วย

นอกจากสถานภาพแล้ว ความรักยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลใ้ไขในการที่จะอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข บุคคลใ้ไขขาดแกลนความรัก จะไม่มีความสุขใ้ไข มีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างแห้งแล้ง ทมหความกระคือหรือด้นใด ๆ บุคคลจะแสดงพฤติกรรมที่ผิดแปกไปจากพฤติกรรมที่สังคมยอมรับว่าถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถาการ แสดงความรักนั้นเป็นไประหว่างแม่กับลูก แอชลีย์ มอนตาญ^๓ (Ashley Montagu) กล่าวว่า

^๑ สุรางค์ ไ้ไขระกูล ด.ก. หน้า ๑๓๐ - ๑๓๕

^๒ ไ้ไขทศวรรษ เกรือแก้ว, ลักษณะสังคมไทย หน้า ๓๔

^๓ Ashley Montagu; "The Awesome Power of Human Love" Reader's Digest, ๑๗ : ๑๐๐ August, ๑๙๗๖ p. ๑๑๘

"อาชญากรรม, การกระทำผิดทางอาญา, โรคประสาททั้งหมด และความประพฤติกี่ແຂ່ງไป มีร่องรอยว่ามาจากสาเหตุที่บุคคลในวัยเด็กได้รับการรักไม่พอเพียง และอารมณ์ไม่มั่นคง"

ในวัยทารก ถ้าบุคคลขาดความรัก ความอบอุ่นจากแม่ ทารกอาจถึงแก่ความตายได้ ดังเช่นผลการวิจัยของ จอห์น โบวล์บี^๑ ที่ทำส่งองค์การอนามัยโลกพบว่า

เด็กกำพร้าที่อยู่ตามสถานเลี้ยงดูเด็กมักจะเป็นโรคประสาทชนิดหนึ่งคือ ร่างกายไม่ยอมรับอาหารแม้ว่าจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างถูกอนามัยที่สุด สถานที่สะอาดปราศจากเชื้อโรค มีอาหารก็เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย แต่ขาดคุณธรรมอย่างใกล้ชิด เพราะจำนวนคนเลี้ยงไม่พอเท่ากับจำนวนเด็ก คนเลี้ยงต้องวุ่นวายอยู่กับเรื่องความสะอาด และอนามัยของเด็กตลอดเวลา ไม่มีเวลายามาทอดและพูดคุยจากววย ปรากฏว่ามีเด็กหลายรายที่ผ่ายผอมลงอย่างผิดสังเกต เพราะอาหารที่กินเข้าไปได้แต่ผ่านออกมาโดยสิ้นเชิง ผลที่สุดมีหลายรายที่ถึงแก่ความตายโดยที่หาสาเหตุไม่พบ มีทางเดียวที่จะวินิจฉัยได้ก็คือ เด็กหมดกำลังใจตายอยากในชีวิต เพราะขาดความรักเบื้องต้น ที่ตนจะได้รับจากแม่ หรือตัวแทนของแม่

และจากการศึกษาวิจัยถึงผลการขาดความรักจากแม่ของ ดร.เรนท์ สปีตซ์^๒ (Renne Spitz) — ในนิวออร์ค โดยแบ่งเด็กทารกออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มแรกเด็กทารกจะได้รับการเลี้ยงดูจากมารดาของคนกลุ่มที่ ๒ เด็กทารกจะได้รับการเลี้ยงดูจากพยาบาลในสถานเลี้ยงดูเด็ก โดยจัดพยาบาลคอยรับผิดชอบเด็กถึง ๘ และ ๑๒ คน ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๒๓๘ คนนี้ พบว่า ภายในระยะเวลา ๒ ปี เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากพยาบาลในสถานเลี้ยงดูเด็กเสียชีวิตไปถึง ๓๗ เปอร์เซ็นต์ ส่วนเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากมารดา ไม่พบว่ามียาโรคที่เสียชีวิต

จะเห็นได้ว่า การแสดงความรักและยกย่องในสถานภาพระหว่างบุคคล เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง ทั้งในด้านการได้ความรัก และยกย่องในสถานภาพของผู้อื่น และที่ให้แก่ตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าบุคคล ๒ บุคคลนี้ เป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เช่น แม่กับลูก การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง จะให้

^๑ ประมวล ตีพิมพ์ใน ค.ศ. หน้า ๑๓๐ - ๑๓๑

^๒ Ashley Montagu, Ibid, p. ๑๑๘

ความรัก และความยกย่องในสถานภาพผู้อื่นอย่างไร บุคคลนั้นจะแสดงพฤติกรรมใน ๒ ด้านนี้ออกมา
 อย่างเดียวกับที่เขาได้รับทัศนคติมา ส่วนผู้ที่ให้ทัศนคติในด้านการให้ความรักและยกย่องในสถานภาพ
 แก่ผู้อื่นและแก่ตนเองที่สำคัญก็คือ แม่หรือตัวแทนของแม่ เพราะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดเด็ก ดังที่นักจิตวิทยา^๑
 กล่าวว่า "การที่เด็กจะรักใคร่และนับถือผู้อื่น เด็กจะตั้งรักใคร่และนับถือตนเอง เสียก่อน และผู้ที่
 จะให้ทัศนคติแก่เด็กก็คือ แม่ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดสนิทสนมกับเด็กนั่นเอง"

ทัศนคติในการให้ความรัก และความยกย่องในสถานภาพทั้งแก่ผู้อื่นและแก่ตนเองที่เกิดขึ้นกับเด็ก
 นั้น เกิดจากการรับรู้เรื่อง "ตน" ดังที่ เจอร์ซิล^๒ กล่าวว่า "ตนก็ต่อรวมของความนึกและทัศนคติ
 เกี่ยวกับตนเองว่า ฉันคือใคร? และฉันเป็นอะไร? ซึ่งประสบการณ์ทั้งหมดจะก่อให้เกิดบุคลิกสำนึกว่าตน
 ของเขาเป็นอย่างไร" ดังนั้นเมื่อบุคลิกมีประสบการณ์ในด้านการรัก และยกย่องในสถานภาพ
 ใด ๆ เขาจะแสดงออกในเรื่องการให้ความรัก และยกย่องในสถานภาพของผู้อื่น อย่างเดียวกันกับ
 ที่เขาได้รับประสบการณ์มา

โรเจอร์ส^๓ สรุปว่า "การรับรู้เรื่อง ตน ทำให้เกิดคนสองสภาพ คือ ตนในฐานะผู้ถูกกระทำ
 (Self as Object) หมายถึงการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับตนเองในคำทัศนคติ, ความรู้สึก และการประเมินค่า
 ตนเองตามสายตาของผู้อื่น และตนเองเป็นกระบวนการ (Self as Process) ซึ่งมีความนึก จำ รวบรวม,
 ตนในฐานะผู้ถูกกระทำ คือ "ตนจริง" และตนเองเป็นกระบวนการ ก็คือ "ตนในอุดมคติ" นั่นเอง

ดังนั้นการให้เด็กได้รับรู้เรื่องความรัก และสถานภาพของตนเองและผู้อื่นที่สัมพันธ์กับเขา ก็เป็น
 สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิด "ตน" ถ้าการรับรู้ในสองเรื่องของเด็กไม่ถูกต้อง หรือไม่เป็นที่ยอมรับใจ เด็ก
 จะไม่มั่นใจและแสวงหาเอา ถ้าไม่ได้จากความเป็นจริงก็จะวาดภาพเอาตามที่ต้องการ ถ้าเด็กยึดมั่นอยู่
 กับ "ตนในอุดมคติ" ที่สูงมากเกินไป โดยไม่คำนึงถึง "ตนจริง" พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมาก็เป็นไป
 ตามมีโนภาพที่ตนยึดมั่นอยู่ ซึ่งหากขัดต่อมาตรฐานของสังคม สังคมไม่ยอมรับพฤติกรรมนั้น จึงกลายเป็น
 พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งบางครั้งก็ร้ายแรง เพราะเด็กถูกข่มขู่กับ ที่สังคมบัญญัติไว้เป็นกฎหมายห้าม
 แ่แต่ "ตนจริง" กับ "ตนในอุดมคติ" ของเด็กไม่แตกต่างกันมากนัก พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมาก็

^๑ สุรางค์ ไก่ตระกูล ด.ค. หน้า ๒๖๖

^๒ Jersild T. Arthur, Child Psychology, p. ๗

^๓ Calvin S. Hall and Lindzey, Ibid, pp. ๔๗๔ - ๔๘๐

กลดยทางกฎของสังกม ก็นั้นหวังวางใจความแตกต่างระหว่าง "คนในอุดมคติ" กับ "คนจริง" ถ้ามีช่วงแคบก็แสดงว่า บุคคลจะมีการยอมรับตนเองมาก แต่ถ้าวางมาก ก็แสดงว่า การยอมรับตนเองของบุคคลมีน้อย ถึงขนาดการวิจัยของ โรเจอร์ส^๑ ที่วิจัย เปรียบเทียบระหว่างตนปกติกับตนเป็นโรคประสาท พบว่า "ในตนปกติ 'คนจริง' สัมพันธ์กับ 'คนในอุดมคติ' ($r = .5$) คือ ถ้า 'คนในอุดมคติ' สูง 'คนจริง' จะสูงด้วย และถ้า 'คนในอุดมคติ' ต่ำ 'คนจริง' จะต่ำด้วย แต่สำหรับคนที่ เป็นโรคประสาท 'คนจริง' ไม่สัมพันธ์กับ 'คนในอุดมคติ' ($r = 0$) " แสดงว่า คนปกติจะมีการยอมรับตนเองมากกว่าคนที่ เป็นโรคประสาท

จากเหตุผลดังกล่าวมาจึงน่าจะสรุปได้ว่า การยอมรับตนเองในด้านกรให้ความรักสถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเองของกลุ่มปกติ น่าจะมีมากกว่ากลุ่มกระทำผิด

ดังนั้น แม่กลุ่มปกติ น่าจะให้ความรักและสถานภาพแก่ลูกและแก่ตนเองมากกว่าแม่กลุ่มกระทำผิด ทั้งใน "คนจริง" และ "คนในอุดมคติ" และ

ลูกกลุ่มปกติ น่าจะให้ความรักและสถานภาพแก่แม่และแก่ตนเองมากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิด ทั้งใน "คนจริง" และ "คนในอุดมคติ"

การแสดงความรักและให้สถานภาพแก่ตนเอง

การที่ผู้เขียนเน้นความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกชายก็ เพราะ ครอบครัวจะเป็นสิ่งแวดล้อมแห่งแรกที่เด็กได้รับการถ่ายทอดทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ ก่อนที่จะออกไปเผชิญกับสังคมนอกบ้านและผู้ที่อยู่ในใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด ก็คือ แม่ หรือตัวแทนของแม่ การยอมรับตนเองในด้านกรให้ความรัก - สถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง ที่เด็กจะแสดงออกมา ก็ย่อมจะถ้าย้อมมาจากแม่เป็นสำคัญ ดังที่ กอร์ดอน^๒ ให้ความเห็นว่า "การเกิดและคงอยู่หรือสลายไปของ 'ตน' ขึ้นอยู่กับการยอมรับตนเองของพ่อแม่ที่มีต่อเด็ก เป็นสำคัญ เพราะการรับรู้ เรื่องตนเองของเด็กจะขึ้นอยู่กับสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่และเด็ก เด็กจะยึดเอาการแสดงออกของพ่อแม่ที่มีต่อเขาเป็นรากฐานของพฤติกรรมที่จะแสดงต่อผู้อื่น" ถ้าแม่ของเด็ก เป็นผู้ที่ยอมรับตนเอง ลูกก็ย่อมมีการแสดงออกว่าตนมีการยอมรับตนเองด้วย แต่ถ้ามแม่ไม่ยอมรับตนเอง ก็เป็นการยากที่พฤติกรรมของเด็กจะแตกต่างไปจากพฤติกรรมของแม่ เด็กจึงต้องเป็นบุคคลที่ไม่ยอมรับตนเองตามไปด้วย

^๑ นวนะเจ็ญ วิเชียรโชติ จากคำบรรยายในวิชา Theories of Personality, ๒๕๑๓

^๒ Gordon J. Ira., Children's Views of Themselves, p. ๑๐

กึ่งที่ เบคินนัส^๑ กล่าวว่า "การที่เด็กไม่ยอมรับตนเอง นั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่พ่อแม่ไม่ยอมรับตนเอง

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การยอมรับตนเองของแม่ - ลูก การให้การให้ ความรัก - สถานภาพ แก่ตนเองมีความสัมพันธ์ไปทิศทางเดียวกัน คือ ถ้าแม่มีการยอมรับตนเองในค่าอันมาก ลูกก็น่าจะมีการยอมรับตนเองในค่าอันมากไปด้วย แต่ถ้าแม่มีการยอมรับตนเองในค่าอันน้อย ลูกก็น่าจะมีการยอมรับตนเองในค่าอันน้อยตามไปด้วย และแม่ - ลูกกลุ่มปกติ และกลุ่มกระทำผิดน่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในการให้การให้ความรัก ให้สถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเองทั้ง "การปฏิบัติจริง" และ "ห้ามงาตรฐานกึ่งกม"

* การแสดงความรักและให้สถานภาพของแม่ที่มีต่อลูกและของลูกที่มีต่อแม่

การให้ความรักและสถานภาพแก่ผู้อื่นนั้น เป็นการถ่ายโยงทัศนคติระหว่างกันและกัน โดยเฉพาะการถ่ายทอดทัศนคติในการให้ความรักและสถานภาพของแม่ให้แกลูก เป็นสิ่งสำคัญ ถ้าแม่ให้ความรัก - สถานภาพแก่ลูกถูกต้องตามวาระอันควร รู้จักว่า เวลาและสถานที่ใด จึงจะสมควรแสดงความรัก และยกย่องชมเชยลูกก็แสดงออกจะทำให้เด็กรู้จักการแสดงความรักและสถานภาพแก่ตนเองและแก่แม่ ถูกต้องตามไปด้วย แต่ถ้าแม่ให้ความรักสถานภาพแก่ลูกไม่ถูกต้องตามวาระ ให้ความรักและยกย่องลูกตลอดเวลาจรวดเร็ว เด็กจะแบ่งแยกไม่ถูกว่าพฤติกรรมอันใด จะถูกต้องตามความเป็นจริงที่สังคมยอมรับ ดังนั้นเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมออกมาจึงเป็นไปตามที่ตนได้รับรู้มาจากแม่ ซึ่งถ้าแม่แสดงออกไม่ถูกต้องกับการยอมรับของสังคม พฤติกรรมที่ลูกแสดงออกก็กีดกันสังคม และเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาไป ดังที่

เลขที่ ๒ โกลด์สวอว์^๒ กล่าวว่า "ลักษณะความรัก ของมารดาที่มีต่อเด็กจะเป็นองค์ประกอบที่มโนสำคัญประการแรกที่มีผลต่อพฤติกรรมของ เด็กที่ผิดปกติ" อีกประการหนึ่ง พ่อแม่ที่เป็นผู้มีความประพฤติ ส่อไปในทางผิดปกติ ยึดระเบียบของสังคม แนวโน้มของการกระทำผิดของเด็กจะมีมากกว่าเด็กที่มีพ่อแม่มีความประพฤติดี กึ่งที่ มาร์ค^๓ กล่าวว่า "ทัศนคติและพฤติกรรมของบิดามารดาและของเด็กที่สวนสัมพันธ์กัน บิดามารดาที่กระตือรือร้น มีแนวโน้ม ที่จะเลี้ยงดูเด็กให้เป็นคนกระทำผิดด้วย"

^๑Medinmus G.R., Reading in the Psychology of Parent - Child Relationship, p. ๕๖

^๒Quey C.H., Juvenile Delinquency, p. ๒๕

^๓กาน ศรีนวล, ศูนย์ศึกษา ๓๐ : ๓๕ เมษายน, ๒๕๓๓, หน้า ๒๕

จากเหตุผลที่กล่าวมาผู้เขียนจึงสรุปได้ว่า เมื่อแม่กลุ่มปกติ มีการยอมรับตนเองในด้านการให้ความรัก และสถานภาพ" แก่ลูกและแก่ตนเอง มากเท่าใด ลูกก็ย่อมจะมีการยอมรับตนเองในด้านการให้ความรัก และสถานภาพแก่แม่ และแก่ตนเองมากเท่านั้น ส่วนแม่ลูกกลุ่มกระทำผิดก็ต่างกัน

ดังนี้ ปริมาณการยอมรับตนเองด้านการให้ความรัก และสถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง ของกลุ่มตัวอย่างแม่กับลูกตัวอย่างสูง น่าจะไม่มี ความแตกต่างกันเลย ดังนั้นผู้เขียนจึงได้ตั้งสมมติฐานไว้ ๒ ด้านคือ

- ก. ด้านสัมพันธภาพระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
- ข. ด้านความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้คือ

สมมติฐานการวิจัย

๑. ความสัมพันธ์ระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูก
โดยศึกษาจากคะแนนผลต่างระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" กับ "ตนตามมาตรฐานของสังคม"

ในกลุ่มลูกปกติ

- "การยอมรับตนเอง" ของแม่ในการให้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพแก่ตนเอง น่าจะสัมพันธ์ทางตรงกับ "การยอมรับตนเอง" ของลูกในการให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพแก่ตนเอง
- "การยอมรับตนเอง" ของแม่ในการให้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพแก่ลูก น่าจะสัมพันธ์ทางตรงกับ "การยอมรับตนเอง" ของลูกในการให้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพแก่แม่

ในกลุ่มลูกกระทำผิด

- "การยอมรับตนเอง" ของแม่ในการให้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับ "การยอมรับตนเอง" ของลูก ในการให้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง
- "การยอมรับตนเองของแม่ในการให้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพ แก่ลูก น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับ "การยอมรับตนเอง" ของลูก ในการให้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพ แก่แม่

๓. เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่กับ "การยอมรับตนเอง" ของลูก ศึกษาจากคะแนน ผลทาง

๑. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างได้ ความรักแก่กันและกัน

กลุ่มที่ลูกปกติทั้งกลุ่มแม่ และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิดทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างได้ ความรักแก่กันและกัน และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ น่าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่กันและกันมากกว่าแม่ลูกกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วม (interaction) ระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ฝ่ายหนึ่ง กับ กลุ่มที่ลูกปกติ - กลุ่มที่ลูกกระทำผิดอีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่กันและกัน

๒. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ แต่ละฝ่ายต่างได้ ความรักแก่ตนเอง

กลุ่มที่ลูกปกติ ทั้งกลุ่มแม่ และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่ และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ แต่ละฝ่ายได้ ความรักแก่ตนเอง และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ น่าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่ตนเอง มากกว่า แม่ลูกกลุ่มที่ ลูกกระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วม (interaction) ระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ลูกปกติ - กลุ่มที่ลูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ แต่ละฝ่ายได้ ความรักแก่ตนเอง

๓. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับ กลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างได้ สถานภาพแก่กันและกัน

กลุ่มที่ลูกปกติทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างได้ สถานภาพแก่กันและกัน และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ น่าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกันมากกว่าแม่ลูกของกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วม ระหว่างฝ่ายแม่ ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ลูกปกติ - กลุ่มที่ลูกกระทำผิด อีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกัน

๔. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ แต่ละฝ่ายต่างได้ สถานภาพแก่ตนเอง

กลุ่มที่ถูกปกติทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ถูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกัน ใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่แต่ละฝ่ายทางให้ สถานภาพแก่ตนเอง และแม่ลูกกลุ่มที่ถูกปกติน่าจะจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่าแม่ลูกกลุ่มที่ถูกกระทำผิด

น่าจะป็นอิทธิพลร่วม ระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ถูกปกติ - กลุ่มที่ถูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่แต่ละฝ่ายให้ สถานภาพแก่ตนเอง

๔. แม่กลุ่มปกติให้ความรักและสถานภาพแก่ตนเองและแก่ลูก มากกว่าแม่กลุ่มกระทำผิด ทั้งใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานสังคม"

๕. ลูกกลุ่มปกติให้ความรักและสถานภาพแก่ตนเองและแก่แม่มากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิดทั้งใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานสังคม"

*) การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง) การยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่น

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องปรากฏว่ามีการวิจัยเกี่ยวกับการยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่น ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้คือ

จากการวิจัยของ บังอร เสดทนนท์ ซึ่งศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองอย่างที่ดีคิดว่าตนเป็น และตนเองอย่างที่ดีคืออยากจะเป็นของเด็กวัยรุ่นในจังหวัดพระนคร ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชาย ๑๑๕ คน จากโรงเรียนพระโขนง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยออกแบบสอบถามสำรวจความรู้สึกของตนเองทั้งที่เป็นจริงและอยากจะเป็น โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น ๓ ตอน ใช้สถิติหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตนจริงกับตนเองอย่างที่ดีอยากจะเป็น และใช้เปอร์เซ็นต์ที่ ๕๐ แบ่งเด็กออกตามผลสัมฤทธิ์ ผลการวิจัยพบว่า

๑. การยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่น ขึ้นอยู่กับประกอบ ๒ อย่าง ซึ่งมีที่สำคัญที่สุด และสำคัญรองลงมา คือ การเลี้ยงดูของผู้ปกครองและสถานภาพทางสังคมตามลำดับ
๒. การยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการเลี้ยงดูของผู้ปกครอง การตัดสินใจสถานภาพทางสังคม สูงหรือต่ำ ถัดจากผลที่ได้ในการทำสังคมมิติโดยถือคะแนนที่วัยรุ่นได้รับเลือกจากเพื่อน ๓ คะแนนขึ้นไป ว่ามีสถานภาพทางสังคมสูงและไล่คะแนนลงมาว่ามีสถานภาพทางสังคมต่ำ ส่วนการเลี้ยงดูที่ดี หมายถึงการให้ความยุติธรรม เอาใจใส่ เข้าใจ และชมเชย

จะเห็นได้ว่า การยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่มีผลต่อการยอมรับตนเองของลูกมากที่สุด เพราะเป็นคนที่อยู่ใกล้ชิดเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถช่วยตนเองไ้ นั่นคือ พ่อแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แม่เป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด ความรู้สึกและทัศนคติของแม่ที่แสดงออกทำให้ลูกรับรู้ จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาการเกี่ยวกับตนเองของเด็ก ดังคำกล่าวของ เจอร์ซิด^๑ ว่า "ทัศนคติ ของบุคคลที่มีต่อผู้อื่นจะสะท้อนให้เห็นทัศนคติของเขาที่มีต่อตนเองและบุคคลจะประเมินค่าตนเอง โดยการแปลผลตามความหมายที่คิดว่าผู้อื่นคิดว่าเขาเป็นอย่างไร" เซอร์ลี^๒ ไ้ยืนยันว่า "ทัศนคติและบุคลิกภาพที่แม่แสดงให้ประจักษ์ต่อลูก เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อลูกมาก ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่ลูก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะสร้างการยอมรับตนเองให้ลูก"

จากผลการวิจัยของ เมคินนัส^๓ ในปี ๑๙๖๑ ซึ่งได้ศึกษาทัศนคติของพ่อแม่ โดยใช้ ๑ - Sort Description ของเด็กวัย ๕ ขวบ สอบถามความรู้สึกของพ่อแม่ที่มีต่อลูก โดยเขียนข้อความบรรยายลักษณะของลูกลงบนบัตร (Cards) และมีระดับการประเมินค่าความรู้สึกชอบมากที่สุด - สิ่งที่ชอบน้อยที่สุด และข้อความในทางนิเสธ ซึ่งประเมินค่าความรู้สึกของพ่อแม่ เริ่มจากเลวน้อยที่สุด - เลวมากที่สุด ซึ่งมี ๗ ระดับเช่นกัน ผลการวิจัยปรากฏว่า พ่อแม่ ประเมินค่าความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับลูกที่เป็นจริง และในอุดมคติแตกต่างกันมาก แต่ระดับของความสอดคล้องระหว่างลูกที่เป็นจริงกับลูกในอุดมคตินั้นน้อยมาก ค่าที่หามาได้ ๐.๒๖ และ ๐.๓๖ ตามลำดับ

ต่อมา เมคินนัส^๔ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก พบว่า "การที่ลูกไม่ยอมรับตนเอง และพ่อแม่ไม่ยอมรับลูกนั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่พ่อแม่ไม่ยอมรับตนเอง"

^๑Jersild, Arthur T., In Search of Self and Exploration of the Role of the School in Promoting Self Understanding, p. ๘๖

^๒Shirley, M.M., Impact of Mothers Personality on the Young Child pp. ๑๕ - ๒๔

^๓Medinnus G.R., ๑ - Sort Description of Five Years old Children by their parent's Child Development, pp. ๔๓๕ - ๔๔๕

^๔Medinnus G.R., Reading in the Psychology of Parent-Child Relationship, p. ๑๕๘

การยอมรับตนเองในบุคคลนั้นจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมวัน ๆ ขึ้นอีกหลายอย่าง เช่น จากการศึกษาของ "วันเพ็ญ อาชุกการ" ซึ่งได้ศึกษาถึงลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกกับการยอมรับตนเอง ของ เด็กนักเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๑๕๖ คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มแรกคือกลุ่มที่แสดงตัว มี ๗๘ คน กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มที่เก็บตัวมี ๗๘ คน สถิติหารายเฉลี่ย (Mean) ค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test), ค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) พบว่า เด็กกลุ่มแสดงตัวจะมีการยอมรับตนเองสูงและเด็กกลุ่มเก็บตัวจะมีการยอมรับตนเองต่ำ โดยทดสอบค่าความแตกต่างของ r ๒ กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๑

และจากผลการวิจัยของบอล^๒ ที่ศึกษาถึงการยอมรับตนเองสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางวิชาการ ใช้กลุ่มตัวอย่าง ๒๒๔ คน ใช้แบบทดสอบ ๒ ฉบับ คือ ฉบับแรกวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก โดยใช้ข้อสอบวัดความสามารถในระดับมัธยม และฉบับที่ ๒ วัดการยอมรับตนเองของเด็กโดยใช้ BILL'S INDEX OF ADJUSTMENT AND VALUE สรุปผลได้ว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างคนจริงกับคนในอุดมคติ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถและความแตกต่างระหว่างเพศ และ เด็กชายที่มีความสามารถสูงจะมีคะแนนความแตกต่างระหว่างการยอมรับตนเองสูงกว่า เด็กชายที่มีความสามารถต่ำ

นอกจากนี้ การยอมรับตนเองของเด็กยัง เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นในสังคมอีกด้วย เช่น จากการศึกษาของ เทย์เลอร์ กับ กอมม^๓ ทดสอบค่าเฉลี่ยของบุคลิกภาพของเด็กเกรด ๒ ซึ่งสอบถามโดยขอข้อความเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็กพบว่า เด็กวัยรุ่นที่ประเมินค่าว่าตนปรับตัวดีนั้น มีการยอมรับดีในข้อความที่กล่าวน้อยกว่าเด็กที่ประเมินค่าว่าตนปรับตัวไม่ดี

วันเพ็ญ อาชุกการ, ล.ก. หน้า ๕๕

^๒Ball, Robert Louis, "This testing of Selected Hypotheses Concerning the Self - Concept as it related to the ability; acadomic achievement and Sere of High School Seniors," Dissertation abstract ๒๔(๓๓), ๑๑๓๐, September, ๑๙๖๓

^๓Arthur T. Jersild, op.cit., p. ๑๔๓

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่ามีการวิจัยการยอมรับตนเองของ เด็กวัยรุ่นเปรียบเทียบในสิ่งต่าง ๆ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, การแสดงตัว และการเก็บตัว, การปรับตัวที่ดีและไม่ดี แต่ยังไม่มีการวิจัยถึงการยอมรับตนเองของ เด็กวัยรุ่น เปรียบเทียบระหว่างแม่และเด็กโดยเน้นในเรื่องความรัก ความยกย่อง นับถือ ในสถานภาพ ซึ่งผู้เขียนต้องการจะศึกษาดังกล่าว

๓. เปรียบเทียบ 'การยอมรับตนเอง' ของแม่กับ 'การยอมรับตนเอง' ของลูก ศึกษาจากคะแนนผลต่าง

๑. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างได้ ความรักแก่กันและกัน

กลุ่มที่ลูกปกติทั้งกลุ่มแม่ และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิดทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างได้ ความรักแก่กันและกัน และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ น่าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่กันและกันมากกว่าแม่ลูกกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วม (interaction) ระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ฝ่ายหนึ่ง กับ กลุ่มที่ลูกปกติ - กลุ่มที่ลูกกระทำผิดอีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่กันและกัน

๒. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ แต่ละฝ่ายต่างให้ ความรักแก่ตนเอง

กลุ่มที่ลูกปกติ ทั้งกลุ่มแม่ และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่ และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ แต่ละฝ่ายให้ ความรักแก่ตนเอง และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ น่าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่ตนเอง มากกว่า แม่ลูกกลุ่มที่ ลูกกระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วม (interaction) ระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ลูกปกติ - กลุ่มที่ลูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ แต่ละฝ่ายให้ความรักแก่ตนเอง

๓. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับ กลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้ สถานภาพแก่กันและกัน

กลุ่มที่ลูกปกติทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้สถานภาพแก่กันและกัน และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ น่าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกันมากกว่าแม่ลูกของกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วม ระหว่างฝ่ายแม่ ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ลูกปกติ - กลุ่มที่ลูกกระทำผิด อีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกัน

๔. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่แต่ละฝ่ายต่างให้ สถานภาพแก่ตนเอง

กลุ่มที่ถูกปกติทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ถูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกัน ใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่แต่ละฝ่ายทางไหน สถานภาพแก่ตนเอง และแม่ลูกกลุ่มที่ถูกปกติว่าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่าแม่ลูกกลุ่มที่กระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลรวม ระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ถูกปกติ - กลุ่มที่ถูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่แต่ละฝ่ายให้ สถานภาพแก่ตนเอง

- ๔. แบ่งถูกปกติให้ความรักและสถานภาพแก่ตนเองและแก่ลูก มากกว่าแม่กลุ่มกระทำผิด ทั้งใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรา ๘๓ ส.ก."
- ๕. ลูกถูกปกติ ให้ความรักและสถานภาพแก่ตนเองและแก่แม่มากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิดทั้งใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรา ๘๓ ส.ก."

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องปรากฏว่ามีกรณีวิจัยเกี่ยวกับการยอมรับตนเองของ เด็กวัยรุ่น ทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

จากการวิจัยของ บังอร เสดกนธ์ ซึ่งศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนที่คิดว่าตนเป็น และตนเองที่คิดว่าอยากจะเป็นของเด็กวัยรุ่นในจังหวัดพระนคร ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชาย ๑๑๕ คน จากโรงเรียนพระโขนง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยออกแบบสอบถามสำรวจความรู้สึกของตนเองทั้งที่เป็นจริงและอยากจะเป็น โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น ๓ ตอน ใช้สถิติหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับตนเองที่อยากจะเป็น และใช้ เปอร์ เซนต์ ไคสกี ๕๐ แบ่ง เด็กออกตามผลสัมฤทธิ์ ผลการวิจัยพบว่า

- ๑. การยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ๒ อย่าง ซึ่งมีที่สำคัญที่สุด และสำคัญรองลงมา ก็คือ การเลี้ยงดูของผู้ปกครองและสถานภาพทางสังคมตามลำดับ
- ๒. การยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการเลี้ยงดูของผู้ปกครอง การตัดสินใจสถานภาพทางสังคม สูงหรือต่ำ ถัดจากผลที่ได้ในการทำสังคมมีดีโดยดีคะแนนที่วัยรุ่นได้รับเลือกจากเพื่อน ๓ คะแนนขึ้นไป ว่ามีสถานภาพทางสังคมสูงและใกล้เคียง ๒ คะแนน ลงมาว่ามีสถานภาพทางสังคมต่ำ ส่วนการเลี้ยงดูที่ดี หมายถึงการให้ความยุติธรรม เอาใจใส่ เข้าใจ และชมเชย

จะเห็นได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีผลต่อการยอมรับตนเองของลูกมากที่สุด เพราะเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิด เกิดตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถช่วยตนเองได้นั้น คือ พ่อแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แม่ เป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิด เกือบมากที่สุด ความรู้สึกและทัศนคติของแม่ที่แสดงออกทำให้ลูกรับรู้ จึงเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับการพัฒนาการ เกี่ยวกับตนเองของเด็ก ดังกล่าวของ เจอร์ซิด^๑ ว่า "ทัศนคติ ของบุคคลที่มีต่อผู้อื่นจะสะท้อนให้เห็นทัศนคติของ เขาที่มีต่อตนเองและบุคคลจะประเมินค่าตนเอง โดยการแปลผลตามความหมายที่คิดว่าผู้อื่นนึกว่าเขาเป็นอย่างไร" เซอร์ลี^๒ ได้ยืนยันว่า "ทัศนคติและบุคลิกภาพที่แม่แสดงให้ประจักษ์ต่อลูก เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อลูกมาก ทั้งนี้สัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่ลูก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะสร้างการยอมรับตนเองให้ลูก"

จากผลการวิจัยของ เมดินนัส^๓ ในปี ๑๙๖๐ ซึ่งได้ศึกษาทัศนคติของพ่อแม่ โดยใช้ ๑ - Sort Description ของเด็กวัย ๔ ขวบ สอดตามความรู้สึกของแม่ที่มีต่อลูก โดยเขียนข้อความบรรยายลักษณะของลูกลงบนบัตร (Cards) และมีระดับการประเมินค่าความรู้สึกชอบมากที่สุด - สิ่งที่ชอบน้อยที่สุด และขอความในทางนี้เสมอ ซึ่งประเมินค่าความรู้สึกของพ่อแม่ เริ่มจากเลวน้อยที่สุด - เลวมากที่สุด ซึ่งมี ๘ ระดับเช่นกัน ผลการวิจัยปรากฏว่าพ่อแม่ ประเมินค่าความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับลูกที่เป็นจริง และในอุดมคติแตกต่างกันมาก แต่ระดับของความสอดคล้องระหว่างลูกที่เป็นจริงกับลูกในอุดมคติเป็นนัยมาก ก่าที่หามาได้ ๐.๒๖ และ ๐.๓๖ ตามลำดับ

ตอบ เมดินนัส^๓ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก พบว่า "การที่ลูกไม่ยอมรับตนเอง และพ่อแม่ไม่ยอมรับลูกนั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่พ่อแม่ไม่ยอมรับตนเอง"

^๑Jersild, Arthur T., In Search of Self and Exploration of the Role of the School in Promoting Self Understanding, p. ๘๖

^๒Shirley, M.M., Impact of Mothers Personality on the Young Child pp. ๑๕ - ๒๕

^๓Medinmus G.R., ๑ - Sort Description of Five Years old Children by their parent's Child Development, pp. ๔๙๕ - ๔๘๕

^๔Medinmus G.R., Reading in the Psychology of Parent-Child Relationship, p. ๑๕๕

การยอมรับตนเองในบุคคลนั้นจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมวัน ๆ ขึ้นอีกหลายอย่าง เช่น จากการวิจัยของ วันเพ็ญ อายุกาโร^๑ ซึ่งได้ศึกษาถึงลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกกับการยอมรับตนเอง ของเด็กนักเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๑๕๖ คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มแรกก็ออกกลุ่มที่แสดงตัว มี ๗๘ คน กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มที่เก็บตัวมี ๗๘ คน สถิติหาค่ารายเฉลี่ย (Mean) ค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test), การสัมพันธ์ (Correlation) พบว่า เด็กกลุ่มแสดงตัวจะมีการยอมรับตนเองสูงและเด็กกลุ่มเก็บตัวจะมีการยอมรับตนเองต่ำ โดยทดสอบค่าความแตกต่างของ r ๒ กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๑

และจากผลการวิจัยของบอล^๒ ที่ศึกษาถึงการยอมรับตนเองสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางวิชาการ ใช้กลุ่มตัวอย่าง ๒๖๔ คน ใช้แบบทดสอบ ๒ ฉบับ คือ ฉบับแรกวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก โดยใช้ข้อสอบวัดความสามารถในระดับมัธยม และดูผลศึกษา ฉบับที่ ๒ วัดการยอมรับตนเองของเด็กโดยใช้ BILL'S INDEX OF ADJUSTMENT AND VALUE สรุปผลได้ว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างคนจริงกับคนในอุดมคติ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถและความแตกต่างระหว่างเพศ และเด็กชายที่มีความสามารถสูงจะมีคะแนนความแตกต่างระหว่างการยอมรับตนเองสูงกว่าเด็กชายที่มีความสามารถต่ำ

นอกจากนี้ การยอมรับตนเองของเด็กยัง เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นในสังคมอีกด้วย เช่น จากการศึกษาของ เทย์เลอร์ กับ กอมม^๓ ทดสอบค่าเฉลี่ยของบุคลิกภาพของเด็กเกรด ๖ ซึ่งสอบถามโดยขอข้อความเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็กพบว่า เด็กวัยรุ่นที่ประเมินค่าว่าตนปรับตัวก็่นั้น มีการยอมรับผิดในข้อความที่กล่าวน้อยกว่าเด็กที่ประเมินค่าว่าตนปรับตัวไม่ดี

^๑วันเพ็ญ อายุกาโร, ล.ค. หน้า ๕๕

^๒Ball, Robert Louis, "This testing of Selected Hypotheses Concerning the Self - Concept as it related to the ability, academic achievement and Sere of High School Seniors," Dissertation Abstract ๒๔(๓๗), ๑๐๗๐, September, ๑๙๖๓

^๓Arthur T. Jersild, op.cit., p. ๑๔๓

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าการวิจัยการยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่นเปรียบเทียบในสิ่งต่าง ๆ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, การแสดงตัว และการเก็บตัว, การปรับตัวที่ดีและไม่ดี แต่ยังไม่มีการวิจัยถึงการยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่น เปรียบเทียบระหว่างแม่และเด็กโดยเน้นในเรื่องความรัก ความยกย่อง นับถือ ในสถานภาพ ซึ่งผู้เขียนต้องการจะศึกษากังกล่าว

บทที่ ๒

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาผู้เขียนได้ศึกษากับกลุ่ม ตัวอย่าง ๑๒๐ คน ซึ่งแยกเป็น ๒ ประเภท ดังปรากฏในตาราง ๑.

ตาราง ๑ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แยกตามประเภท, เพศและอายุ

ประเภท	กลุ่มตัวอย่าง	เพศ	อายุ	จำนวนคน
ปกติ	ลูก	ชาย	๑๔-๑๘ ปี	๓๐
	แม่	หญิง	๓๐-๔๕ ปี	๓๐
กระทำผิด	ลูก	ชาย	๑๔-๑๘ ปี	๓๐
	แม่	หญิง	๓๐-๔๕ ปี	๓๐

ประเภทที่ ๑. กลุ่มตัวอย่างที่ถือว่าเป็นกลุ่มปกติมี ๖๐ คน
ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มย่อย คือ กลุ่มลูก ๓๐ คน และกลุ่มแม่ ๓๐ คน

ประเภทที่ ๒. กลุ่มตัวอย่างที่ถือว่าเป็นกลุ่มกระทำผิดมี ๖๐ คน
ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มย่อย คือ กลุ่มลูก ๓๐ คน และกลุ่มแม่ ๓๐ คน

เกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การที่ผู้เขียนได้แยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ ประเภทนั้น ผู้เขียนได้ยึดถือ ความประเพณีของเด็กเป็นหลัก โดยถือว่าเด็กปกติ คือ เด็กที่เรียนอยู่ในโรงเรียน มัธยมทั่ว ๆ ไปเป็นเกณฑ์ ส่วนเด็กที่กระทำผิด คือ เด็กที่อยู่ในสถานฝึกอบรม และ บรรเทาเด็กกลางที่บางนา ส่วนกลุ่มตัวอย่าง แม้อันุโลมตามกลุ่มลูก ก็คือ — ถือว่าแม่ของเด็กปกติเป็นกลุ่มปกติ และแม่ของเด็กกระทำผิดเป็นกลุ่มกระทำผิดด้วย เหตุผลที่เลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ดังกล่าว ทั้งนี้เพราะ

— กลุ่มตัวอย่างประเภทที่ ๑. โดยเฉพาะกลุ่มลูก ผู้เขียนสามารถติดต่อ ขอความร่วมมือให้กลุ่มตัวอย่าง ได้ตอบแบบสอบถามและสัมภาษณ์ได้โดย ที่กลุ่มตัวอย่าง ยินดีกระทำด้วยความเต็มใจ อีกทั้งยังได้รับความร่วมมือด้วยเป็นอย่างดี จากกลุ่มแม่ ซึ่งมารับบุตรชายกลับบ้านหลังจากเลิกเรียนแล้วทุกวัน ซึ่งทำให้ผู้เขียนได้มีโอกาสจะซัก ถามและสัมภาษณ์ได้ตามความมุ่งหมายที่ตั้งใจ

— กลุ่มตัวอย่างประเภทที่ ๒. ผู้เขียนได้เลือกสัมภาษณ์กลุ่มแม่ที่มาเยี่ยมเยี่ยม บุตรชายให้ตรงตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จนครบตามจำนวนที่ต้องการ แล้วจึงให้กลุ่มลูก ได้ตอบแบบให้ตรงตามเกณฑ์ และความมุ่งหมายอย่างเดียวกันกับที่ได้กระทำกับกลุ่ม ตัวอย่างประเภทแรก ทั้งนี้เพื่อต้องการการป้องกันอุปสรรคอันเกิดจากการที่แม่ของ เยาวชนบางรายที่ไม่เคยมาเยี่ยมบุตรชายเลย นอกจากนั้นผู้เขียนยังได้เลือก เอาเยาวชนที่องค์คดีที่นับว่าร้ายแรงที่สุด คือ ปล้น — ฆ่า และหรือพยายามฆ่า ทั้งนี้เพื่อต้องการศึกษาถึงลักษณะการยอมรับตนเองให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม

— ชุดที่ ๑. เป็นแบบสอบถามเพื่อหาสัมพันธ์ภาพระหว่างลูกชายกับแม่ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

ก. ตอนแรก เป็นข้อความและตัวอย่างที่แสดงถึงการกระทำของลูกที่มีต่อแม่ มี ๒๔ ข้อความ และ ๔๔ คำถาม ทั้งนี้เพราะในแต่ละข้อความมีคำถามอยู่ข้อความละ ๒ คำถาม

ข. ตอนที่สอง เป็นข้อความและตัวอย่างที่แสดงถึงการกระทำของแม่ที่มีต่อลูก มี ๒๔ ข้อความ และ ๔๔ คำถาม

สำหรับข้อความที่ยกมากล่าวนั้น เป็นข้อความที่แสดงถึงการให้ความรัก และการยกย่องถึงสถานภาพ ทั้งของตนเองและผู้อื่นอันนำไปการที่ผู้เขียนได้ยกตัวอย่าง พฤติกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับข้อความที่ยกมากล่าว ก็เพื่อป้องกันความไขว่เขวของ ความเข้าใจให้มีความคิดเห็นตรงกัน และเพื่อความสะดวกในการสัมภาษณ์และสอบถาม

ในแต่ละข้อความจะมีคำถาม ๒ คำถามทุกข้อความ คำถามแรกจะเป็นการสำรวจ "คนจริง" และคำถามหลังจะเป็นการสำรวจ "คนในอุดมคติ" ของผู้ตอบแต่ละข้อความ โดยผู้ตอบจะประเมินความรู้สึกรู้สึกของตนเอง ซึ่งมี ๕ ระดับ ตั้งแต่ตัวอย่างข้างล่าง ก็คือ

ข้อความ "สมชายแสดงให้เห็นว่าเขารักและเอาใจใส่ต่อแม่"

ตัวอย่างเช่น ชอบทำแต่ในสิ่งที่แม่ชอบ

คำถามที่ ๑ ท่านทำเช่นเดียวกับสมชายเมื่อท่านอยู่กับแม่หรือไม่

_____ เกือบตลอดเวลา

_____ ม่บ่อย ๆ

_____ บางครั้งบางครั้ง

_____ นาน ๆ ครั้ง

_____ เกือบจะไม่เคยทำเลย

คำถามที่ ๒. เมื่อลูกใครสักคนหนึ่งอยู่กับแม่ลูกคนนั้น ควรทำเช่นเดียวกับสมชายหรือไม่

_____ ควรทำอย่างยิ่ง

_____ ควรทำ

_____ อาจจะทำ

_____ อาจจะไม่ควร

_____ ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

สำหรับแบบสอบถามชุดที่ ๑ ทั้งชุดจะต้องตอบโดยกลุ่มตัวอย่างประเภททุกทั้ง ๒ กลุ่ม

ชุดที่ ๒. เป็นแบบสอบถามซึ่งสอบถามถึงสัมพันธภาพระหว่างแม่กับลูกชาย ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ตอน เช่นเดียวกันแต่ตอนแรกเป็นข้อความและตัวอย่างที่แม่มีต่อลูก ส่วนตอนที่สองเป็นข้อความที่ยกมาเพื่อแสดงให้เห็นสัมพันธภาพที่ลูกมีต่อแม่ มี ๒๔ ข้อความ และ ๔๔ ข้อคำถาม เช่นเดียวกับชุดที่ ๑ แต่เปลี่ยนชื่อและฐานะของคำในข้อความใหม่ ๒ ข้อตอนที่ ๑ เปลี่ยนคำว่าลูกเป็นแม่ เปลี่ยนคำว่าแม่เป็นลูกในตอนที่สองพร้อมกับเปลี่ยนชื่อ เพื่อความเหมาะสม แบบสอบถามชุดที่ ๒ นี้ จะต้องตอบโดยกลุ่มตัวอย่าง แม่ทั้ง ๒ กลุ่ม เพื่อให้เห็นชัดเจน ผู้เขียนจะเสนอรายละเอียดของแบบสอบถาม เป็นตารางและใช้สัญลักษณ์ย่อแทน ข้อความบางอย่าง ดังนี้ คือ

- GLO มาจาก Giving Love to other แทน การให้ความรักแก่ผู้อื่น
- GLS มาจาก Giving Love to Self แทน การให้ความรักแก่ตนเอง
- GSO มาจาก Giving Status to Other แทน การยกย่องในผู้อื่น
- GSS มาจาก Giving Status to Self แทน การยกย่องตนเอง

ตาราง ๒. แสดงรายละเอียดต่าง ๆ ของแบบสอบถามชุดที่ ๑

แบบสอบถามชุดที่ ๑	ข้อความที่แสดงถึง	สำรวจตนจริงชุดที่	สำรวจตนในอุดมคติชุดที่	รวม
ตอนที่ ๑	GLO	๒, ๒๑, ๘๔	๓, ๒๑, ๘๕	๒
	GLS	๔, ๒๒, ๘๑	๕, ๒๓, ๘๑	๒
	GSO	๑๑, ๒๔, ๘๖	๑๑, ๒๕, ๘๐	๒
	GSS	๓๖, ๘๒, ๘๒	๕๑, ๘๓, ๘๓	๒
ตอนที่ ๒	GLO	๕๔, ๖๑, ๓๐	๕๕, ๖๑, ๓๑	๒
	GLS	๓๔, ๘๖, ๘๘	๓๕, ๘๗, ๘๘	๒
	GSO	๕๔, ๕๘, ๑๐๐	๕๕, ๕๘, ๑๐๑	๒
	GSS	๘๒, ๙๒, ๙๖	๘๓, ๙๓, ๙๗	๒

ตาราง ๓. แสดงรายละเอียดต่าง ๆ ของแบบสอบถามชุดที่ ๒

แบบสอบถามชุดที่	ข้อความที่แสดงถึง	สำรวจจริงข้อที่	สำรวจคนในอุดมคติ	ข้อที่
ตอนที่ ๑	GLO	๖, ๒๐, ๔๔	๗, ๒๑, ๔๖	๖
	GLS	๘, ๒๒, ๔๐	๘, ๒๓, ๔๑	๖
	GSO	๑๐, ๒๔, ๕๐	๑๑, ๒๕, ๕๑	๖
	GSS	๓๒, ๔๒, ๕๒	๕๗, ๔๓, ๕๓	๖
ตอนที่ ๒	GLO	๕๘, ๖๐, ๗๐	๕๕, ๖๑, ๗๑	๖
	GLS	๗๔, ๘๖, ๘๘	๗๘, ๘๗, ๘๘	๖
	GSO	๘๘, ๘๘, ๑๑๑	๘๕, ๘๘, ๑๐๑	๖
	GSS	๘๒, ๘๒, ๘๖	๘๓, ๘๓, ๘๗	๖

ที่มาของแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ดัดแปลงมาจากแบบสอบถาม ทาคความสัมพันธ์ระหว่างลูกชาย-แม่ ของ Urial Foa ซึ่ง ดร. วีรยุทธ วิเชียรโชติ นำไปสอบถามเพื่อหา ความสัมพันธ์ของเด็กลูกครึ่ง ไทย - ฝรั่งเศส แล้ว ได้นำมาแก้ไขปรับปรุง ข้อบกพร่องใหม่ด้วยความร่วมมือของ ดร. นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ เสร็จแล้วผู้เขียน จึงได้นำไปสอบถามและสัมภาษณ์ กับกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว และนำแบบสอบถาม ไปหาทราบเชื่อมั่น (Reliability) ได้ผลดังแสดงไว้เป็นตารางในภาคผนวก ซึ่งการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น โดยวิธี SPLIT HALF TEST

การ เป็นการสอบถามหาความสัมพันธ์ระหว่างแม่ - ลูกชายของกลุ่มตัวอย่าง

- กลุ่มปกติ

กลุ่มลูก ผู้เขียนได้แจกแบบสอบถามให้เขาไปตอบโดยชี้แจงเรื่องหมาย
(x) ลงหน้าข้อความที่เป็นความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งไม่มีปัญหาใน
เรื่องความสงสัยเกี่ยวกับข้อความที่ยกตัวอย่าง เพราะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการศึกษา
ที่อ่านออกเขียนได้ สิ้นเวลาประมาณ ๓๐-๔๐ นาทีต่อ ๑ คน

กลุ่มแม่ เพื่อตัดปัญหาสำหรับข้อสงสัยอันอาจเกิดขึ้นเกี่ยวกับข้อความ
ที่ยกตัวอย่างประกอบ ผู้เขียนจึงขอพบแม่ของกลุ่มตัวอย่างลูก ประเภทปกติ
เป็นรายบุคคลในเวลาเลิกเรียนของทุกวัน และสัมภาษณ์ เพื่อหาความสัมพันธ์
ระหว่างแม่ - ลูกชาย โดยวิธีข้อความในแบบสอบถามเป็นหลักในการสัมภาษณ์
ซึ่งเฉลี่ยเวลาที่กลุ่มตัวอย่าง แต่ละคนประมาณ ๔๕ นาที ใช้เวลาสัมภาษณ์นานถึง ๓๕ วัน

- กลุ่มกระทำผิด

กลุ่มแม่ ผู้เขียนได้ใช้วิธีสัมภาษณ์แม่ของเด็กกระทำผิด ด้วยตนเอง
ตั้งแต่เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. ของทุกวันราชการซึ่งเป็นเวลาที่ทางสถานฝึกอบรม
และแรกรับเด็กกลางที่บางนา ได้เปิดให้ผู้ปกครองได้เยี่ยมเยียนบุตรชาย โดยอนุญาต
ให้แม่พบลูก ครั้งละ ๑๕ นาที การสัมภาษณ์นั้นได้ยึดหลักจากแบบสอบถามที่เตรียม
เอาไว้เป็นสำคัญ ซึ่งเฉลี่ยแล้ว ใช้เวลาคนละประมาณ ๑ $\frac{1}{2}$ - ๒ ช.ม.

และนานถึง ๓ เดือนเศษจึงเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ ทั้งนี้เพราะเกิดอุปสรรคจากการที่
แม่ของกลุ่มตัวอย่าง บางรายไม่ยอมมาเยี่ยมบุตรชายเลย บางรายมาเยี่ยมเสร็จ
ก็รีบกลับ และบางรายก็ไม่ตรงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้จึงไม่ได้ทำการสัมภาษณ์

กลุ่มลูก ผู้เขียนจะจงสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนี้โดยยึดเอาจากแม่ของกลุ่ม
ตัวอย่างที่ได้รับการสัมภาษณ์แล้ว โดยได้รับความร่วมมือจากพ่อบ้านซึ่งเป็นผู้ดูแลควบคุม
ความประพฤติของกลุ่มตัวอย่าง ภายในสถานฝึกอบรม โดยการแจกแบบสอบถามให้
ประเมินความรู้สึกของตนเองในรายที่สามารถอ่านหนังสือออกได้คือ ๑๗ คน และอีก ๑๓ คน
ใช้วิธีสัมภาษณ์ ยึดหลักจากแบบสอบถามเป็นสำคัญ ซึ่งใช้เวลา ประมาณ ๑๕ วัน
จึงรวบรวมข้อมูลกลุ่มนี้ได้ครบจำนวนที่ต้องการ

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

การประเมินความรู้สึกของผู้รับสัมภาษณ์ หรือผู้ตอบแบบสอบถามในการสำรวจ "คนจริง" และ "คนในอุดมคติ" มี ๕ ระดับ จากความรู้สึกที่ก่อนไปทางบวกมากที่สุด ถึงน้อยที่สุด ก็ให้คะแนนเป็นช่อง (Scale) โดยให้นำหน้าความรู้สึกเป็น ๕, ๔, ๓, ๒- และ ๑.

ตามลำดับของความรู้สึก เช่น

สมชายแสดงให้รู้ว่าเขารักและเอาใจใส่ต่อแม่

เช่น ทำแคในสิ่งที่แม่ชอบ

- ท่านทำเช่นเดียวกับสมชายเมื่อท่านอยู่กับแม่หรือไม่

___ เกือบตลอดเวลา (๕)

___ บ่อย ๆ (๔)

___ บางครั้งบางคราว (๓)

___ นาน ๆ ครั้ง (๒)

___ เกือบจะไม่เคยทำเลย (๑)

- เมื่อลูกใครสักคนหนึ่งอยู่กับแม่ลูกคนนั้นควรทำเช่นเดียวกับสมชายหรือไม่

___ ควรทำอย่างยิ่ง (๕)

___ ควรทำ (๔)

___ อาจจะทำ (๓)

___ อาจจะไม่ควร (๒)

___ ไม่ควรทำอย่างยิ่ง (๑)

ถ้ากลุ่มตัวอย่างประเมินความรู้สึกในช่องบางครั้งบางคราว ในข้อสำรวจ "คนจริง" ก็ให้กลุ่มตัวอย่างนั้นได้ ๓ คะแนน และถ้าในข้อสำรวจ "คนในอุดมคติ" กลุ่มตัวอย่างประเมินลงที่ อาจจะไม่ควรก็ได้ ๒ คะแนน และเมื่อถึงข้ออื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน แล้วจึงนำคะแนนที่ได้มาจัดกลุ่ม โดยแยกออกเป็น ๒ ประเภทคือ กลุ่มปกติกับกลุ่มกระทำผิด รวมคะแนนไว้เป็นช่อง ๆ มี GLO, GLS, GSO, และ GSS. และแยกออกเป็นกลุ่มที่สำรวจ "คนจริง" และ "คนในอุดมคติ" และกลุ่ม "ยอมรับตนเอง" (ซึ่งทำไ้โดยเอาคะแนนสำรวจ "คนในอุดมคติ" ตั้งแล้วเอาคะแนน "คนจริง" ลบออก) แล้วจึงนำไปใช้วิเคราะห์ความวิีต่าง ๆ ทางสถิติต่อไป

ลำดับขั้นของการวิเคราะห์ และ ดิถีที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

(สูตรต่าง ๆ จะแสดงไว้ในภาคผนวก)

เมื่อรวบรวมข้อมูลได้แล้วจึงวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับขั้นต่อไปนี้คือ

ก. หาสมบัติสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้คือ

- ระหว่างแม่ - ลูกกลุ่มปกติ และ แม่ลูกกลุ่มกระทำผิดในการยอมรับ

ตนเองคาน - การให้ความรักแก่ผู้อื่น, การให้ความรักแก่ตนเอง

การให้สถานภาพแก่ผู้อื่น และ การให้สถานภาพแก่ตนเอง

- ระหว่างแม่ลูกกลุ่มปกติ และ แม่ลูกกลุ่มกระทำผิดในการสำรวจ

"คนจริง" "คนในอุดมคติ" คาน

การให้ความรักแก่ผู้อื่น การให้ความรักแก่ตนเอง

การให้สถานภาพแก่ผู้อื่น และ การให้สถานภาพแก่ตนเอง

ข. ใช้ F - test เพื่อทดสอบความแตกต่างของการยอมรับตนเอง

ระหว่างแม่ - ลูก ๒ กลุ่ม ในคานการให้ความรักให้สถานภาพ แก่บุคคลอื่นและแก่ตนเอง

เมื่อพบความแตกต่างและใช้ q - statistic แบบ Newman Keuls

ชนิดกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนเท่ากับทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่

ค. ใช้ t - test เพื่อทดสอบหาค่าความแตกต่างระหว่าง

ตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้ คือ

. - เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการสำรวจ "คนจริง" กับ

"คนในอุดมคติ" ระหว่างกลุ่มตัวอย่างลูกกลุ่มปกติ และลูกกลุ่มกระทำผิด

- เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการสำรวจ "คนจริง" กับ

"คนในอุดมคติ" ระหว่างแม่กลุ่มปกติ และแม่กลุ่มกระทำผิด

ง. ใช้ F-test เพื่อทดสอบความแตกต่าง "คนจริง" กับ "คนในอุดมคติ" ระหว่างแม่ - ลูกทั้งปกติและกลุ่มกระทำผิด ในด้านการให้ความรัก และในสถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง

และเมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันจริง แล้วใช้ Duncan 's Multiple Range test^๑ ทดสอบความแตกต่าง เป็นรายคู่โดยใช้คะแนนทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง แต่ละด้าน มาหาความแตกต่าง

^๑ Allen L. Edward, Experimental Design in Psychological Research,

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล

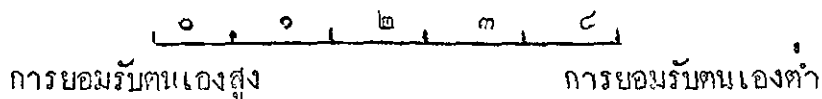
สัญลักษณ์และอักษรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากผลของการวิเคราะห์ข้อมูลที่จะเสนอต่อไปนี้ เกี่ยวข้องกับตัวเลขและสถิติอยู่มาก ผู้เขียนจึงขอกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

X	แทน	คะแนนดิบ	
2X	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ	
2X ²	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง	
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย	
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
S ²	แทน	ความแปรปรวน	
n	แทน	จำนวนกรณีในกลุ่มตัวอย่าง	
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	
SS	แทน	Sum of the Square	
df	แทน	Degree of Freedom	
MS	แทน	Mean Square	
GLO	แทน	Giving Love to Other	(ให้ความรักแก่ผู้อื่น)
GLS	แทน	Giving Love to Self	(ให้ความรักแก่ตนเอง)
GSO	แทน	Giving Status to Other	(ให้สถานภาพแก่ผู้อื่น)
GSS	แทน	Giving Status to Self	(ให้สถานภาพแก่ตนเอง)

ขอบเขตเมืองท่า

ถือว่า คะแนนที่ได้จากผลต่างระหว่างคะแนนใน "การปฏิบัติจริง" กับ "มาตรฐานของสังคม" คือการยอมรับตนเอง ทั้งนี้ ถ้าค่าคะแนนต่ำ หมายถึง การยอมรับตนเองสูงและคะแนนสูง ก็หมายถึง การยอมรับตนเองต่ำ ถึงแสดงไว้แบบกราฟข้างล่าง

การเสนอตารางและผลของการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอตารางความสัมพันธ์ดังนี้

๑. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูก โดยศึกษาจากคะแนนผลต่างระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" กับ "ตนตามมาตรฐานสังคม"
๒. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่กับของลูก และความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่กับของลูก ทั้ง ๒ กลุ่ม โดยศึกษาจากคะแนนรวมของผล ทั้ง ๒ ประเภท
๓. เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่ และ "การยอมรับตนเอง" ของลูก ในด้าน
 - ก. ความรักแก่กันและกัน
 - ข. ความรักแก่ตนเอง
 - ค. สถานภาพแก่กันและกัน
 - ง. สถานภาพแก่ตนเอง
๔. เปรียบเทียบระหว่างลูกกลุ่มปกติ กับ ลูกกลุ่มกระทำผิด ในด้าน
 - ก. ความรักแก่กันและกัน
 - ข. ความรักแก่ตนเอง
 - ค. สถานภาพแก่กันและกัน
 - ง. สถานภาพแก่ตนเอง
๕. เปรียบเทียบระหว่างแม่กลุ่มที่ลูกปกติกับแม่กลุ่มที่ลูกกระทำผิดในด้าน
 - ก. ความรักแก่กันและกัน
 - ข. ความรักแก่ตนเอง
 - ค. สถานภาพแก่กันและกัน
 - ง. สถานภาพแก่ตนเอง
๖. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทั้งหมดของแม่และลูกทั้ง ๒ กลุ่มใน
 - ก. ความรักแก่กันและกัน
 - ข. ความรักแก่ตนเอง
 - ค. สถานภาพแก่กันและกัน
 - ง. สถานภาพแก่ตนเอง

ตาราง ๕ แสดงความสัมพันธ์ สหสัมพันธ์ ระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่กับของลูก และระหว่าง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่กับของลูกในด้านการให้ความรัก ให้สถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง

สัมพันธ์ระหว่างระหว่างบุคคล	กลุ่มปกติ		กลุ่มกระทำผิด	
	ตนตามที่ปฏิบัติจริง	ตนตามมาตรฐานสังคม	ตนตามที่ปฏิบัติจริง	ตนตามมาตรฐานสังคม
ให้ความรักแก่ผู้อื่น	.๒๗๑	.๑๖๓	.๐๑๔	.๑๔๖
ให้ความรักแก่ตนเอง	.๓๖๕*	.๐๖๑	.๓๔๔*	.๓๕๐*
ให้สถานภาพแก่ผู้อื่น	-.๔๐๕*	-.๒๔๑	-.๑๘๒	.๐๑๔
ให้สถานภาพแก่ตนเอง	-.๐๕๓	๐	.๒๑๘	.๓๕๖*

*มีนัยสำคัญที่ .๐๕

ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่ลูกกลุ่มปกติและแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด น่าจะไม่มีความสัมพันธ์ ในด้านการให้ความรัก - สถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง ทั้ง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" กับ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ผลจากการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่เป็นกลาง เฉพาะความสัมพันธ์บางคู่ ส่วนบางคู่ที่พบว่า ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญ ก็ไม่ยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง ดังนี้

ในกลุ่มที่ลูกปกติ

- ก) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่และของลูกพบว่า
 - ค่าที่แม่และลูกต่างให้ความรักแก่ตนเอง สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่ทิศทางเดียวกัน ($r = .๓๕๐ \quad p < .๐๕$ คือใน "การปฏิบัติจริง" ถ้าแม่ให้ความรักแก่ตนเองสูง ลูกก็จะให้ความรักแก่ตนเองสูงไปด้วย แต่ถ้ามแม่ให้ความรักแก่ตนเองต่ำ ลูกก็จะให้ความรักแก่ตนเองต่ำไปด้วย)
 - ค่าที่แม่และลูกต่างให้สถานภาพแก่กันและกัน สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในทางตรงกันข้าม ($r = -.๔๑๐ \quad p < .๐๕$ คือในการปฏิบัติจริง ถ้าแม่ให้สถานภาพแก่ลูกสูง ลูกก็จะกลับให้สถานภาพแก่แม่ต่ำ แต่ถ้ามแม่ให้สถานภาพแก่ลูกต่ำ ลูกก็จะกลับให้สถานภาพแก่แม่สูง)

๓

เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่และ "การยอมรับตนเอง" ของลูก

คะแนน "การยอมรับตนเอง" ที่นำมาใช้วิเคราะห์ที่ตอนนี้เป็นคะแนนที่ได้จากผลต่าง เช่นเดียวกับคะแนนผลต่างในการหาสหสัมพันธ์ในผลการวิจัยในข้อ ๑

ฉะนั้น คะแนน "การยอมรับตนเอง" ที่มีค่าเฉลี่ยสูง จึงหมายถึง "การยอมรับตนเอง" ที่มีส่วนคะแนน "การยอมรับตนเอง" ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำจึงหมายถึงว่า "การยอมรับตนเอง" สูง ค่าเฉลี่ยที่นำมาวิเคราะห์ในการหาความแตกต่างข้อ ๓ นี้ จะเป็นดังนี้โดยตลอด ภายในหัวข้อที่ ๓

ตาราง ๒ การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูกในการให้การรักแก่ผู้อื่น

ตอน ๑ เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย "การยอมรับตนเอง" ของแม่และลูกในกลุ่มปกติ และกลุ่มกระทำผิด

กลุ่มตัวอย่าง	ปกติ	กระทำผิด	คะแนนเฉลี่ย
แม่	๑๑.๘๖๖	๑๒.๕๐๐	๑๑.๕๘๓
ลูก	๑๐.๗๓๓	๑๐.๖๖๖	๑๐.๖๙๙
คะแนนเฉลี่ย	๑๑.๑๘๘	๑๑.๓๓๓	๑๒.๖๓๖

ตอน ๒ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูกกลุ่มปกติกับกลุ่มกระทำผิด

Source of Variation	SS	df	MS	F
A = แม่ - ลูก	๔๘.๑๓๓	๑	๔๘.๑๓๓	๑๘.๘๘๘**
B = กลุ่มปกติ - กลุ่มกระทำผิด	๕.๑๓๓	๑	๕.๑๓๓	๑.๖๓๘
A x B	๕.๖๓๘	๑	๕.๖๓๘	๒.๒๘๘
error	๘๘๐.๘๖๗	๒๓๖	๓.๗๓๑	
	๙๓๙.๖๖๗	๒๓๘	๓.๙๔๖	

๑. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม
ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่กับลูกทั้งกลุ่มปกติ และกลุ่มกระทำผิด ไม่มีความแตกต่างใน
"การยอมรับตนเอง" ตามการให้ความรักแก่กันและกันนั้น

ผลจากการวาง ๒ ใบนัยสมมติฐานเป็นกลาง เพราะแม่ลูกทั้งกลุ่มปกติกับกลุ่มกระทำผิด
มี "การยอมรับตนเอง" แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .๐๑ (F = ๑๕.๘๘๘) ในความการให้
ความรักแก่กันและกัน และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทั้ง ๒ กลุ่มในการวาง ๒ (ตอน ๑) พบว่ากลุ่มแม่ทั้ง
๒ กลุ่ม เป็นฝ่ายให้ความรักลูก น้อยกว่ากลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ให้ความรักแก่แม่

ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานเป็นกลาง แต่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ว่า กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม
น่าจะแตกต่างกับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ใน "การยอมรับตนเอง" ตาม การให้ความรักแก่กันและกัน

๒. เปรียบเทียบ ความแตกต่างระหว่างกลุ่มปกติ ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มกระทำผิดทั้ง ๒ กลุ่ม
ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่ลูกกลุ่มปกติ ไม่มีความแตกต่างกับแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด
"การยอมรับตนเอง" ตามการให้ความรักแก่กันและกัน

ผลจากการวาง ๒ ใบนัยสมมติฐานที่เป็นกลาง แต่คัดค้านสมมติฐานการวิจัยที่ว่า แม่ลูกกลุ่ม
ปกติมี "การยอมรับตนเอง" ในความการให้ความรักแก่กันและกัน มากกว่าแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด

๓. กลุ่มปฏิกริยาร่วม

ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า ไม่ว่าจะมีอิทธิพลร่วมระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม และลูกทั้ง ๒ กลุ่ม
ฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ลูกปกติกับกลุ่มที่ลูกกระทำผิด อีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ตามการให้
ความรักแก่กันและกัน ✕

ผลจากการวาง ๒ ใบนัยสมมติฐานเป็นกลาง จึงยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง จะไม่ยอมรับ
สมมติฐานการวิจัยที่ว่า น่าจะมีอิทธิพลร่วมระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับ กลุ่ม
ลูกที่ปกติ - กลุ่มลูกที่กระทำผิดอีกฝ่ายหนึ่ง ใน "การยอมรับตนเอง" ตามการให้ความรักแก่กันและกัน

ตาราง ๗ การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยและผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของการยอมรับตนเองของแม่และของลูก คำนวณใ้ทวิทางรักแก่ตนเอง

ตอน ๑ การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย "การยอมรับตนเอง" ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มปกติ	กลุ่มกระทำผิด	คะแนนเฉลี่ย
แม่	๑๐.๘๐๐	๘.๕๓๓	๑๐.๑๖๖
ลูก	๑๑.๕๐๐	๑๑.๖๖๖	๑๑.๕๓๓
คะแนนเฉลี่ย	๑๐.๘๐๐	๑๐.๗๕๕	๑๐.๖๕๕

ตอน ๒ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างระหว่าง

"การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูกทั้งกลุ่มปกติและกลุ่มกระทำผิด

Source of Variation	SS	df	MS	F
A = แม่ - ลูก	๗๐.๕๓๓	๑	๗๐.๕๓๓	๒๘.๒๕๘**
B = กลุ่มปกติ-กลุ่มกระทำผิด	๐.๑๓๓	๑	๐.๑๓๓	๐.๐๕๓
A x B	๑.๒๐๑	๑	๑.๒๐๑	๐.๔๒๘
error	๒๕๕.๖๐๐	๒๓๖	๑.๐๘๐	
Total	๓๒๗.๕๖๗	๒๓๘	๓.๐๖๐	

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

๑. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับ กลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม
ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่กับลูกทั้งกลุ่มปกติ และกลุ่มกระทำผิดไม่มีความแตกต่างใน
"การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่ตนเองนั้น

ผลจากการาง ๙ ไม่สนับสนุนสมมติฐานเป็นกลาง เพราะแม่ - ลูก ทั้งกลุ่มปกติและกลุ่ม
กระทำผิด มี "การยอมรับตนเอง" แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ (F = ๒๕.๒๔๘) ในด้าน
การให้ความรักแก่ตนเอง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทั้ง ๒ กลุ่ม ในตาราง ๙ (ตอน ๑) พบว่า กลุ่ม
แม่ทั้ง ๒ กลุ่มเป็นฝ่ายให้ความรักกับตนเองมากกว่า กลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่มให้ความรักแก่ตนเอง

ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานเป็นกลางแต่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ว่า กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม
น่าจะแตกต่างกับ กลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ใน "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่ตนเอง

๒. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มปกติทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มกระทำผิดทั้ง ๒ กลุ่ม
ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่ลูกกลุ่มปกติไม่มีความแตกต่างกับแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด ใน
"การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่ตนเอง

ผลจากการาง ๙ ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่เป็นกลาง แต่กักการสมมติฐานการวิจัยที่ว่า แม่ลูก
กลุ่มปกติมี "การยอมรับตนเอง" ในด้านการให้ความรักแก่ตนเองมากกว่าแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด

๓. กลุ่มปฏิกริยารวม

ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า ไม่น่าจะมีอิทธิพลร่วม ระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม และลูกทั้ง ๒ กลุ่ม
ฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ถูกปกติกับกลุ่มที่ถูกกระทำผิดอีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้
ความรักแก่ตนเอง

ผลจากการาง ๒ สนับสนุนสมมติฐานเป็นกลาง จึงยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง และไม่ยอมรับ
สมมติฐานการวิจัยที่ว่าน่าจะมีอิทธิพลร่วมระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม - ลูกทั้ง ๒ กลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่ม
ลูกที่ปกติ - กลุ่มลูกที่กระทำผิดอีกฝ่ายหนึ่ง ใน "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่ตนเอง

ตาราง ๘ การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยและผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของ "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูก ในด้านการให้สภาพทางกายภาพ

ตอน ๑ การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย "การยอมรับตนเอง" ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	ปกติ	กระทำผิด	คะแนนเฉลี่ย
แม่	๑๑.๒๓๓	๑๑.๘๓๓	๑๐.๘๓๓
ลูก	๑๑.๒๖๖	๑๒.๑๖๖	๑๑.๖๖๖
คะแนนเฉลี่ย	๑๐.๙๘๘	๑๑.๙๘๘	๑๑.๒๕๕

ตอน ๒ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูกทั้งกลุ่มปกติและกลุ่มกระทำผิด

Source of Variation	SS	df	MS	F
A = แม่ - ลูก	๓๐.๐๑๑	๑	๓๐.๐๑๑	๑๑.๘๓๓**
B = กลุ่มปกติ - กลุ่มกระทำผิด	๘.๕๓๓	๑	๘.๕๓๓	๓.๓๘๘
A x B	๐.๐๓๘	๑	๐.๐๓๘	๐.๐๑๓
error	๒๕๓.๘๐๐	๒๓๖	๑.๐๗๕	
Total	๖๖๑.๘๖๓	๒๓๘	๒.๗๖๘	

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

๑. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม
ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่กับลูกทั้งกลุ่มปกติ และกลุ่มกระทำผิดไม่มีความแตกต่าง ใน
"การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกันนั้น

ผลจากตาราง ๔ ไม่สนับสนุนสมมติฐานเป็นกลาง เพราะแม่ - ลูก ทั้งกลุ่มปกติ กับ กลุ่ม
กระทำผิด มี "การยอมรับตนเอง" แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .๐๐ ($F = ๑๑.๕๓๓$) การ
ให้การให้สถานภาพแก่กันและกัน และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทั้ง ๒ กลุ่ม ในตาราง ๔ (ตอน ๑) พบว่า
กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่มเป็นฝ่ายให้สถานภาพแก่ลูกมากกว่ากลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่มให้สถานภาพแก่แม่

ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานเป็นกลาง แต่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ว่า กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม
น่าจะแตกต่างกับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ใน "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกัน

๒. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง กลุ่มปกติทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มกระทำผิดทั้ง ๒ กลุ่ม
ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่ลูกกลุ่มปกติไม่มีความแตกต่างกับแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด ใน
"การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกัน

ผลจากตาราง ๕ สนับสนุนสมมติฐานที่เป็นกลาง แต่กักกันสมมติฐานการวิจัย ที่ว่า แม่ลูกกลุ่ม
ปกติ มี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกันมากกว่าแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด

๓. กลุ่มปฏิกริยารวม

ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า ไม่น่าจะมีอิทธิพลร่วมระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม และลูกทั้ง ๒
กลุ่ม ฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ลูกปกติกับกลุ่มที่ลูกกระทำผิดอีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง"
ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกัน

ผลจากตาราง ๔ สนับสนุนสมมติฐานที่เป็นกลางจึงยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง และไม่ยอมรับ
สมมติฐานในการวิจัยที่ว่า น่าจะมีอิทธิพลร่วมระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม และลูกทั้ง ๒ กลุ่มฝ่ายหนึ่ง
กับกลุ่มที่ลูกปกติ กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิดอีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพ
แก่กันและกัน

ตาราง ๘ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่าง
ของ "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูก - การให้สภาพภาพแก่ตนเอง

ตอน ๑ การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย "การยอมรับตนเอง" ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มปกติ	กลุ่มกระทำผิด	คะแนนเฉลี่ย
แม่	๑๐.๕๓๓	๑๑.๐๐๐	๑๐.๗๖๖
ลูก	๑๐.๓๖๖	๑๓.๘๓๓	๑๒.๑๘๘
คะแนนเฉลี่ย	๑๐.๔๕๘	๑๒.๘๖๖	๑๓.๔๑๖

ตอน ๒ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างระหว่าง
"การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูกทั้งกลุ่มปกติและกลุ่มกระทำผิด

Source of Variation	SS	df	MS	F
A = แม่ - ลูก	๖๐.๒๐๘	๑	๖๐.๒๐๘	๒๔.๑๖๐**
B = กลุ่มปกติ - กลุ่มกระทำผิด	๑๑๘.๐๕๓	๑	๑๑๘.๐๕๓	๔๗.๓๗๒**
A x B	๗๕.๐๐๘	๑	๗๕.๐๐๘	๓๐.๐๕๘**
error	๕๘๘.๑๖๗	๒๓๖	๒.๔๘๒	
Total	๘๔๑.๕๘๗	๒๓๘	๓.๕๖๑	

**หมายถึงค่าที่ .๐๑

๑. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับ กลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม
 ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่กับลูกทั้งกลุ่มปกติ และกลุ่มกระทำผิด ไม่มีความแตกต่างใน
 "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเอง

ผลจากการาง ๕ ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่เป็นกลาง เพราะแม่ลูกทั้งกลุ่มปกติกับกลุ่มกระทำผิด
 มี "การยอมรับตนเอง" แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .๐๑ ($F = ๒๔.๑๒๐$) ในการให้
 สถานภาพแก่ตนเองและ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทั้ง ๒ กลุ่ม ในตาราง ๕ (ตอน ๑) พบว่า กลุ่มแม่
ทั้ง ๒ กลุ่มเป็นฝ่ายให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่ากลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม

ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานเป็นกลาง แต่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ว่า กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม
น่าจะมีความแตกต่างกับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ใน "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเอง

๒. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มปกติทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มกระทำผิดทั้ง ๒ กลุ่ม
 ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่าแม่ลูกกลุ่มปกติไม่มีความแตกต่างกับแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด ใน
 "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเอง

ผลจากการาง ๕ ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่เป็นกลาง เพราะแม่ลูกกลุ่มกระทำผิดและแม่ลูกกลุ่ม
 ปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ($F = ๔๗.๓๗๒$) ใน "การยอมรับตนเอง"
 ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเอง เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในตาราง ๕ (ตอน ๑) พบว่า แม่ลูกกลุ่มปกติ
ให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่าแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด

ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง แต่ยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า แม่ลูกกลุ่มกระทำผิด
มี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเองน้อยกว่าแม่ลูกกลุ่มกระทำผิด

๓. กลุ่มปฏิกริยารวม

ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า ไม่แน่ว่าจะมีอิทธิพลรวมระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม และลูกทั้ง ๒ กลุ่ม
 ฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มลูกที่ปกติ กับกลุ่มลูกที่กระทำผิดอีกฝ่ายหนึ่ง ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้
 สถานภาพแก่ตนเอง

ผลจากการาง ๕ ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่เป็นกลาง เพราะกลุ่มปฏิกริยารวมมีความแตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ($F = ๓๐.๐๕๕$) แสดงว่า แม่ทั้ง ๒ กลุ่ม และ ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม กับ
 กลุ่มลูกที่ปกติ และกลุ่มลูกที่กระทำผิด มีความรู้สึกในการให้สถานภาพแก่ตนเองแตกต่างกันไปจนจะกา
 จเท่าให้ "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเองแตกต่างกันไป อย่างมีนัยสำคัญ จึง
 ทดสอบต่อไปว่า มีรายกลุ่มใดที่มีความแตกต่างกันจริงตามวิธีของ Newman Kowls Method ก็
 แสดงในตาราง ๑๐

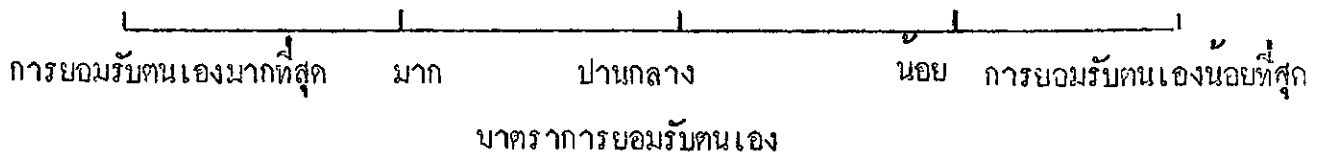
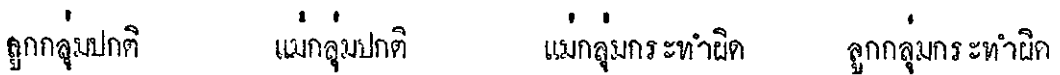
ตาราง ๑๐ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง เป็นรายคู่ใน "การยอมรับตนเอง"
 ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง	คู่กลุ่มปกติ	แมกลุ่มปกติ	แมกลุ่มกระทำผิด	คู่กลุ่มกระทำผิด	
	คะแนนเฉลี่ย	๑๐.๓๖๖	๑๐.๕๓๓	๑๑.๐๐๐	๑๓.๕๓๓
คู่กลุ่มปกติ	๑๐.๓๖๖		.๑๖๗	.๒๓๔	๒.๕๖๗ ^{***}
แมกลุ่มปกติ	๑๐.๕๓๓			.๕๖๗	๓.๕๐๐ ^{**}
แมกลุ่มกระทำผิด	๑๑.๐๐๐				๒.๕๐๐ ^{**}
คู่กลุ่มกระทำผิด	๑๓.๕๓๓				

r	๑	๒	๓	๔
q.๕๕		๓.๖๕	๕.๑๒	๕.๘๐
$\sqrt{MS.error/n.q.๕๕(r-๒๓๖)}$		๑.๐๕๒	๑.๒๓๖	๑.๓๒๐

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

ผลจากตาราง ๑๐ อาจเขียนแผนผังไค้ดังนี้คือ

จากแผนผังหมายความว่า

๑. คู่กลุ่มกระทำผิดมีการยอมรับตนเองในการให้สถานภาพแก่ตนเอง แตกต่างจากแม - คู่กลุ่มปกติและแมกลุ่มกระทำผิด ความแตกต่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แต่แม - คู่กลุ่มปกติ และแมกลุ่มกระทำผิด ไม่แตกต่างกันเลย

๒. ลูกกลุ่มแม่ ลูกกลุ่มพ่อ แม่ ลูกกลุ่มกระทำผิด ไปจังหวัดตาก ใน "การยอมรับตนเอง" โดยการให้สถานภาพแก่ตนเอง

จากผลทั้ง ๒ ข้อ แสดงให้เห็นว่า ลูกกลุ่มกระทำผิดมีการยอมรับในค่าการให้สถานภาพแก่ตนเองเฉลี่ยที่สุดในทั้ง ๔ กลุ่ม ซึ่งหมายความว่าลูกกลุ่มกระทำผิดให้สถานภาพแก่ตนเองน้อยกว่าลูกกลุ่มปกติ และแม่ลูกปกติ ทั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ ๒ ใ้ตั้งไว้ว่า ลูกกลุ่มปกติมีการยอมรับค่าการให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิด

๔. เปรียบเทียบระหว่างลูกกลุ่มปกติ กับลูกกลุ่มกระทำผิด ✓

คะแนนครั้งนี้เป็นคะแนนดิบไม่ใช่ได้มาจากผลต่าง เพราะฉะนั้นคะแนนที่แท้จริงก็ความหมายว่าค่า (ทั้งนี้ทั้งนี้ ข้อ ๓ - ข้อ ๔)

ตาราง ๑๑ ค่าเฉลี่ยและค่า "t" ในการเปรียบเทียบการให้ความรักและสถานภาพแก่ผู้อื่น และแก่ตนเองของลูกกลุ่มปกติกับลูกกลุ่มกระทำผิด ทั้งในเรื่อง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" และในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม"

ลักษณะภาพระหว่างบุคคล	"ตนตามที่ปฏิบัติจริง"		t	"ตนตามมาตรฐานสังคม"		t
	ลูกกลุ่มปกติ	ลูกกลุ่มกระทำผิด		ลูกกลุ่มปกติ	ลูกกลุ่มกระทำผิด	
ลูกให้ความรักแม่	๑๐.๗๐๐	๘.๗๖๗	๒.๕๕๖**	๑๑.๕๐๐	๑๑.๑๖๐	๑.๔๗๘
ลูกให้ความรักตนเอง	๑๐.๖๓๓	๘.๕๐๐	๑.๗๐๑*	๑๑.๕๓๓	๑๐.๐๖๐	.๘๕๘
ลูกให้สถานภาพแม่	๘.๗๖๗	๘.๖๗	.๘๖๘	๑๑.๐๐๐	๑๐.๘๖๗	๑.๑๕๓
ลูกให้สถานภาพ/ตนเอง	๘.๘๖๗	๗.๐๓๓	.๐๓๘	๘.๐๐๐	๑๐.๑๓๓	๒.๑๐๘

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า ลูกกลุ่มปกติกับลูกกลุ่มกระทำผิด ไม่มีความแตกต่างในการให้ความรักให้สถานภาพแก่แม่และแก่ตนเอง ทั้ง "การปฏิบัติจริง" และตาม "มาตรฐานของสังคม"

ผลจากตาราง ๑๑ ไขข้อไขสงสัยสมมติฐานที่เป็นกลาง เพราะว่า .-

- ✓ ๑. ในการปฏิบัติจริง พบว่า ลูกกลุ่มกระทำผิดให้ความรักแก่แม่น้อยกว่าลูกกลุ่มปกติอย่างยิ่ง ($t = ๒.๙๙๖$, $p < .๐๑$) และ
- ๒. ลูกกลุ่มกระทำผิด ยังรักตนเองน้อยกว่าลูกกลุ่มปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($t = ๑.๙๐๖$, $p < .๐๕$)

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ว่า ลูกกลุ่มปกติจะให้ความรักแก่แม่ และให้ความรักตนเองมากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิดในการปฏิบัติจริง"

๓. "ตามมาตรฐานของสังคม" พบว่าลูกกลุ่มกระทำผิดมีปริมาณการให้สถานภาพมากกว่าลูกกลุ่มปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($t = ๒.๑๐๘$, $p < .๐๕$) ซึ่งก็คัดค้านสมมติฐานการวิจัยที่ว่า ลูกกลุ่มปกติจะให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิด ในการยึด "ตามมาตรฐานของสังคม" จึงยอมรับสมมติฐานเป็นกลางและไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัย

นอกจากนั้นไม่ปรากฏว่าลูกกลุ่มปกติและลูกกลุ่มกระทำผิดต่างกันจริงในแง่อื่นอีกเลย

๘. เปรียบเทียบระหว่างแม่กลุ่มที่ลูกปกติ กับ แม่กลุ่มที่ลูกกระทำผิด

ตาราง ๑๒ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่า "t" ระหว่างการให้ความรัก - สถานภาพแก่ผู้อื่นและแก่ตนเองทั้งใน "ต้นตามปฏิบัติจริง" กับ "ต้นตามมาตรฐานสังคม" ของแม่กลุ่มที่ลูกปกติกับแม่กลุ่มที่ลูกกระทำผิด

สัมพันธ์ระหว่างบุคคล	"ต้นตามปฏิบัติจริง"		t	"ต้นตามมาตรฐานสังคม"		t
	แม่กลุ่มปกติ	แม่กลุ่มกระทำผิด		แม่กลุ่มปกติ	แม่กลุ่มกระทำผิด	
แม่ให้ความรักลูก	๑๐.๐๓๓	๘.๐๖๗	๑.๘๕๖*	๑๑.๐๓๓	๘.๘๖๗	๒.๘๘๖*
แม่ให้รักตนเอง	๑๐.๘๖๗	๑๑.๐๐๐	๐.๐๘๒	๘.๘๘๘	๑๐.๘๐๐	๐.๙๖๘
แม่ให้สถานภาพลูก	๘.๘๐๐	๘.๑๖๗	๑.๖๘๖	๘.๖๖๗	๘.๕๖๗	๒.๘๐๘*
แม่ให้สถานภาพตนเอง	๗.๒๓๓	๘.๘๐๐	๒.๖๘๘**	๘.๐๐๐	๘.๗๓๓	๓.๑๑๖*

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

ตามสมมติฐานเป็นกลางที่ว่า แม่กลุ่มปกติกับแม่กลุ่มกระทำผิดไม่มีความแตกต่างในการให้ความรักให้สถานภาพแก่ลูกและตนเอง ทั้ง "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานของสังคม"

ผลจากตาราง ๑๒ ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่เป็นกลาง เพราะ

๑. ใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานของสังคม" แม่กลุ่มกระทำผิดให้ความรักลูกน้อยกว่าแม่กลุ่มปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ($t = ๑.๘๑๕^*$, $p < .๐๕$, $t = ๒.๐๘๒^*$, $p < .๐๕$)

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ว่า แม่กลุ่มปกติให้ความรักลูกมากกว่าแม่กลุ่มกระทำผิดในการให้ความรักแก่ลูกทั้ง "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานสังคม"

๒. ใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานของสังคม" แม่กลุ่มกระทำผิดกลับมีปริมาณการให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่าแม่กลุ่มปกติอย่างยิ่ง ($t = ๒.๖๔๕^{**}$, $p < .๐๑$, $t = ๓.๑๑๑^{**}$, $p < .๐๑$) ซึ่งก็ค้านสมมติฐานการวิจัยที่ว่า แม่กลุ่มปกติให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่าแม่กลุ่มกระทำผิด ใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานของสังคม" จึงยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง

๓. แม่กลุ่มกระทำผิด มีปริมาณการให้สถานภาพแก่ลูกมากกว่าแม่กลุ่มปกติ "ตามมาตรฐานของสังคม" ($t = ๔.๐๓^{**}$, $p < .๐๑$) ซึ่งก็ค้านสมมติฐานการวิจัยที่ว่าแม่กลุ่มปกติให้สถานภาพแก่ลูกมากกว่าแม่กลุ่มกระทำผิดทั้งในการ "ปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานของสังคม" จึงยอมรับสมมติฐานที่เป็นกลาง

นอกจากนั้นไม่พบความแตกต่างในแง่อื่นอีก

๖. การเปรียบเทียบเฉลยทั้งหมดของแม่และของลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ใน ๔ ด้าน

ตาราง ๑๓ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างแม่ - ลูกกลุ่มปกติ กับ กลุ่มกระทำผิดในด้านการ
 "ความรักและสถานภาพแก๊งค์ และแก๊งค์เองใน "การปฏิบัติจริง" กับตน
 "ตามมาตรฐานของสังคม"

ลักษณะภาพระหว่างบุคคล	กลุ่มปกติ		กลุ่มกระทำผิด	
	การปฏิบัติจริง	มาตรฐานของสังคม	การปฏิบัติจริง	มาตรฐานของสังคม
แม่ในความรักลูก	๑๐.๐๓๓	๑๑.๐๓๓	๘.๐๖๗	๘.๘๖๗
แม่ในความรักตนเอง	๑๐.๘๖๗	๑๑.๘๖๗	๘.๘๓๓	๑๐.๘๖๐
แม่ในสถานภาพลูก	๘.๕๐๐	๘.๖๖๗	๘.๑๖๗	๘.๘๖๗
แม่ในสถานภาพตนเอง	๗.๒๓๓	๘.๐๖๐	๘.๘๖๐	๘.๘๓๓
ลูกในความรักแม่	๑๐.๗๐๐	๑๑.๘๐๐	๘.๗๖๗	๑๐.๑๖๐
ลูกในความรักตนเอง	๑๐.๖๓๓	๑๑.๘๓๓	๘.๕๐๐	๑๑.๘๐๐
ลูกในสถานภาพแม่	๘.๗๖๗	๑๑.๐๐๐	๘.๑๖๗	๑๐.๘๖๗
ลูกในสถานภาพตนเอง	๘.๘๘๗	๘.๐๐๐	๗.๐๓๓	๑๐.๑๓๓

เพื่อทราบว่าค่าเฉลี่ยในตารางนี้มีความแตกต่างในกฎใดบ้าง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ทางสถิติโดยวิธี
 การวิเคราะห์ความแปรปรวน หากความแตกต่างระหว่างแม่ - ลูกกลุ่มปกติ และกลุ่มกระทำผิดใน
 "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานของสังคม" ในด้านการรัก รัก สถานภาพแก๊งค์ และแก๊งค์
 ตนเอง แล้วใส่ไว้ในภาคผนวก ทั้งนี้เพราะผลการวิเคราะห์นั้น มีจำนวนรายการที่เปรียบเทียบถึงความ
 แตกต่างเป็นรายการ ซึ่งมีจำนวนมากและไม่สามารถจะนำมาเขียนในกรอบวงกลม จึงเสนอตาราง ๑๓
 ไว้เพื่อให้ดูค่าเฉลี่ยบางที่ที่อาจนำช่วยอธิบายผลงานวิจัยได้ และเมื่อต้องการทราบว่าต่างกันจริงหรือไม่
 ก็ดูกฎใดในภาคผนวก และผู้เขียนจะอ้างถึงเฉพาะบางที่ที่เกี่ยวข้องกับการอธิบายผลเท่านั้น

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษา

สิ่งที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้คือ เรื่อง "การยอมรับตนเอง" กล่าวว่า "การยอมรับตนเอง" ในที่นี้หมายถึงความแตกต่างระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" กับ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ถ้าความแตกต่างมีมากแสดงว่าช่วงระหว่าง "ตนทั้งสองประเภทมีความต่างกันมากและหมายถึงว่ามี "การยอมรับตนเอง" น้อย ถ้าความแตกต่างมีน้อยแสดงว่า ช่วงระหว่าง "ตน" ทั้งสองประเภทห่างกันน้อย และหมายถึง "การยอมรับตนเอง" มาก

ผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบ เด็กชายวัยรุ่นปกติ กับเด็กชายวัยรุ่นกระทำผิด ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" นี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการทราบว่า "การยอมรับตนเอง" ของเขามีอิทธิพลต่อ "การยอมรับตนเอง" ของเด็กทั้งสองกลุ่มหรือไม่ จึงได้ศึกษาความสัมพันธ์ และความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง แม้อุบัติการณ์ที่ถูกต้องปกติ และกลุ่มที่ถูกกระทำผิดในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ด้าน คือ "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรัก และ "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพหรือการยกย่อง

นอกจากนี้ยังแบ่งต่อไปได้อีกว่า การให้ความรักและการให้สถานภาพนั้น ให้แก่ใคร ในที่นี้ศึกษา ๒ ด้านอีกเหมือนกัน ด้านแรกคือ การให้แก่ตนเอง เป็นด้านที่ตรงกับความเข้าใจ ของคนทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ยอมรับตนเอง" การให้ความรักและสถานภาพ หรือการยกย่องแก่ตนเองนั้น ถ้าให้มากเท่า ๆ กันหรือมากกว่าที่ตนคิดว่าควรจะเป็น "ตามมาตรฐานสังคม" ที่ตนเห็น ก็แสดงว่ามี "การยอมรับตนเอง" มาก ถ้าให้น้อยก็แสดงว่า "การยอมรับตนเอง" น้อย

ส่วนการให้ความรักและสถานภาพ หรือการยกย่องผู้อื่นเป็นด้านที่สองนั้น
 กล่าวว่า "ผู้อื่น" ในที่นี้หมายถึง แม่ให้ลูก (ไม่ใช่แม่ให้ตัวแม่เอง) และลูกให้แม่
 (ไม่ใช่ลูกให้ตัวลูกเอง) "การยอมรับตนเอง" ในด้านที่สองนี้จึงหมายความว่า
 การยอมรับว่า "ตน" ใ้ให้ลูก (ในกรณีแม่) หรือ "ตน" ใ้ให้แม่ (ในกรณีลูก)
 เท่าที่ตนเองเห็นว่ามาตรฐานสังคมควรจะเป็นหรือไม่

เพื่อให้ความกระจ่างในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ผู้เขียนได้ศึกษา
 จากคะแนนที่ไม่ใช่ผลต่างระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" กับ "ตนตามมาตรฐานสังคม"
 ด้วยและใ้ตั้งสมมติฐานไว้ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ความสัมพันธ์ระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูก
 โดยศึกษาจากคะแนนผลต่างระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" กับ "ตนตามมาตรฐานสังคม"

ในกลุ่มที่แม่มีลูกปกติ

— "การยอมรับตนเอง" ของแม่ในการใ้ (๑) ความรักและ
 (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง น่าจะสัมพันธ์ทางตรงกับ "การยอมรับตนเอง"
 ของลูกในการใ้ (๑) ความรัก (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง

— "การยอมรับตนเอง" ของแม่ในการใ้ (๑) ความรักและ
 (๒) สถานภาพ แก่ลูก น่าจะสัมพันธ์ทางตรงกับ "การยอมรับตนเอง" ของลูก
 ในการใ้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพ แก่แม่

ในกลุ่มที่แม่มีลูกกระทำผิด

— "การยอมรับตนเอง" ของแม่ในการใ้ (๑) ความรัก และ
 (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง น่าจะสัมพันธ์ทางตรงกับ "การยอมรับตนเอง"
 ของลูกในการใ้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง

— "การยอมรับตนเอง" ของแม่ในการใ้ (๑) ความรักและ
 (๒) สถานภาพ แก่ลูก น่าจะสัมพันธ์ทางตรงกับ "การยอมรับตนเอง" ของลูกใน
 การใ้ (๑) ความรัก และ (๒) สถานภาพ แก่แม่

๒. ความสัมพันธ์ระหว่าง "คนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่กับของลูก และระหว่าง "คนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่กับของลูก โดยศึกษาจากคะแนนดิบ ในกลุ่มลูกปกติ

ก. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "คนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่กับของลูก

- การที่แม่ (๑) ให้ความรักและ (๒) ให้สถานภาพ แก่ตนเอง

น่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเกี่ยวกับการให้ลูกให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง

- การที่แม่ให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ลูก น่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเกี่ยวกับการที่ลูกให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่แม่

ข. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "คนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่กับของลูก

- การที่แม่ให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง

น่าจะมีความสัมพันธ์กันในทิศทางเกี่ยวกับการที่ลูกให้ (๑) ความรัก และ สถานภาพ แก่ตนเอง

- การที่แม่ให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ลูก น่าจะมีความสัมพันธ์กันในทิศทางเกี่ยวกับการที่ลูกให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพแก่แม่

ในกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

ก. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "คนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่กับของลูก

- การที่แม่ให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง

น่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเกี่ยวกับการที่ลูกให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง

- การที่แม่ให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพแก่ลูก น่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเกี่ยวกับการที่ลูกให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่แม่

ข. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่ กับ ของลูก

— การที่แม่ให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง น่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเกี่ยวกับการที่ลูกให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ตนเอง

— การที่แม่ให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่ลูก น่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเกี่ยวกับการที่ลูกให้ (๑) ความรักและ (๒) สถานภาพ แก่แม่

๓. เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่กับ "การยอมรับตนเอง" ของลูกศึกษาจากคะแนน ผลต่าง

ก. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้งสองกลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้ ความรักแก่กันและกัน

กลุ่มที่ลูกปกติ ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก กับ กลุ่มที่ลูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้ ความรักแก่กันและกัน และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ น่าจะมี

"การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่กันและกัน มากกว่าลูกกลุ่มที่กระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วมระหว่างฝ่ายแม่ทั้งสองกลุ่ม—ลูกทั้งสองกลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับ กลุ่มที่ลูกกระทำผิด อีกฝ่ายหนึ่งในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ ความรักแก่กันและกัน

ข. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่มกับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่ม น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้ความรักแก่ตนเอง

กลุ่มที่ลูกปกติทั้งสองกลุ่มแม่และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิด ทั้งกลุ่มแม่ และกลุ่มลูกรวมกัน น่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้ ความรักแก่ตนเอง และ "แม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ" น่าจะมี "การยอมรับตนเอง"

ด้านการให้ความรักแก่ตนเองมากกว่าลูกกลุ่มที่กระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วมระหว่างฝ่ายแม่ทั้งสองกลุ่ม — ลูกทั้งสองกลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ลูกปกติหน้าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้วยการให้ความรักแก่ตนเอง และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติหน้าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้วยการให้ความรักแก่ตนเอง มากกว่าลูกกลุ่มที่กระทำผิด

ก. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม กับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่มน่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้สถานภาพแก่กันและกัน

กลุ่มที่ลูกปกติทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิดทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก รวมกันน่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้ สถานภาพแก่กันและกัน และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติหน้าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกันมากกว่า แม่ลูกกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วม ระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม — ลูกทั้ง ๒ กลุ่ม ฝ่ายหนึ่งกับกลุ่มที่ลูกปกติ — กลุ่มที่ลูกกระทำผิด อีกฝ่ายหนึ่งในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่กันและกัน

ง. กลุ่มแม่ทั้ง ๒ กลุ่มกับกลุ่มลูกทั้ง ๒ กลุ่มน่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้สถานภาพแก่ตนเอง

กลุ่มที่ลูกปกติทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิดทั้งกลุ่มแม่และกลุ่มลูก รวมกันน่าจะแตกต่างกันใน "การยอมรับตนเอง" ด้านที่ต่างฝ่ายต่างให้สถานภาพแก่ตนเอง และแม่ลูกกลุ่มที่ลูกปกติหน้าจะมี "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่าแม่ลูกกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

น่าจะมีอิทธิพลร่วมระหว่างฝ่ายแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม — ลูกทั้ง ๒ กลุ่มฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มที่ลูกปกติ — กลุ่มที่ลูกกระทำผิด อีกฝ่ายหนึ่งในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ด้านที่แต่ละฝ่ายให้สถานภาพแก่ตนเอง

๔. แม่กลุ่มปกติให้ความรัก และสถานภาพแก่ตนเองและแก่ลูก มากกว่าแม่กลุ่มกระทำผิด ทั้งใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานสังคม"

๕. ลูกกลุ่มปกติให้ความรักและสถานภาพแก่ตนเอง และแก่แม่มากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิดทั้งใน "การปฏิบัติจริง" และ "ตามมาตรฐานสังคม"

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลการวิจัยได้ว่า

๑. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "การยอมรับตนเอง" ของแม่และ "การยอมรับตนเอง" ของลูก โดยศึกษาจากคะแนนผลต่างระหว่าง "ตนตามปฏิบัติจริง" กับ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน "การยอมรับตนเอง" ของแม่และของลูก ไม่ว่าจะ เป็นแม่ลูกในกลุ่มปกติ หรือในกลุ่ม ที่ลูกกระทำผิด ไม่ว่าจะ เป็นการให้ความรัก หรือสถานภาพและไม่ว่าจะเป็นการให้ ตนเองหรือให้แก่กันและกัน

๒. ความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามปฏิบัติจริง" ของแม่กับ "ตนตามปฏิบัติจริง" ของลูกและระหว่าง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่กับ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของลูกโดยศึกษาจากคะแนนดิบ

ในกลุ่มที่ลูกปกติ

ก. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามปฏิบัติจริง" ของแม่ และของลูก

- ด้านที่แม่และลูกต่างให้ความรักแก่ตนเอง สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติในทิศทางเดียวกัน ($r = .364, p < .05$ คือในการปฏิบัติจริง ถ้าแม่ให้ความรักแก่ตนเองสูง ลูกก็จะให้ความรักแก่ตนเองสูงไปด้วย แต่ถ้าแม่ ให้ความรักแก่ตนเองต่ำ ลูกก็จะให้ความรักแก่ตนเองต่ำไปด้วย)

- ด้านที่แม่และลูกต่างให้สถานภาพแก่กันและกัน มีความสัมพันธ์ กันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติในทิศทางตรงกันข้าม ($r = -.404, p < .05$ คือในการปฏิบัติจริง ถ้าแม่ให้สถานภาพแก่ลูกสูงลูกก็จะให้สถานภาพแก่แม่ต่ำ แต่ถ้าแม่ให้สถานภาพแก่ลูกต่ำ ลูกก็จะให้สถานภาพแก่แม่สูง)

นอกจากนี้ไม่ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในค่าอื่น อีก ๒ ด้าน คือ ด้านที่แม่และลูกต่างให้ความรักแก่กันและกัน และด้านที่แม่และลูก ต่างให้สถานภาพแก่ตนเอง

ข. - การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่ และลูก ปรากฏว่า ^{1/2} ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเลย ทั้ง ๔ ด้าน ก็คือด้านที่แม่และลูกต่างให้ ความรัก แก่ตนเอง และ แก่กัน และกัน กับด้านที่แม่ และลูกต่างให้สถานภาพแก่ตนเอง และแก่กันและกัน

ในกลุ่มลูกกระทำผิด

ก. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามปฏิบัติจริง" ของแม่ และของลูก

- ด้านที่แม่และลูกต่างให้ความรักแก่ตนเอง สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในทิศทางเดียวกัน ($r = .32$ $p < .05$ คือในการปฏิบัติจริง ถ้าแม่ให้ความรักแก่ตนเองสูง ลูกก็จะให้ความรักแก่ตนเองสูงไปด้วย และถ้าแม่ให้ความรักแก่ตนเองต่ำ ลูกก็จะให้ความรักแก่ตนเองต่ำไปด้วย)

- นอกจากนี้ยังปรากฏว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านอื่นอีก ๓ ด้าน คือ ด้านที่แม่และลูกต่างให้ความรักแก่กันและกัน ด้านที่แม่ และลูกต่างให้สถานภาพแก่ตนเอง และแก่กันและกัน

ข. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่และของลูก

- ด้านที่แม่และลูกต่างให้ความรัก แก่ตนเอง สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางเดียวกัน ($r = .32$ $p < .05$ คือในการตั้งมาตรฐานสังคม ถ้าแม่ตั้งไว้ว่า แม่อื่น ๆ ให้ความรักแก่ตนเองสูง ลูกก็จะตั้งให้สอดคล้องกันว่าลูกอื่น ๆ ให้ความรักแก่ตนเองสูงไปด้วย และถ้าแม่ตั้งไว้ว่าแม่อื่น ๆ ให้ความรัก แก่ตนเองต่ำ ลูกก็จะตั้งไว้สอดคล้องกันอีกว่าลูกอื่น ๆ ให้ความรักแก่ตนเองต่ำไปด้วย

- ด้านที่แม่และลูกต่างให้สถานภาพ แก่ตนเอง สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางเดียวกัน ($r = .32$ $p < .05$ คือในการตั้งมาตรฐานสังคม ถ้าแม่ตั้งไว้ว่าแม่อื่น ๆ ให้สถานภาพแก่ตนเองสูง ลูกก็จะตั้งสอดคล้องกันว่าลูกอื่น ๆ ให้สถานภาพแก่ตนเองสูงไปด้วย และในทำนองเดียวกัน ถ้าแม่ตั้งไว้ว่า แม่อื่น ๆ ให้สถานภาพแก่ตนเองต่ำ ลูกก็จะตั้งไว้สอดคล้องกันอีกว่า ลูกอื่น ๆ ให้สถานภาพแก่ตนเองต่ำไปด้วย

- นอกจากนี้ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในก้านอื่นอีก ๒ ก้าน คือ ก้านที่แม่และลูกทางใต้ความรัก และสถานภาพแก่กันและกัน

๓. เปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ของแม่กับของลูก โดยศึกษาจากคะแนนผลต่าง

ก. การให้การให้ความรักแก่กันและกัน

- แม่ทั้งสองกลุ่มให้ความรักแก่ลูกน้อยกว่า ลูกทั้งสองกลุ่มให้ความรักแก่แม่อย่างมีนัย

สำคัญ (F = ๑๕.๘๘๘, p < .๐๐)

- แม่ลูกในกลุ่มปกติ ไม่แตกต่างจากแม่ลูกในกลุ่มลูกที่กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

- ปฏิกริยารวมไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข. การให้การให้ความรักแก่ตนเอง

- แม่ทั้งสองกลุ่มให้ความรักแก่ตนเองมากกว่าลูกทั้งสองกลุ่ม ให้ความรักแก่ตนเองอย่างมี

นัยสำคัญ (F = ๒๘.๒๔๔, p < .๐๐)

- แม่ลูกในกลุ่มที่ลูกปกติไม่แตกต่างจากแม่ลูกในกลุ่มกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

- ปฏิกริยารวมไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ค. การให้สถานภาพแก่กันและกัน

- แม่ทั้ง ๒ กลุ่มให้สถานภาพแก่ลูกมากกว่า ลูกทั้ง ๒ กลุ่มให้สถานภาพแก่แม่

(F = ๑๑.๕๓๓, p < .๐๐)

- แม่ลูกในกลุ่มลูกปกติไม่แตกต่างจากแม่ลูกในกลุ่มที่ลูกกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

- ปฏิกริยารวมไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ง. การให้สถานภาพแก่ตนเอง

- แม่ทั้ง ๒ กลุ่มให้สถานภาพแก่ตนเองมากกว่า ลูกทั้ง ๒ กลุ่มให้สถานภาพตนเอง

(F = ๒๘.๑๖๐, p < .๐๐)

- แม่ลูกในกลุ่มปกติแตกต่างจากแม่ลูกในกลุ่มที่ลูกกระทำผิด (F = ๔๑.๓๗๒ p .๐๐)

- ปฏิกริยารวมมีนัยสำคัญทางสถิติ (F = ๓๐.๐๕๕, p < .๐๐)

๔. เปรียบเทียบระหว่างลูกกลุ่มปกติกับ ลูกกลุ่มกระทำผิด

ก. "ตามทางที่ปฏิบัติจริง"

- ลูกกลุ่มปกติให้ความรักแก่แม่มากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิด ให้ความรักแก่แม่

(t = ๒.๕๕๖, p < .๐๐)

✓ - ลูกกลุ่มปกติให้ความรักแก่ตนเองมากกว่าลูกกลุ่มกระทำผิดให้ความรักแก่ตนเอง

(t = ๑.๗๐๐, p < .๐๕)

- ไม่ปรากฏว่ามีควาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในก้านการให้สถานภาพ ทั้งแก่แม่และแก่ตนเอง

ข. "ตนตามมาตรฐานสังคม"

- ลูกกลุ่มปกติให้สถานภาพแก่ตนเองต่ำกว่าลูกกลุ่มกระทำผิดให้สถานภาพแก่ตนเอง

(t = ๒.๑๐๘, p < .๐๕)

- ไม่ปรากฏว่ามีควาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในก้านการให้สถานภาพแก่แม่และในก้านการให้ความรักแก่แม่และแก่ตนเอง

๕. เปรียบเทียบระหว่างแม่ของลูกกลุ่มที่ลูกปกติ กับแม่ของลูกกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

ก. "ตนตามปฏิบัติจริง"

- แม่ของลูกกลุ่มปกติให้ความรักแก่ลูกมากกว่าแม่ของลูกกลุ่มกระทำผิดให้ความรักแก่ลูก

(t = ๑.๘๑๘, p < .๐๕)

- แม่ของลูกกลุ่มปกติให้สถานภาพแก่ตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกกลุ่มที่ลูกกระทำผิด

(t = ๒.๖๘๕, p < .๐๑)

- ไม่ปรากฏว่ามีควาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในก้านการให้ความรักแก่ตนเองและก้านการให้สถานภาพแก่ลูก

ข. "ตนตามมาตรฐานสังคม"

- แม่ของลูกกลุ่มปกติให้ความรักแก่ลูกมากกว่าแม่ของลูกกลุ่มกระทำผิดให้ความรักแก่ลูก

(t = ๒.๘๑๒, p < .๐๕)

- แม่ของลูกกลุ่มปกติให้สถานภาพแก่ตนเอง น้อยกว่าแม่ของลูกกลุ่มกระทำผิดให้สถานภาพแก่ตนเอง

(t = ๓.๑๑๑, p < .๐๑)

- ไม่ปรากฏว่ามีควาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติในก้านการให้ความรักแก่ตนเอง

- แม่ของลูกกลุ่มปกติให้สถานภาพแก่ลูกน้อยกว่าแม่ของลูกกลุ่มกระทำผิด ให้สถานภาพแก่ลูก

(t = ๒.๘๐๓, p < .๐๑)

อภิปรายผล

ตามความมุ่งหมายที่จะศึกษาเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ของแม่ที่มีอิทธิพลต่อ "การยอมรับตนเอง" ของลูก หรือไม่ และอย่างไร เพื่อจะทราบว่า "การยอมรับตนเอง" มีอิทธิพลต่อความประพฤติกติหรือ การกระทำผิดของเด็กชายวัยรุ่นหรือไม่ และอย่างไรนั้น เมื่อผลการวิจัยปรากฏว่าไ้หลักฐานหลายประการที่จะสนับสนุนว่า

๑. "การยอมรับตนเอง" "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ในบางท่าน ของแม่ที่มีอิทธิพลต่อ "การยอมรับตนเอง", "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ในบางท่านของลูก

๒. มีหลักฐานการวิจัยชี้ให้เห็นด้วยว่า ความประพฤติกติและการกระทำผิดของเด็กชายวัยรุ่น เกิดจากแม่อย่างไร และเกิดจากตนเองอย่างไร

ความเข้าใจสถานการณ์

✓ ในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ผลการวิจัยที่เด่นชัดที่สุด ก็คือ จุดที่พบว่ากลุ่มลูกที่กระทำผิดมี "การยอมรับตนเอง" การเข้าใจสถานการณ์แตกต่างกันน้อยกว่ากลุ่มแม่ของตนเอง กลุ่มลูกที่ปกติและแม่ ของกลุ่มที่ลูกปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($F = 30.068, p < .01$ ตาราง ๕) ทั้งแม่ลูกในกลุ่มกระทำผิด ใจสถานการณ์ของตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกกลุ่มปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($F = 47.376, p < .01$ ตาราง ๕) น่าจะกล่าวได้ว่า เพราะแม่กลุ่มกระทำผิดใจสถานการณ์ของตนเองน้อยกว่า จึงใจสถานการณ์ของตนเองน้อย ไปกว่า

แต่ที่น่าแปลกใจก็คือ เหตุใดจึงน้อยกว่าที่แม่ให้แก่วัยรุ่นเองลงไปอีก ทั้ง ๆ ที่ลูกกลุ่มปกติใจสถานการณ์ของตนเองเท่า ๆ กับแม่กลุ่มปกติใจสถานการณ์ของตนเอง เมื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่าง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่และของลูกกลุ่มกระทำผิด เพื่อจะรู้ว่า "ตน" ของแม่มีอิทธิพลต่อ "ตน" ของลูก จริงหรือไม่ ไม่พบว่ามีความสำคัญ แต่มีแนวโน้มไปในทางว่าจะมีความสำคัญ (ถ้าใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างมากกว่านี้) แต่เมื่อดู "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่ลูก กลุ่มที่ลูกกระทำผิด พบความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญทางสถิติ ($r = .36, p < .05$ ตาราง ๘) แสดงว่า "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่ มีอิทธิพลต่อ

✓ → "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของลูก

น่าสงสัยว่าในทางการให้สถานภาพตนเองของแม่ของกลุ่มกระทำผิดนี้ต่างกับการให้สถานภาพแก่ตนเอง ของแม่กลุ่มปกติอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เพราะ

ตามผลการวิจัยครั้งนี้ไปปรากฏว่า การให้สถานภาพแก่ตนเองของแม่และของลูกกลุ่มปกติ มีความสัมพันธ์กันแต่อย่างใดเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" หรือ "ตนตามมาตรฐานสังคม" แต่ปรากฏว่า "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่กลุ่มกระทำผิดสูงกว่า "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของแม่กลุ่มที่ลูกปกติอย่างยิ่ง ($t = 3.999, p < .00$ ตาราง ๑๖) ซึ่งหมายความว่า ถ้าเราจะถือว่าแม่ของลูกกลุ่มปกติเป็นกลุ่มที่มอง เห็นมาตรฐานสังคมถูกต้อง เราก็อาจจะกล่าวได้ จากผลการวิจัยตอนที่วางถึงขั้นนี้ว่า แม่ของลูกกลุ่มกระทำผิดเป็นกลุ่มที่มอง เห็นมาตรฐานสังคมสูงกว่าที่ควรจะเป็นในการที่ถูกกล่าจะให้สถานภาพแก่ตนเอง

เมื่อกลับมาพิจารณา "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ปรากฏว่า แม่กลุ่มที่ลูกกระทำผิด มี "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ในการให้สถานภาพแก่ตนเองสูงกว่าแม่กลุ่มที่ลูกปกติอย่างยิ่ง อีกเช่นเดียวกัน ($t = 2.648, p < .00$ ตาราง ๑๖) เมื่อพิจารณาต่อไปของความแตกต่างระหว่าง "ตนตามมาตรฐานสังคม" กับ "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่กลุ่มที่ลูกกระทำผิด ก็พบว่าแตกต่างกันจริง (F ของกลุ่มที่ลูกกระทำผิด = $2436.203, F$ ของกลุ่มที่ลูกปกติ = $37.243, p < .00$ ในตาราง ๓๑ และตาราง ๒๒ ในภาคผนวก/ข. และเมื่อพิจารณากากความแตกต่างเป็นรายคู่ ตามวิธีของ Duncan's multiple Range Test ในด้านการให้สถานภาพแก่ตนเองพบว่า แม่กลุ่มที่ลูกกระทำผิด มีความแตกต่างจากกลุ่มลูกกระทำผิด และพฤติกรรมทางด้านอื่น ๆ ของตนเองอย่างมีนัยสำคัญตาราง ๓๒ ซึ่งผิดจากแม่กลุ่มที่ลูกปกติ เพราะเมื่อพิจารณาจากความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ เดียวกันแล้ว พบว่า มีความแตกต่างจากกลุ่มลูกปกติและพฤติกรรมของตนเองในบางด้านเท่านั้น ตาราง ๒๓) แสดงว่าแม่กลุ่มที่ลูกกระทำผิดไม่ยอมรับตนเอง ^๑

ในด้านการให้สถานภาพแก่ลูกปรากฏว่า แม่กลุ่มที่มีลูกกระทำผิดให้สถานภาพแก่ลูกสูงกว่าแม่กลุ่มที่มีลูกปกติ ($t = 2.203, p < .00$ ตาราง ๑๖) ในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ส่วน "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" นั้น แม่กลุ่มที่มีลูกกระทำผิดให้สถานภาพแก่ลูกมีปริมาณเท่า ๆ กับแม่กลุ่มที่มีลูกปกติ และปรากฏว่าเมื่อเปรียบเทียบ "ตนตามมาตรฐานสังคม" กับ "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ของแม่กลุ่มที่มีลูกกระทำผิดในด้านการให้สถานภาพแก่ลูก พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($t = 2.203, p < .00$ และ $t = .246$ ตาราง ๑๖) แสดงว่า แม่กลุ่มที่มีลูกกระทำผิดมี "การยอมรับตนเอง" ต่ำ ในด้านการให้สถานภาพแก่ลูก ซึ่งถ้าจะอธิบายผลตามการวิจัยของ สมิต ^๑ ที่ว่า "ความแตกต่างระหว่าง

"ตน" ทั้งสองประเภท น่าจะทำให้แม่มีความวิตกกังวลในการให้สถานภาพแก่ลูก" ซึ่งอาจจะ เป็นผลทำให้ ลูกนี้ "การยอมรับตนเอง" ค่าอย่างผิดสังเกต

เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างลูกกลุ่มปกติกับลูกกลุ่มกระทำผิดในด้านการให้สถานภาพแก่ตนเอง ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทั้งในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ($t = 2.105, p < .05$ ตาราง ๑๑) และลูกกลุ่มที่กระทำผิดให้สถานภาพแก่ตนเองสูงกว่าลูกกลุ่มปกติในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ($20.333, 2.00$ ตาราง ๑๑) ซึ่งสอดคล้องกับแม่กลุ่มที่ลูกกระทำผิดให้สถานภาพแก่ลูกสูงกว่าแม่กลุ่มที่ลูกปกติในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ($5.333, 2.00$ ตาราง ๑๒) จึงสนับสนุนคำกล่าวของ กอร์ดอน^๖ ว่า "การรับรู้เรื่อง "ตน" ของเด็กจะขึ้นอยู่กับสัมพันธ์ภาพระหว่างแม่และเด็ก เด็กจะยึดเอาการบ่งบอกของแม่ที่มีต่อเขาเป็นรากฐานในการแสดงพฤติกรรมทั้งแก่ผู้อื่น และแก่ตนเอง"

อนึ่ง ถ้าสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างแม่ - ลูก ทั้งในเรื่องของ "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" กับ "ตนตามมาตรฐานสังคม" มีความสัมพันธ์กันอย่างน้อยมีนัยสำคัญ ทั้งในกลุ่มที่ลูกปกติ กับกลุ่มที่ลูกกระทำผิด ในด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ ในกลุ่มที่ลูกปกติ มีความสัมพันธ์กันระหว่างแม่ - ลูก ในด้านที่แต่ละฝ่ายให้ความรักแก่ตนเอง และการให้สถานภาพแก่กันและกัน ($r = .352, r = .405, p < .05$ ตาราง ๘) ในเรื่อง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง"

ส่วนในกลุ่มที่ลูกกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันระหว่างแม่ - ลูก ในด้านที่แต่ละฝ่ายต่างให้ความรักแก่ตนเอง ในเรื่อง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" ($r = .352, p < .05$ ตาราง ๘) และในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ก็มีความสัมพันธ์กันระหว่างแม่ - ลูก ในด้านที่แต่ละฝ่ายให้ความรักแก่ตนเอง และแต่ละฝ่ายให้สถานภาพแก่ตนเอง ($r = .320, r = .326, p < .05$ ตาราง ๘)

เมื่อวิเคราะห์ถึงจำนวนของความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติแล้ว ความสัมพันธ์ของแม่ - ลูก กลุ่มที่มีลูกกระทำผิด มีจำนวนมากกว่าความสัมพันธ์ของ กลุ่มที่มีลูกปกติ ซึ่งจากเหตุผลธรรมดาแล้ว แม่ - ลูกกลุ่มที่ลูกปกติ น่าจะมีความสัมพันธ์กันมากกว่าแม่ลูกในกลุ่มที่ลูกกระทำผิด ซึ่งเมื่อผลจากสถิติเป็นไปดังนี้แล้ว จึงอาจกล่าวได้ว่า ลูกกลุ่มที่กระทำผิดน่าจะได้รับอิทธิพลจากแม่มากกว่าลูกกลุ่มปกติ

^๖Gordorn J. Ira., *op. cit.*, p. ๑๐

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ปัญหาที่มีอยู่ในเรื่องของ "คน" (ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญของทฤษฎีบุคลิกภาพ) ของเด็กวัยรุ่นกลุ่มกระทำผิด เป็นเรื่องที่เกิดจากอิทธิพลของแม่และเกี่ยวกับสถานภาพหรือการได้รับการยกย่องจากแม่ซึ่งเป็นไปอย่างผิดปกติ

ด้านการให้ความรัก

เด็กกลุ่มกระทำผิดไม่แสดงปัญหาใน "การยอมรับตนเอง" ด้านการให้ความรักแก่ตนเอง ทั้งนี้ปรากฏในด้านการให้สถานภาพดังกล่าวข้างต้น ทั้ง ๆ ที่แม่อุ้มกระทำผิดให้ความรักแก่ลูกน้อยกว่าแม่อุ้มกลุ่มปกติ ทั้งในเรื่อง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ($t = ๑.๕๑๕$, $t = ๒.๕๐๒$, $p < .๐๕$ ตาราง ๑๖) อย่างไรก็ตามลูกกลุ่มกระทำผิดให้ความรักแก่แม่น้อยกว่าลูกกลุ่มปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($t = ๒.๕๕๖$, $p < .๐๑$ ตาราง ๑๖) เฉพาะใน "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" เท่านั้น ส่วน "ตนตามมาตรฐานสังคม" ลูกกลุ่มกระทำผิดและลูกกลุ่มปกติ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งหมายความว่า ทั้ง ๆ ที่แม่อุ้มกระทำผิดให้ความรักแก่ลูกกระทำผิดน้อยกว่าแม่อุ้มที่ลูกปกติ และลูกกลุ่มกระทำผิดให้ความรักแก่แม่ตายนอกจากลูกกลุ่มปกติจะให้ความรักแก่แม่ของตนก็ตาม ลูกกลุ่มกระทำผิดก็ยังมีใจมองเห็นมาตรฐานสังคมในเรื่องการให้ความรักแก่แม่ผิดไปไม่ ซึ่งผิดกับเรื่องการให้สถานภาพแก่ตน ซึ่งลูกกลุ่มกระทำผิดมองมาตรฐานสังคม สูงเกินกว่าที่ควรจะเป็น

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างการให้ความรักแก่ตนเองปรากฏว่า แม่อุ้มทั้งสองกลุ่มมีอิทธิพลต่อการให้ความรักแก่ตนเองของลูกทั้ง ๒ กลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่ลูกกระทำผิด ปรากฏว่าได้รับอิทธิพลเต็มที่ในเรื่อง "คน" ทั้งสองก็คื ทั้ง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ($r = .๓๕๕$, $r = .๓๕๐$ ตาราง ๘) ส่วนลูกกลุ่มปกติได้รับอิทธิพลจากการให้ความรักแก่ตนเองของแม่เฉพาะในเรื่อง "ตนตามที่ปฏิบัติจริง" เท่านั้น ($r = .๓๖๕$, $p < .๐๕$ ตาราง ๘) หมายความว่า แม่อุ้มที่ลูกกระทำผิด ให้ความรักแก่ตนเองมากกว่าแม่อุ้มที่ลูกปกติ ให้ความรักแก่ตนเอง (ตาราง ๑๖ แม่อุ้มที่ลูกกระทำผิด = ๑๑.๐๐๐ แม่อุ้มที่ลูกปกติ = ๑๐.๕๖๗) ซึ่งไม่สอดคล้องกับการที่แม่อุ้มที่ลูกกระทำผิด ให้ความรักแก่ลูก เหมือนกับที่แม่อุ้มที่ลูกปกติ ให้ความรักแก่ลูกและแก่ตนเองสอดคล้องกัน (ให้ความรักแก่ลูก = ๑๐.๐๐๓ ให้ความรักตนเอง = ๑๐.๕๖๗ ตาราง ๑๖) เพราะแม่อุ้มที่ลูกกระทำผิด ให้ความรักแก่ลูกน้อยกว่าที่ ให้ความรักแก่ตนเอง (ให้ความรักแก่ลูก = ๘.๐๖๗ ให้ความรักแก่ตนเอง = ๑๑.๐๐ ตาราง ๑๖) จึงสรุปได้ว่าอิทธิพลของลักษณะใดตัวบางประการของแม่ เช่น การให้ความสนใจ เอาใจใส่ต่อ

ตนเองมากกว่าที่จะเอาใจใส่ต่อลูก นี้อาจต่อความประพฤติผิดหรือไม้อะไรของลูก (เพราะในแบบสอบถาม และ สัมภาษณ์นั้น การแสดงความรักแก่ตนเองคือพฤติกรรมที่แสดงความสนใจและเอาใจใส่ต่อตนเอง)

อนึ่ง การมีความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกทั้งกลุ่มที่ถูกปกติกับกลุ่มที่ถูกกระทำผิดใน "การยอมรับตนเอง" ในด้านการให้ความรักและให้สถานภาพแก่กันและกัน และแก่ตนเองไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินั้นเป็นเพราะว่า พิสัย (Range) ของคะแนน "การยอมรับตนเอง" ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่ม ไม่กว้างพอ จึงทำให้ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะพิสัยของคะแนน "การยอมรับตนเอง" เกิดจากผลต่างของคะแนนในเรื่อง "ตนตามปฏิบัติจริง" กับคะแนนในเรื่อง "ตนตามมาตรฐานสังคม" ไม่แตกต่างกันมาก เพราะกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมดประเมิน "ความรัก" ในแต่ละด้านในอัตราที่เท่ากันหรือเกือบเท่า ๆ กัน

ข้อเสนอนี้

จากการที่พบว่า "การยอมรับตนเอง", "ตนตามปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ในด้านการให้สถานภาพและการให้ความรักแก่ลูก ของแม่มีอิทธิพลต่อ "การยอมรับตนเอง" "ตนตามปฏิบัติจริง" และ "ตนตามมาตรฐานสังคม" ของลูก ซึ่งจะทำให้เกิดผลต่อความประพฤติปกติและการกระทำผิด ของเด็กชายวัยรุ่น จึงขอเสนอแนะว่า

สำหรับแม่

การแสดงความรัก และให้สถานภาพหรือยกย่องลูกให้มากยิ่งขึ้น เป็นการป้องกันและลดปัญหา ภาวะการรุมเร้าตนเอง โดยการใช้ความเอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของลูก ให้พอเหมาะพอควรไม่มากเกินไป จนถึงขั้น "โอ" ลูก แต่ก็ไม่มากเกินไปจนเป็นการ "เพิกเฉย" ต่อความรู้สึกของลูก และยกย่องชมเชย ในความสามารถของลูก เมื่อถึงการอันควรไม่ให้พร่ำเพ้อจนลูกแยกไม่ออกว่าการกระทำสิ่งใดของตน ที่น่าภาคภูมิใจ และการกระทำสิ่งใดที่ไม่ควรจะทำ

สำหรับครู

เพื่อเป็นการฝึกได้แก่ได้แสดงความสามารถในทางที่ถูกที่ควร ครูควรจะได้จัดสอนแบบให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในบทเรียนโดยการให้เด็กได้เขียนแบบอภิปราย เพื่อแสดงความคิดเห็นของตน ในบทเรียนและรับฟังความเห็นของผู้อื่น เพื่อจะได้พิจารณาจากความคิดเห็นของตนว่า ถูกต้องตามความเห็น ของสังคมหรือไม่ เป็นการเตรียมเด็กให้รู้จักใช้สติปัญญาและพิจารณาญาณก่อนจะแสดงพฤติกรรมใดออกมา

๒๓

อนึ่ง กุรุกรจะไ้เป็นตัวแทนของแม่ ทั้งในกานการให้ความรัก ความเอาใจใส่ต่อนักเรียน
ทุกคน เพื่อเป็นการช่วยนักเรียนให้เกิดเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อประสบกับความล้มเหลวไ้เกินความรัก
และการยกยอองจากแม่

สำหรับผู้ที่วิจัยต่อไป

๑. กุรุกรจะไ้มีการวิจัยในเรื่อง "การยอมรับตนเอง" ของพ่อกับของลูกหญิง เปรียบเทียบกับ
"การยอมรับตนเอง" ของแม่กับลูกชาย ทั้งในกลุ่มปกติและกลุ่มกระทำผิด
๒. กุรุกรจะไ้มีการวิจัยเปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ระหว่างมุกกอลในวัยเด็ก, วัยรุ่น
และวัยผู้ใหญ่
๓. กุรุกรจะไ้มีการวิจัยเปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ระหว่างเด็กปกติ เด็กกระทำผิด
และเด็กพิการ
๔. กุรุกรจะไ้มีการวิจัยเปรียบเทียบ "การยอมรับตนเอง" ระหว่างเด็กวัยรุ่นที่ประสบผล
สัมฤทธิ์ทางการ เรียนกับเด็กวัยรุ่นที่ไ้ประสบความล้มเหลวทางการ เรียน

บรรณานุกรม

- พร้อม พาณิชภักดิ์ "กำลังคนประเภทบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์ และเทคนิคในวงราชการ"
วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ ๔ (๑๐) ๒๑ - ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๑๓
- แม็กจ วรบุตร "งานสำรวจของกองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน" เอกสารประกอบการสัมมนาของ
ศาลกฏีกาเด็กและเยาวชนครั้งที่ ๑ ๒๔ กันยายน ๒๕๑๒ ณ สโมสรทหารบก ถนนศรีอยุธยา
พระนคร
- มังอร เสทนต์ "การศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่าง 'ตน' ที่เป็นอยู่กับ 'ตน' ที่คิดอยากจะเป็น"
ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโท แผนกแนะแนว คณะการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
๒๕๑๒
- ประมวล คิกกินส์ ทฤษฎีบุคลิกภาพ โรงพิมพ์ศิริภักดิ์ ถนนหลังเมือง จ.ขอนแก่น, ๑๓๘ หน้า
- นวลเพ็ญ วิเชียรโมศิ จากคำบรรยายในวิชา Theories of Personality แกนนิสิตปริญญาโท
จิตวิทยาพัฒนาการ ณ สำนักงานทดสอบและค้นคว้าวิจัย แม่ - เด็ก วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๑๓
- ไพฑูริย์ เกื้อแก้ว ลักษณะสังคมไทย โรงพิมพ์เสียงเชียงใหม่ ๒๕๑๑
- รำพึง ศิริวิเชียร "ลักษณะสภาพของ เยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมาถึงศาลกฏีกาเด็กปี ๒๕๐๒"
วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘
- วันเพ็ญ อายุกาญ "การศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัว
หรือแสดงตัว กับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนวัยรุ่น ใน
โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี" ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโท แผนกแนะแนวคณะการศึกษา,
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๒

- สยามรัฐรายวัน "ฟุตบอลเป็นเหตุให้นักเรียนถูกตีตาย" ๒๖ (๗๓๕๐) ๔ มีนาคม ๒๕๐๔ หน้า ๔
- สมชัย วุฒิปรีชา "เยาวชนกับการพัฒนาเศรษฐกิจ" วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ ๔ (๑๐) : ๔๕ - ๕๕, พฤษภาคม ๒๕๐๓
- สุรางค์ โก้วตระกูล "จิตวิทยาวัยรุ่น" เอกสารนิเทศการศึกษา ๔๒ ศึกษานิเทศก์ หมวดวิชาการศึกษา กรมการฝึกหัดครู โรงเรียนพศุภสุภา
- สุชาติ ประชากุล หลักการบริหารงานแผนใหม่ โรงเรียนแพร่วิทยุ พิมพ์ครั้งที่ ๒, ๒๕๐๒, ๕๐๗ หน้า
- สุกิจ เหล่าสุนทร "การศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา" เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะทางสังคมจิตวิทยา ๑๕๒ หน้า
- สวน ศรีนิเวศ "ปัญหาความประพฤติของเด็ก" ศูนย์ศึกษา ๓๐ - ๓๔, เมษายน ๒๕๐๓
- เสนีย์ วาทิน "แนวโน้มของกติกเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน" เอกสารประกอบการสัมมนาของศาลเด็กเก๊กและเยาวชน ครั้งที่ ๑, ๒๔ กันยายน ๒๕๐๒ ณ สโมสรทหารบก ถนนศรีอยุธยา พระนคร
- สุภัทรา สุภาว "ศาลเด็กเก๊กและเยาวชนกับการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน" ปริญญาโท ปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๗
- Ashley Montagu "The Awesome Power of Human Love" Reader's Digest ๑๗ (๑๐๐) : ๑๐๓ August, ๑๙๖๑
- Allen L. Edward., Experimental Design in Psychological Research, Holt, Rinehart and Winston, New York, ๑๐๐
- *Dissertation abstract ๒๔ (๓๗), ๑๐๗๐, September, ๑๙๖๕
- Ferguson A, George; Statistical analysis in Psychology and Education, Mc-Graw Hill Book Co., New York, ๑๙๖๖, ๔๖๖ pp.

- Garrete E., Henry; Statistics in Psychology and Education, Vakins, Feffer and Simons Privated Ltd., New York, November, 1932, 100 pp.
- Gordon J. Mrs., Children's Views of Themselves, Association for Childhood Education International, Washington D.C., 1932, 100 pp.
- Guilford J.F., Fundamental Statistics in Psychology and Education, Mc-Graw-Hall Book Co., New York, 1930, 1000 pp.
- Hell S., Calvin and Gardner, Theory of Personality, John Wiley and Sons, Inc., 1931, 100 pp.
- Jersild Arthur T., In Search of Self and Exploration of the Role of the School in Promoting Self Understanding, Mc Millan Co., New York, 1930, 100 pp.
- Jersild Arthur T., Child Psychology, 5th ed., Prentice-Hall, Englewood Cliffs, N.J., 1930, 100 pp.
- Luella Cole & Halt Rinehart, Psychology of Adolescence 5th ed., Rinehart New York, 1932, 100 pp.
- Medinnus G.R., A Sort Description of Five Years Old Children by their Parent's Child Development, Wiley, New York, 1930, 100 pp.
- Medinnus G.R., Reading in the Psychology of Parent-Child Relationship, Wiley & Son Inc., New York, 1931, 100 pp.
- Morris J. Eson, Psychological Foundations of Education, Halt Rinehart and Winston Inc., 1932, 100 pp.
- Nuanpon Kosolsreth Wichiarajote, Across Cultural Study of Societal Values and Personality of Thai and Americal Adolescents, Submitted impartial fulfillment of the Requirements for Degree of Doctor of Education, in Graduate College of the University Illinois, 1932

Percival M. Symonds, The Psychology of Parent-Child Relationship, Appleton Century Crafts Inc., New York, 1936, 120 pp.

Quey C.H., Juvenile Delinquency, D Van Nostrand Co., Princeton New Jersey, 1936, 264pp.

Shirley M.H., Impact of Mothers Personality of the Young, Smith College Studies in Social Work, New York, 1936, 181pp.

Winer B.J., Statistical Principles in Experimental Design, Mc - Graw Hill Book Company Inc., New York, 1951, 261 pp.

ภาคผนวก ก

เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๒ ชุด คือ

๑. ชุดที่ ๑ สำหรับกลุ่มตัวอย่างถูกทั้ง ๒ ประเภทซึ่งใช้สอบถามเพื่อสำรวจ "คนจริง" กับ "คนในอุดมคติ" ซึ่งให้ชื่อว่า "สัมพันธภาพที่ถูกชายมีต่อแม่"
๒. ชุดที่ ๒ สำหรับกลุ่มตัวอย่างแม่ทั้ง ๒ ประเภท ซึ่งใช้สอบถามเพื่อสำรวจ "คนจริง" กับ "คนในอุดมคติ" ซึ่งให้ชื่อว่า "สัมพันธภาพที่แม่มีต่อลูกชาย"

สัมพันธภาพที่ถูกชายมีต่อแม่

ความมุ่งหมายของแบบสอบถามนี้ก็เพื่อช่วยให้ท่านสร้างภาพความสัมพันธ์ระหว่างท่านและแม่ของท่านอย่างชัดเจนและชัดเจนที่สุดที่จะเป็นไปได้

คำถามในแบบสอบถามนี้ไม่ใช่การ สอบแบบเอาผิดเอาถูก เพราะไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูก ขอเพียงให้ท่านตอบตามที่ท่านรู้สึก เพื่อให้คำตอบของท่านเป็นความลับ เราจะไม่ขอให้ท่านเขียนชื่อลงในแบบสอบถาม

ในหน้าต่อไปนี้จะมีความสั้น ๆ บรรยายการกระทำระหว่างลูกชายและแม่พร้อมกับยกตัวอย่างประกอบแต่ละข้อความจะตอบด้วยคำถาม ๒ คำถาม และแต่ละคำถามจะมีคำตอบให้เลือก ๕ ข้อ ขอให้เลือกคำตอบที่ตรงกับความเป็นไปของท่านที่สุดโดยเร็ว และกาเครื่องหมาย (+) ลงบนเส้นหลังคำตอบที่ท่านเลือก โปรดกาเครื่องหมาย (+) อันเดียวเท่านั้น ภายในคำถามแต่ละข้อ

ตัวอย่าง

ประทีปใช้เวลาในวันอาทิตย์ทำสวนครัว

เช่น ปลุกพริก, ตระไคร้, ผักคะน้า, หรือรดน้ำต้นไม้.

๑. ท่านทำเช่นเดียวกับประทีปเมื่อท่านอยู่กับแม่หรือไม่ ?

เกือบตลอดเวลา

บ่อย ๆ

บางครั้งบางครั้ง

นาน ๆ ครั้ง

เกือบจะไม่เคยทำเลย

ถ้าคุณไม่เคยทำอย่างประทีปเลย คุณก็กา (+) ลงบนเส้นข้างหน้าข้อความ "เกือบจะไม่เคยทำเลย" แล้วก็ตอบคำถามที่ ๒ ต่อไป

๒. เมื่อลูกของใครสักคนหนึ่งอยู่กับแม่ ท่านคิดว่าลูกควรทำเช่นเดียวกับ ประทีปไหม ?

ควรทำอย่างยิ่ง

ควรทำ

อาจจะควร

อาจจะไม่ควร

ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

ท่านกาเครื่องหมาย (+) เมื่อท่านเห็นว่าควรทำ เวลาทำกรุณาทำทุกข้อ โปรดอย่าเว้นไม่ตอบคำถามข้อใดข้อหนึ่งเลย

เนื่องจากแบบสอบถามนี้ พิมพ์หน้าละข้อความเพาะไม่ต้องการให้กลุ่มตัวอย่าง เกร็งเกรียคกับคำถาม ดังนั้น จึงต้องใช้เนื้อที่มาก ถ้าจะทำได้ง่าผู้เขียนจึงได้แต่คัดลอกเอาข้อความมาแสดงรวมไว้ แต่เป็นที่เข้าใจว่าในแต่ละข้อความจะต้องมีคำถามเพื่อสำรวจ "คนจริง" และ "คนในอุดมคติ" ข้อละ ๒ คำถาม ดังต่อไปนี้ ก็ือ

ชุดที่ ๑.

คอนแรก

๑. สมชายแสดงให้แม่รู้ว่าเขารักและเอาใจใส่แม่ พยายามทำให้แม่พอใจและทำแต่สิ่งทีแม่ชอบ

เช่น รู้ว่าแม่ชอบอะไรก็ทำให้

๒. มารุคชื่นชอบในความสามารถของแม่ เขาทำให้แม่รู้โดยแสดงกวางนิยมชมชอบทุกอย่างที่แม่ทำ

เช่น ก้ววชมเชยความสามารถของแม่เสมอ

๓. เมื่ออยู่กับแม่เทพแสดงความภาคภูมิใจและการพตนเองโดยการพูด และการกระทำ

เช่น เทพยกย่องทุกสิ่งทีเขาทำให้แม่ฟัง

๔. เมื่ออยู่กับแม่ วิจัย เป็นลูกที่เงียบเหงาและเศร้าสร้อยไม่มีความพอใจในตนเอง
เช่น วิจัยจะนั่งคิดเงียบ ๆ และถ้าคุยกับแม่ก็จะบ่นตัวเองว่าไม่ใช่ออย่างนั้นอย่างนี้

๕. อ่าพลไม่รักแม่ ไม่นำพาต่อความรู้สึกของแม่และแสดงให้รู้ว่าไม่ชอบแม่
เช่น เมื่อแม่ต้องการอะไรก็ไม่พาให้และบ่นว่าแม่กวนใจทุกทีไป

๖. ปรีดาไม่ยกย่องและดูหมิ่นความสามารถของแม่
เช่น ถ้าบ่นว่าสิ่งที่แม่ทำแรง ปรีดาก็จะหัวเฉย ๆ หรือคิดว่าสิ่งนี้ไม่มีประโยชน์อะไร
ไม่ควรเสียเวลาทำ

๗. ๗. เมื่ออยู่กับแม่ รวิพันธ์มีอาการไม่นับถือตนเอง และพูดเหมือนกับว่าตนเอง
เป็นคนไม่มีประโยชน์

เช่น ดังเคใจ ไม่มั่นใจว่าสิ่งที่ตนพูดนั้นถูกต้องและชอบพูดว่าถ้าไม่มีลูกแม่ก็คงไม่เคียดร้อน

๘. มีโชคพิสูจน์ว่า เขามีความรักต่อแม่โดยให้แม่มีส่วนร่วมในทุกอย่างร่วมกับเขา
และคอยเอาใจใส่แม่เสมอ

เช่น บอกแบ่ว่าต้องการใช้อะไรของเขาก็ได้ ต้องการให้เขาช่วยแม่ทำอะไรก็ได้

๙. มนูญแสดงความภูมิใจในสิ่งที่แม่ทำได้ เขาเห็นว่าแม่เป็นกบแก่งและมีค่า
สำหรับลูก

เช่น เขาจะบอกแม่ว่า แม่ของเขาทำอะไรได้คือเสมอ ซาดแม่แล้วเขาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร

๑๐. เมื่ออยู่กับแม่ กฤษณ์แสดงความนับถือและภูมิใจตนเอง

เช่น เล่าถึงคุณความดีที่เขาได้ทำให้แม่ฟัง อย่างแสดงความเชื่อมั่น

๑๑. ชวิชัย ภูมิใจความสามารถของตนเอง เมื่ออยู่ต่อหน้าแม่

เช่น ถ้ามีอะไรจะทำบอกเพื่อไปจากสิ่งที่ทำอยู่เป็นประจำ เขาจะพูดว่ากลัวจะทำได้

๑๒. ชงชัยรู้สึกว่าคุณค่าตัวเองต่ำต้อยไป เมื่ออยู่กับแม่ เขาจะแสดงเหมือนว่า
เขาทำอะไรก็ผิดเสมอ

เช่น เมื่ออยู่ต่อหน้าแม่เขาจะทำอะไรต่าง ๆ ผิดพลาดบ่อย ๆ และชอบพูดว่าเขาไม่มีความ
สามารถจะทำอะไรได้ดี

๑๓. กมลไม่ภูมิใจตนเองจึงแสดงอาการเงียบตัว และตำหนิตนเองเสมอ

เช่น กมลมักจะเห็นว่ากนส่วนมากเหนือกว่าเขาและงานทุกอย่างยากเกินกว่าที่เขาจะทำได้

๑๘. โรจน์ไม่ยกย่องแม่และคิดว่าแม่เป็นคนไม่มีประโยชน์

เช่น ถ้าแม่เล่าเรื่องอะไร หรือปรึกษาจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ โรจน์ชอบพูดว่าไม่มีทางสำเร็จ เพราะว่าแม่ไม่ใช่คนเก่ง ยิ่งกว่านั้นยังบอกว่าไม่เคยเห็นแม่คิดทำสิ่งใดที่เป็นประโยชน์เลย

๑๙. วิชิตแสดงให้แม่รู้ว่าไปชอบแม่ โดยทำแต่สิ่งที่แม่ไม่ชอบ และไม่พยายามทำให้แม่พอใจ

เช่น แม่บอกว่าไม่ชอบให้ทำสิ่งใด เขาก็ยังซัดซิ่นทำสิ่งนั้น ๆ

๒๐. เมื่ออยู่กับแม่ รุจรู้สึกมีความสุขและพอใจในสภาพที่เป็นอยู่

เช่น ทำงานและพูดคุยกับแม่อย่างสนุกสนาน และมีใบหน้านิ้มแย้ม

๒๑. นริสทำให้แม่รู้สึกว่าแม่ต่ำต้อย โดยดูหมิ่นความสามารถของแม่

เช่น ชอบว่าแม่ว่าจะทำอะไรก็งะแงะ ๆ งะ ๆ ไม่เคยทำอะไรถูกต้องสักอย่าง และไม่หันคนควย

๒๒. ท่าทางของศีกดา แสดงว่าทุกสิ่งที่แม่กระทำมีความสำคัญมากไม่ว่าแม่จะทำอะไร ศีกดาก็ยกย่องทั้งนั้น

เช่น ศีกดาพอใจในทุกสิ่งที่แม่ทำ โดยไม่เคยติแม่เลย

๒๓. รักษ์มีความสุขเมื่ออยู่กับแม่ เขาจะทำตัวเป็นลูกที่ดีและน่านิยม

เช่น รักษ์พูดและทำทุกอย่างด้วยควาบสะบายใจ และเพลิกเพลินเมื่อแม่อยู่ด้วย

๒๔. บุญเลิศรักแม่มาก เขาแสดงความไว้วางใจและสนิทสนมกับแม่มาก

เช่น ชอบทำอะไรต่าง ๆ กับแม่และชอบปรึกษาแม่เสมอ

๒๕. อุตซีแสดงกิริยาสยปรมาแม่ และทำให้แม่รู้ว่าเขาไปชอบแม่ และทบทแม่ไม่ได้

เช่น ชอบกล่าวว่าแม่จะไม่สำเร็จ ไม่ว่าจะทำอะไรและบอกแม่เสมอว่าเขาขายหน้าที่มีแม่เช่นนี้

๒๖. เมื่ออยู่กับแม่ประทับใจแสดงอาการโกรธซึ่ง และไม่พอใจในสภาพตนเอง

เช่น แสดงความฉุนเฉียว โโมโหง่าย และชอบบอกว่าถ้าเขาเป็นอย่างคนโน้นคนนี้ เขาจะมีความสุขมาก

๒๓. เมื่ออยู่กับแม่ สุวิทย์ ยกย่องความสามารถของตนเอง เขาจะทำตนอย่างที่ดีคิดว่า ตนทำอะไรก็ทำได้ทั้งนั้น

เช่น กำลังทำอะไรอยู่ ก็บอกแม่ว่า เขาทำได้ดีและเขาทำทุกสิ่งด้วยความสามารถของเขาเองทั้งสิ้น

๒๔. เมื่ออยู่กับแม่ ชาน มีความสั่นโศษและพอใจตนเองมาก เช่น อารมณ์ดี เมื่ออยู่กับแม่ไม่ขุ่นมัว และไม่เคยเปรียบเทียบตนเองกับลูกของคนอื่นอย่างน้อยใจ

ตอนสอง การกระทำของแม่เมื่ออยู่กับลูก

๑. บุธแสดงความรัก และเอาใจใส่ต่อลูกมาก บุธพยายามทำให้ลูกพอใจ และทำแต่สิ่งทีลูกชอบ

เช่น ไม่ทำสิ่งทีลูกไม่ชอบ รู้ว่าลูกชอบอะไรก็ทำแต่สิ่งนั้น

๒. เมื่ออยู่กับลูก บุธดี แสดงอาการไม่นับถือตนเอง และทำตัวเหมือนว่าตนเองไม่มีประโยชน์

เช่น เมื่อลูกต้องการให้ช่วยทำอะไรก็ไม่เคยช่วย และชอบบอกลูกว่าตนเองทำไม่ได้และไม่แสดงกวางคิดเห็นอะไร

๓. จริยาไม่นับถือในความสามารถของลูก และชอบว่าทุกสิ่งทีลูกทำไม่ถูกต้องทั้งนั้น

เช่น มักภูมิใจว่าลูกไม่มีความสามารถทำสิ่งใด และลูกชอบทำอะไรผิด ๆ

๔. วัชรวิ พิสูจน์ว่า รักลูกโดยให้ลูกมีส่วนร่วมในทุกอย่างที่มีและคอยช่วยลูกทำงาน เช่น อนุญาตให้ลูกไปไหน ๆ กับตนได้ และเอาใจใส่คอยช่วยลูกทำงาน

๕. เมื่ออยู่กับลูก วิไลจะเหงาหงอย และไม่พอใจตนเอง

เช่น นั่งซึม และถ้าพูดก็พูดแต่ในสิ่งทีทำให้ตนเองหงุดหงิด

๖. พญู คิดว่าตนเองไม่มีค่าและไม่นับถือตนเอง ชอบทำท่าว่าตนเองไม่สามารถจะทำอะไรได้ถูกต้อง

เช่น แสดงอาการลังเค ไม่ว่าทำงานอะไรก็ตามชอบพูดว่ากลัวจะทำไม่สำเร็จ

๑๗. อรทัยภูมิใจในตัวลูกมาก และบอกลูกว่าลูกเป็นคนเก่งสามารถทำอะไรก็ได้
เช่น ชมว่าลูกเก่งที่สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ก็และถูกทุกครั้ง

๑๘. สนุกสนานในความสามารรถของลูก นิยมชมชื่นทุกอย่างที่ลูกทำ
เช่น เมื่อลูกออกผลงาน ก็ชมว่าลูกเก่งและมีหัวคิดดี

๑๙. นิภาไม่รักลูก และแสดงอาการไม่รับรู้ความรู้สึกของลูก และไม่ชอบ
เช่น สิ่งใดที่ลูกต้องการนิภาครางก็ แต่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น และบ่นว่าลูกกวนใจไม่
มีที่สิ้นสุด

๒๐.1. เบื่ออยู่กับลูก สมศรี แสดงความสั่นโศษ และพอใจตนเอง
เช่น ไม่เคยบ่นกับลูกว่าทำอะไรสักสิ่งสิ่งใดหรือไม่เหมือนคนอื่นอย่างใด ชอบในทุกอย่าง
ที่ตนมีและคนเป็นอยู่

๒๑. สิริยกบ่องและภูมิใจในตนเองและถือว่าตนเป็นแม่ที่ดี
เช่น ชอบเล่าความสำเร็จของตนให้ลูกฟังเสมอ และตนได้พยายามทำสิ่งใดบ้างเพื่อ
ให้สมกับหน้าที่ของแม่

๒๒. เบื่ออยู่กับลูกนึกเป็นแม่ที่ดี และพอใจในตนเอง
เช่น ทำงานด้วยอารมณ์ดี และไม่บ่นว่าตนเองขาดสิ่งใด

๒๓. เบื่ออยู่กับลูก วราพร แสดงความนับถือตนเอง โภยพูดและกระทำ
เช่น บอกลูกว่าตนเองมีความสามารถอะไรและทำให้ลูกภูมิใจ

๒๔. เบื่ออยู่กับลูก ยุพาพูดและทำทุกอย่างด้วยความนับถือตนเอง
เช่น ทำสิ่งที่ตนสอนลูกให้ลูกเห็นเมื่อมีโอกาส

๒๕. ชมชื่น ปฏิบัติตนอย่างภาคภูมิใจแสดงความนับถือตนเองต่อหน้าลูก
เช่น รับปากกับลูกว่าแม่ทำงานนี้ได้ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยทำมาก่อน

ชุดที่ ๒

ชุดที่ ๒ เป็นแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นแม่ทำทั้ง ๒ ประเภท
และมีค่าชี้แจงเช่นเดียวกับชุดที่ ๑

ตอนแรก

๑. สุกาแสดงให้ลูกรู้ว่าเขอรักและเอาใจใส่ลูก พยายามทำให้ลูกพอใจและทำ
แต่สิ่งที่ลูกชอบ

เช่น รู้ว่าลูกชอบอะไรก็ทำให้

๒. สมศรีชื่นชมในความสามารถของลูก สมศรีทำให้ลูกรู้โดยแสดงความนิยม
ชมชอบทุกสิ่งที่ลูกทำ

เช่น กล่าวชมเชยความสามารถของลูกเสมอ

๓. เมื่ออยู่กับลูก เฉลยแสดงความภาคภูมิใจและเคารพในตนเองด้วยการพูด
และการกระทำ

เช่น เฉลยยกย่องทุกสิ่งที่ตนทำให้ลูกฟัง

๔. เมื่ออยู่กับลูก วัชรีย์เป็นแม่ที่เงียบเหงาและเศร้าสร้อยไม่มีความพอใจตนเอง

เช่น วัชรีย์จะนั่งคิดเงียบ ๆ และถ้าคุยกับลูกก็จะบ่นตัวเองว่าไม่ใช่ออย่างนั้นไม่ใช่ออย่างนี้

๕. สายใจไม่รักลูก ไม่นำพาคำความรู้สึกลูก และแสดงให้ลูกรู้ว่าไม่ชอบลูก

เช่น เมื่อลูกต้องการอะไรก็ไม่ทำให้ และบ่นว่าลูกกวนใจทุกทีไป

๖. มณีไม่ยกย่องลูก และดูหมิ่นความสามารถของลูก

เช่น ถ้าลูกออกสิ่งที่ทำได้ด้วยตนเอง มณีก็จะทำเฉย ๆ หรือคิดว่าสิ่งนี้ไม่มีประโยชน์
อะไรเสียเวลาทำ

๗. เมื่ออยู่กับลูกอวัธรา มีอาการไม่นับถือตนเอง และพูดเหมือนกับว่าตนเอง
เป็นคนไม่มีประโยชน์

เช่น ลังเลใจไม่มั่นใจว่าสิ่งที่ตนพูดนั้นถูกต้องและชอบพูดว่าถ้าไม่มีลูกแม่คงเศื่อครือน

๘. พิสมย์พิสูจษ์ว่า ตนมีความรักต่อลูก โดยให้ลูกมีส่วนร่วมในทุก ๆ สิ่งร่วม
กับพิสมย์ และคอยเอาใจใส่ลูกเสมอ

เช่น บอกลูกว่าต้องการใช้อะไรของแม่ก็ได้ ไปไหน ๆ กับแม่ก็ได้หรือต้องการให้แม่ช่วย
อะไรก็ได้

๙. อรุณีแสดงความภูมิใจในสิ่งที่ลูกทำได้ อรุณีเห็นลูกเป็นคนเก่งและมีค่าสำหรับแม่

เช่น อรุณีจะบอกลูกว่าลูกของแม่ทำอะไรได้คือเสมอ ขาดลูกเสียแม่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ?

๑๐. เมื่ออยู่กับลูก รัตนาแสดงควาบนับถือ และภูมิใจในตนเอง
 เช่น เล่าถึงคุณงามความดีของตนให้ลูกฟังด้วยความเชื่อมั่น
๑๑. จันทราดูหมิ่นความสามารถของตนเองเมื่ออยู่ต่อหน้าลูก
 เช่น ถ้ามีเรื่องจะทำอะไรนอกเหนือไปจากสิ่งที่ทำอยู่เป็นประจำ จันทราจะพูดว่ากลัว
 จะทำไม่ได้ เลยพาลไม่ยอมทำ
๑๒. วนิดาถ่อมตนและไม่แสดงว่าตนเองทำอะไรถูกต้องเสมอไป
 เช่น ชอบบอกลูกว่า ตนเองไปมีความสามารถและทำบางสิ่งผิดพลาดไปเสมอ ๆ
๑๓. ขนิภาไม่ภูมิใจตนเอง จึงมีอาการเจียมตัวและตำหนิตนเองเสมอ
 เช่น ขนิภามักจะเห็นว่าคนอื่นส่วนมากเหนือกว่าตน และงานทุกอย่างยากเกินกว่าที่ตนจะทำได้
๑๔. กานดาไม่ยกย่องลูก แล้วยังคิดว่าลูกเป็นคนไม่มีประโยชน์
 เช่น ถ้าลูกมาแล้วหรือปรีksenว่า จะทำอย่างนั้นอย่างนี้ กานดาจะบอกว่าไม่มีทางสำเร็จ
 เพราะว่า ลูกไม่ใช่คนเก่งยิ่งกว่านั้นยังแถมว่า ไม่เคยเห็นลูกคิดทำอะไรที่เป็นประโยชน์เลย
๑๕. ปราณีแสดงให้ลูกรู้ว่าไม่ชอบลูกโดยทำแต่สิ่งที่ลูกไม่ชอบ และไม่พยายาม
 ทำให้ลูกพอใจ
 เช่น ลูกบอกว่าไม่ชอบให้ทำอะไรยิ่งขึ้นทำสิ่งนั้น
๑๖. เมื่ออยู่กับลูก วศรีรู้สึกมีความสุขและพอใจในสภาพที่เป็นอยู่
 เช่น ทำงานและพูดคุยกับลูกอย่างสนุกสนานและมีใบหน้ายิ้มแย้ม
๑๗. นิสาทำให้ลูกรู้สึกว่าลูกต่ำต้อยโดยดูหมิ่นความสามารถของลูก
 เช่น ว่าลูกทำอะไรก็เงอะเงะทำอะไรถูกสักอย่าง ทั้งใจทั้งเชื่อไม่ทันคนอื่นอีกด้วย
๑๘. ท่าทางของอนงค์ แสดงว่าทุกสิ่งที่ลูกกระทำมีความสำคัญมากไม่ว่าลูกจะ
 ทำอะไร อนงค์ก็ยกย่องทั้งนั้น
 เช่น อนงค์พอใจในทุกสิ่งที่ลูกกระทำโดยไม่เคยตำหนิเลย
๑๙. เพ็ญจันทร์มีความสุขเมื่ออยู่กับลูก เพ็ญจันทร์จะทำตัวเป็นแม่ที่ดีและน่านิยม
 เช่น เพ็ญจันทร์ พูดและทำทุกอย่างด้วยความเพลิดเพลิด และสบายใจเมื่อมีลูกอยู่ด้วย
๒๐. ดวงใจรักลูกมาก เธอแสดงความไว้วางใจและสนิทสนมกับลูกมาก
 เช่น ชอบทำอะไรต่าง ๆ กับลูกและปรึกษาลูก

๒๑. ภรดีแสดงกิริยาสับสนประมาทลูก และทำให้ลูกรู้ตัวว่า แม่ไม่ชอบ และทนลูกไม่ได้

เช่น ก้าวท้าวว่าลูกจะทำไม่สำเร็จ ไม่ว่าจะทำอะไร และบอกลูกเสมอว่าชายหน้าที่มีลูกอย่างนี้

๒๒. เมื่ออยู่กับลูกประหมัดแสดงอาการโกรธซึ่ง และไม่พอใจในสภาพของตนเอง เช่น แสดงความฉุนเฉียว โโมโหง่าย และชอบบอกว่าถ้าเธอเป็นอย่างคนโน้นคนนั้นก็จะมีความสุขกว่านี้

๒๓. เมื่ออยู่กับลูก โจมฉายยกย่องความสามารถของตนเอง โจมฉายทำตนอย่างที่ดีคิดว่าตนทำอะไรได้ก็ทำทั้งนั้น

เช่น กำลังทำอะไรอยู่กับลูกก็ว่า ตนทำได้ดีและบอกลูกว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่โจมตีฉายมีส่วนหามาได้ด้วยความสามารถของโจมตีฉาย

๒๔. เมื่ออยู่กับลูก กรุณามีความสันโดษ และพอใจตนเองมาก เช่น เป็นแม่ที่อารมณ์ดี เมื่อลูกอยู่ใกล้ไม่ขุ่นมัว และไม่เคยเปรียบเทียบตนเองกับแม่ของกนอื่นอย่างนอยเนื้อตาใจ

ตอนที่สอง เป็นการกระทำของลูกเมื่ออยู่กับแม่

๑. สมชายรักและเอาใจใส่ต่อแม่มาก เขาพยายามทำให้แม่พอใจ และทำแต่สิ่งที่แม่ชอบ

เช่น ไม่ทำสิ่งที่แม่ห้าม รู้ว่าแม่ชอบให้ทำอย่างไรก็ทำอย่างนั้น

๒. เมื่ออยู่กับแม่ คมสันแสดงอาการไม่นับถือตนเอง และทำตัวเหมือนกับว่าตนเองไม่มีประโยชน์

เช่น เมื่อแม่ให้ทำอะไรก็บอกว่าทำไม่ได้ และชอบอยู่เฉย ๆ ไม่ออกความคิดเห็นอะไร

๓. พิทักษ์ไม่นับถือแม่ และชอบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่แม่ทำไม่ถูกต้องทั้งนั้น

เช่น มักพูดหมิ่นว่า แม่ไม่มีความสามารถทำอะไรเลย และชอบทำอะไรผิด ๆ

๔. วัชรระจิตสูจว่า เขารักแม่ โดยให้แม่มีส่วนร่วมในทุกสิ่งที่มีและคอยช่วยแม่ทำงาน

เช่น เป็นลูกมือให้แม่ในการทำงานอย่างเต็มใจ มีเงินก็แบ่งให้แม่

๕. เมื่ออยู่กับแม่ วิจัยจะเหงาหงอยและไม่พอใจตนเอง

เช่น นั่งซึมและถ้าจะพูดก็พูดแต่สิ่งที่ทำลายตัวเอง

๖. สู้พล ก็กว่าตนเองไม่มีค่า และไม่นับถือตนเอง และทำท้าวว่าเขาไม่สามารถทำอะไรถูกต้อง

เช่น สู้พลแสดงอาการลังเลไม่ว่าจะทำงานอะไรก็ตาม และชอบพูดว่าเขากลัวว่างานจะไม่สำเร็จ

๗. นึกมหงุดหงิด เพราะรำคาญตัวเองเมื่ออยู่ต่อหน้าแม่

เช่น นึกมจะทำท่าหงอ และมักบ่นว่า อยากรายเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป

๘. ผนังก็ไม่ภูมิใจตนเอง เขาถ่อมตัวและตำหนิตนเองเสมอต่อหน้าแม่

เช่น บอกว่างานต่าง ๆ ที่เขาทำเสร็จเพราะคนอื่นช่วยทั้ง ๆ ที่เขาทำเองหรือชอบพูดว่าตนเองมันโง่

๙. มารุคแสดงให้แม่รู้ว่า เขาไม่ชอบแม่และทำแต่สิ่งที่ซัดใจแม่

เช่น มารุคจะกอยโทษแม่ว่า ไม่ควรทำสิ่งนั้น ๆ เลย และเขาชอบฝ่าฝืนคำสั่งของแม่

๑๐. เสียดใจให้ความรักแม่มาก เขาว่างใจและแสดงความรักที่ใกล้ชิดสนมกับแม่

เช่น ใจแม่รู้เรื่องของเขา ไม่ก็คิดว่าแม่ก็อยู่ส่วนแม่ เขาก็อยู่ส่วนเขา

๑๑. เมื่ออยู่กับแม่ นึกขโมยใจตนเอง และไม่พอใจตนเอง

เช่น แสดงอาการหงุดหงิด หัวเสียกับตนเอง หรือชอบพูดและทำสิ่งที่ทำให้ต้องโกรธตนเองและหงุดหงิดมากขึ้น

๑๒. นริส ไม่แสดงอาการยกย่องแม่ เขาดีแม่เสมอ และบอกแม่ว่า แม่เป็นคนยุ่งไปไ้เรื่อง

เช่น นริสบอกแม่ว่าสิ่งที่แม่ทำนั้นไม่ดี ถ้าแม่ไม่ทำอะไรเลยจะดีกว่า เพราะทำที่ไรก็ผิดทุกที

๑๓. มานิตย์ปฏิบัติให้แม่เห็นว่าทุกสิ่งที่แม่ทำสำคัญมาก ไม่ว่าแม่จะทำอะไร เขาก็ยกย่องทั้งนั้น

เช่น ปีท่าทางสบายใจ เมื่ออยู่ใกล้แม่ เขาพอใจในตนเอง

๑๔. เริงศักดิ์ ทำให้แม่รู้สึกต่ำต้อย และไม่ชอบให้ใคร ๆ รู้ว่าเป็นแม่ของงาน

เช่น เริงศักดิ์จะไม่ยอมไปไหนกับแม่เลย

๒๔. เสรีปฏิบัติตนอย่างภาคภูมิใจ และนับถือตนเอง เมื่ออยู่ต่อหน้าแม่
เช่น เมื่อแม่สั่งให้ทำงานบางอย่าง ที่เขาไม่เคยทำเขาจะรับปากทันทีโดยไม่ลังเลว่าทำได้

ภาคผนวก ๗

สูตรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ภาคปริภูมิฐาน

ก. สูตรหาคะแนนเฉลี่ย^๑

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

- เมื่อ \bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ย
- $\sum x$ แทน ผลบวกของคะแนนแต่ละคน
- N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

ข. สูตรความแปรปรวน^๒

$$s^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

- เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวน
- $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนน
- $\sum x^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน แต่ละตัวยกกำลังสอง
- n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

ค. สูตรความเบี่ยงเบนมาตรฐาน^๓ (Standard Deviation)

$$s = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

- เมื่อ s แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
- $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
- n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

¹ Gullford, J.P. Fundamental Statistics in Psychology and Education, 1950 P. 633

² Ibid. P 91.

³ Ferguson, George .., Statistical analysis in Psychology and Education, P. 143

๑. สูตรหาความเชื่อมั่นของเครื่องวัด^๑ (Reliability)

$$r_{tt} = \frac{n \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[n \sum x^2 - (\sum x)^2] [n \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของข้อสอบ

$\sum xy$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน กับคะแนน

$\sum x^2, \sum y^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสองของคะแนน กับคะแนน

-ตามลำดับ

$\sum x^2, \sum y^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสองของคะแนน

-และคะแนน ตามลำดับ

๒. สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์^๒ โดยใช้สูตร^๓

$$r = \frac{n \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[n \sum x^2 - (\sum x)^2] [n \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ส่วน $n, \sum x, \sum y, \sum x^2, \sum y^2, \sum xy$.

เหมือนกับข้อ (๑) ง.

๓. สูตร t -testหาความแตกต่างระหว่างตัวแปร^๓

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n} + \frac{s_2^2}{n}}}$$

เมื่อ t แทน ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

\bar{x}_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรก

\bar{x}_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ ๒

s_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรก

s_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ ๒

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

¹ Garrette, Henry E., Statistics in Psychology and Education, P. 143

² J. P. Guilford, op. cit., P. 140

³ Ibid P. 300

๘. สูตรใช้ F - test แบบทวิแปร

$$F = \frac{\text{MS between}}{\text{MS within}}$$

ตาราง ๑๔. แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรต่าง ๆ แบบทวิแปร

Source of Variation	df	Sum of Square
$\mu = \text{แถว} - \text{ลูก}$	$p - 1$	(3) - (1)
$B = \text{กลุ่มปกติ} \text{ กลุ่มกระทำผิด}$	$q - 1$	(4) - (1)
$A \times B$	$(p - 1)(q - 1)$	(5) - (3) - (4) (1)
Experiment error	$pq(n - 1)$	(2) - (5)
Total	$npq - 1$	(2) - (1)

$$(1) = \frac{G^2}{npq}$$

$$(2) = 2x^2_{ik}$$

$$(3) = 2x^2_{i/} / nq$$

$$(4) = 2x^2_{.j} / np$$

$$(5) = \frac{(AB_{ij})^2}{n}$$

¹ Winer, B. J., op. cit., P. 339

ตาราง ๑๕. แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๒ x ๔ Repeat^๒

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Subject	np-1	(10)-(1)		
-	p-1	(3)-(1)	MS _A	MS _A /MSerror a
Subject Within Group (error a)	p(n-1)	(10)-(3)	MS _{error a}	
Within Subject	np(qr-1)	(2)-(10)		
B	q-1	(4)-(1)	MS _B	MS _B /MSerror b
AB	(p-1)(q-1)	(6)-(3)-(4)+(1)	MS _{AB}	MS _{AB} /MSerror b
B Subject Within Group (error b)	p(n-1)(q-1)	(11)-(6)-(10) +(3)	MS _{error b}	
C	r-1	(5)-(1)	MS _C	MS _C /MSerror c
AC	(p-1)(q-1)	(7)-(3)-(5)+(1)	MS _{AC}	MS _{AC} /MSerror c
C Subject Within Group (error c)	p(n-1)(r-1)	(12)-(7)-(10) +(3)	MS _{error c}	
BC	(q-1)(r-1)	(8)-(4)-(5)+(1)	MS _{BC}	MS _{BC} /MSerror c
ABC	(p-1)(q-1) (r-1)	(9)-(6)-(7)-(8) +(3)+(4)+(5)-(1)	MS _{ABC}	MS _{ABC} /MSerror c
AB Subject With	n(n-1)(q-1)	(2)-(9)-(11)-(12) +(6)+(7)+(10)-(3)	MS _{error ab}	

^๒Ibid p. ๓๒๘

- (1) $G^2/npqr,$ (2) $E x^2,$ (3) $(E i_1^2)/nqr,$
 (4) $(E B_j^2)/npr,$ (5) $(E C_k^2)/npq,$ (6) $[E (..B_{1j})^2]/nr,$
 (7) $[E (\Delta C_{1k})^2]/nq,$ (8) $[E (BC_{1k})] /nq,$ (9) $[E (..BC_{1jk})^2]/n,$
 (10) $[E (\Delta P_{1m})^2]/r,$ (11) $[E (..P_{1m})^2]/r,$ (12) $[E (BP_{jm})^2]/q .$

ภาคผนวก ก.

ตาราง ๑๖. แสดงค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบซึ่งใช้วิธีแบบ Split half. test

แบบสอบถาม	เปิดกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้กระทำ		เปิดกลุ่มตัวอย่าง มอง เห็นผู้อื่น เป็นผู้กระทำ	
	"การปฏิบัติจริง"	"ตามมาตรฐานสังคม"	"การปฏิบัติจริง"	"ตามมาตรฐานสังคม"
ชุดที่ ๑ ดูเป็นผู้ตอบ	๐.๒๗๒ *	๐.๕๐๕ **	๐.๔๘๕ **	๐.๒๒๘ **
ชุดที่ ๒ แม่เป็นผู้ตอบ	๐.๔๑๘ **	๐.๖๘๘ **	๐.๖๐๗ **	๐.๕๓๕ **

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

ตาราง ๑๗. เสนอตัวเลขของการเปรียบเทียบความแตกต่างของ "การยอมรับตนเอง" ระหว่างแม่อีก ๒ กลุ่ม ในสถานการณ์ให้ความรักแก่ผู้อื่นแบบ ๒ x ๒

B Table

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มปกติ	กลุ่มกระทำผิด	รวม
แม่	x	๓๒๒	๓๒๐
	x ²	๓๘๖๒	๓๘๕๒
ลูกชาย	x	๓๘๗	๓๗๑
	x ²	๒๒๒๕	๑๓๗๓
รวม	x	๖๖๙	๖๙๑
			๑๓๖๐

$$\begin{aligned}
 (๑) &= G^2 / npq &= (๑๓๖๐)^2 / ๓๐ \times ๒ \times ๒ &= ๑๘,๔๑๓.๓๓๓ \\
 (๒) &= (x^2) &= (๓๘๖๒ + ๓๘๕๒ + ๒๒๒๕ + ๑๓๗๓) &= ๑๖,๐๑๒ \\
 (๓) &= (A_j^2) / nq &= (๖๖๒)^2 + (๑๓๗๑)^2 / ๓๐ \times ๒ &= ๑๘,๔๖๑.๘๖๖ \\
 (๔) &= (B_j^2) / np &= (๖๖๙)^2 + (๖๘๑)^2 / ๓๐ \times ๒ &= ๑๘,๔๑๗.๓๖๖ \\
 (๕) &= (\Delta B_{ij})^2 / n &= (๓๒๒)^2 + (๓๒๐)^2 + (๓๘๗)^2 + (๓๗๑)^2 / ๓๐ &= ๑๘,๔๗๑.๑๓๓
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 SS_{a1} &= ๔๘.๑๓๓ \\
 SS_{a2} &= ๘.๐๓๓ \\
 SS_{a1a2} &= ๕.๖๓๔ \\
 SS_{error} &= ๕๘๐.๘๖๗ \\
 SS_{total} &= ๖๓๘.๖๖๗
 \end{aligned}$$

ตาราง ๑๘ เสนอตัวเลขของการเปรียบเทียบความแตกต่างของ "การยอมรับตนเอง" ของแม่อีก ๒ กลุ่ม ด้านการให้ความรักแก่ตนเอง แบบ ๒ x ๒

B table

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มปกติ	กลุ่มกระทำผิด	รวม
แม่	x	๓๐๒	๒๕๘
	x ²	๓๑๕๐	๓๑๒๒
ลูกชาย	x	๓๕๒	๓๕๐
	x ²	๕๐๒๘	๕๓๐๒
รวม	x	๖๕๔	๖๐๘

$$(๑) = G^2 / npq = (๑๒๕๒)^2 / ๓๐๕ \times ๒ \times ๒ = ๑๓,๕๑๐.๕๓๓$$

$$(๒) = \sum x^2 = ๓๑๕๐ + ๓๑๒๒ + ๕๐๒๘ + ๕๓๐๒ = ๑๕,๖๐๒$$

$$(๓) = (\sum T_1^2) / npq = (๖๐๐)^2 + (๖๕๒)^2 / ๓๐๕ \times ๒ = ๑๓,๕๘๑.๐๖๖$$

$$(๔) = (\sum B_j^2) / np = (๖๕๔)^2 + (๖๐๘)^2 / ๓๐๕ \times ๒ = ๑๓,๕๑๐.๖๖๖$$

$$(๕) = (\sum B_{1j})^2 / n = (๓๐๒)^2 + (๒๕๘)^2 + (๓๕๒)^2 + (๓๕๐)^2 / ๓๐๕ = ๑๓,๕๘๑.๘๐๐$$

$$SS_{a_1} = ๑๓.๕๓๓$$

$$SS_{a_2} = ๐.๑๓๓$$

$$SS_{a_1 a_2} = ๑.๒๐๑$$

$$SS_{error} = ๖๕๕.๖๐๐$$

$$SS_{error} = ๑๓๑.๘๖๓$$

ตาราง ๑๘. แสดงตัวเลขของการเปรียบเทียบความแตกต่างของ "การยอมรับตนเอง" ของแม่อีก ๒ กลุ่ม ด้านการให้สถานภาพแก่อนันแบบ ๒ x ๒

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มปกติ	กลุ่มกระทำผิด	รวม	
แม่	x	๓๐๗	๓๕๒	๖๕๙
	x ²	๓๓๓๗	๕๐๓๘	
ลูกชาย	x	๓๓๘	๓๗๑	๗๐๙
	x ²	๓๙๕๐	๕๗๑๕	
รวม	๖๔๕	๗๓	๗๑๘	

$$\begin{aligned}
 (๑) &= G^2 / npq = (๗๑๘)^2 / (๓๐ \times 1 \times ๒) = ๑๕,๓๖๘.๐๓๓ \\
 (๒) &= (x^2) = ๓๓๓๗ + ๕๐๓๘ + ๓๙๕๐ + ๕๗๑๕ = ๑๖,๐๓๐ \\
 (๓) &= (A_1^2) / nq = (๖๕๙)^2 + (๗๐๙)^2 / ๓๐ \times ๒ = ๑๕,๓๘๘.๐๓๓ \\
 (๔) &= (B_j^2) / np = (๖๕๙)^2 + (๗๑๘)^2 / ๓๐ \times ๒ = ๑๕,๘๐๖.๕๖๖ \\
 (๕) &= (\sum B_{ij})^2 / n = (๓๐๗)^2 + (๓๕๒)^2 + (๓๓๘)^2 + (๓๗๑)^2 / ๓๐ = ๑๕๘๓๖.๖๐๐ \\
 \\
 SS_{a1} &= ๓๐.๐๐๐ \\
 SS_{e2} &= ๘.๕๓๓ \\
 SS_{a1a2} &= ๐.๐๓๘ \\
 SS_{error} &= ๕๕๓.๕๐๐ \\
 SS_{total} &= ๖๖๑.๕๖๗
 \end{aligned}$$

ตาราง ๒๐ แสดงตัวเลขเปรียบเทียบความแตกต่างของการยอมรับตนเอง
ของแม่ลูก ๒ กลุ่ม ด้านการให้สถานภาพแก่ตนเองแบบ ๒ x ๒

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มปกติ	กลุ่มกระทำผิด	รวม
แม่	x	๓๑๖	๓๓๐
	x ²	๓๔๘๖	๓๓๐๘
ลูกชาย	x	๓๑๑	๔๑๘
	x ²	๓๒๘๗	๖๑๐๐
รวม	๖๒๗	๗๔๖	๑๓๗๕

$$\begin{aligned}
 (a) &= G^2/npq &= (๑๓๗๕)^2 / ๓๐ \times ๒ \times ๒ &= ๑๕,๗๐๕.๕๐๘ \\
 (b) &= x^2 &= ๓๔๘๖ + ๓๓๐๘ + ๓๒๘๗ + ๖๑๐๐ &= ๑๖,๕๕๑.๐๐๐ \\
 (c) &= (A_1^2)/nq &= (๖๘๖)^2 / ๓๐ \times ๒ &= ๑๕,๗๖๕.๖๖๖ \\
 (d) &= (B_j^2)/np &= (๖๒๗)^2 + (๗๔๖)^2 / ๓๐ \times ๒ &= ๑๕,๘๒๗.๕๐๖ \\
 (e) &= (AB_{1j})^2 / n &= (๓๑๖)^2 + (๓๒๘)^2 + (๓๑๑)^2 + (๔๑๘)^2 / ๓๐ &= ๑๕,๕๖๒.๘๓๓
 \end{aligned}$$

$$SSa_1 = ๖๐.๒๐๘$$

$$SSa_2 = ๑๑๘.๐๕๓$$

$$SSa_1a_2 = ๗๕.๐๐๘$$

$$SSerror = ๕๘๘.๑๖๗$$

$$SStotal = ๘๕๑.๕๕๒$$

ตัวอย่าง ๒๒. เปรียบเทียบความแตกต่างของการให้ความรัก - สถานภาพแก่ผู้อื่น
และตนเอง ของแม่ - ลูกกลุ่มปกติ โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 2$ repeat

Source of Variation	SS	df	MS	F
ระหว่างแม่ - ลูก	๕๕๔.๒๓๐	๑	๕๕๔.๒๓๐	๕๐.๑๗๕
ระหว่าง "ตนจริง" กับ "ตนในอุดมคติ"	๕๕๖.๘๓๐	๑	๕๕๖.๘๓๐	.๒๕๘
ระหว่างการให้ความรัก-สถานภาพตนเอง และแก่ผู้อื่น	๑,๖๕๕.๓๕๐	๓	๕๕๑.๗๕๐	.๕๕๘
ระหว่างแม่ - ลูก "ตนจริง" กับ "ตนในอุดมคติ"	๑๕๐,๗๗๖.๒๑๐	๓	๕๐๒,๕๙๒.๐๗๐	๕๗.๑๘๘
ระหว่างแม่ - ลูก การให้สถานภาพความรัก แก่ตนเองและผู้อื่น	๑๕๒,๑๓๖.๖๘๐	๓	๕๐๗,๐๕๖.๖๘๐	๑๗๐.๕๖๘
ระหว่าง "ตนจริง" "ตนในอุดมคติ" การให้ -ความรักสถานภาพแก่ตนเองและผู้อื่น	๑๕๑,๑๕๓.๕๘๐	๓	๕๐๓,๗๗๗.๕๒๗	๑๘.๘๐๘
ระหว่างแม่ - ลูก "ตนจริง" "ตนในอุดมคติ" - การให้สถานภาพ-ความรัก แก่ตนเองและผู้อื่น	๓๘๕,๖๕๒.๖๐๐	๓	๑๒๘,๕๕๐.๘๖๗	๓๗.๕๕๖
ภายในกลุ่ม	๓๕๓,๐๕๗.๗๕๕	๑๑๖	๓,๐๔๕.๘๒๘	

ការဂဏန်း

- ၁. $G^2/npqr = (၂၂၆၈)^2 / ၈၀ \times ၂၀ \times ၂၀ \times ၄ = ၂၀,၂၆၈,၄၆၄ / ၆၄၀ = ၃၁,၆၆၃.၂၀၂$
- ၂. $x^2 = (၂၆၆၂၀ + ၂၁၈၆ + ၂၂၂၂၂ + ၈၂၂၅ + ၈၀၆၄ + ၈၂၄၁ + ၂၂၆၀ + ၈၆၂၂ + ၂၂၆၁ + ၂၂၅၅ + ၅၂၆၆ + ၈၈၆၈ + ၈၆၆၆ + ၈၂၅၅ + ၈၈၈၂) = ၆၂,၈၀၀$
- ၃. $(A^2_1)/nqr = (၂၈၇၀^2 + ၂၂၂၂^2) / ၈၀ \times ၂၀ \times ၄ = ၅၀,၆၈၀,၅၆၄ / ၆၄၀ = ၇၈,၆၆၆.၆၆၂$
- ၄. $(B^2_j)/npr = (၂၀၆၆^2 + ၂၂၆၆^2) / ၈၀ \times ၂၀ \times ၄ = ၅၀,၆၀၂,၈၆၆ / ၆၄၀ = ၇၈,၈၄၈.၆၆၅$
- ၅. $(C^2_k)/npq = (၅၅၆၆^2 + ၅၀၆၆^2 + ၅၀၆၀^2 + ၅၂၆၆^2) / ၈၀ \times ၂၀ \times ၂၀ = ၆,၂၂၈,၆၆၈ / ၃၂၀၀ = ၁,၉၆၈.၃၃၂$
- ၆. $(AB_{ij})^2 / nr = (၅၅၅၅^2 + ၅၅၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၅၂၆၆^2) / ၈၀ \times ၄ = ၆,၂၆၈,၈၀၈ / ၃၂၀ = ၂,၀၅၂.၈၄၆$
- ၇. $(AC_{ik})^2 / nq = (၂၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2) / ၈၀ \times ၂၀ = ၂,၆၆၆,၆၆၆ / ၆၀ = ၄၄,၄၄၄.၄၄၄$
- ၈. $(BC_{jk})^2 / np = (၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2 + ၆၆၆၆^2) / ၈၀ \times ၂၀ = ၂,၆၆၆,၆၆၆ / ၆၀ = ၄၄,၄၄၄.၄၄၄$
- ၉. $(ABC_{ijk})^2 / n = (၂၆၆၆^2 + ၂၆၆၆^2 + ၂၆၆၆^2 + ၈၈၈၈^2 + ၂၆၆၆^2 + ၂၆၆၆^2 + ၂၆၆၆^2 + ၈၂၆၆^2 + ၂၆၆၆^2 + ၅၅၅၅^2 + ၅၅၅၅^2 + ၅၅၅၅^2 + ၅၅၅၅^2) / ၈၀ = ၈၆၆,၅၅၅ / ၄ = ၂၁၆.၆၆၆.၆၆၆$
- ၁၀. $(P^2_m) / qr = ၈၆၆,၅၅၅ / ၄ = ၂၁၆.၆၆၆.၆၆၆$
- ၁၁. $(BP)^2 / r = ၅၅၅,၅၅၅ / ၄ = ၁၃၈.၈၈၈.၈၈၈$
- ၁၂. $(CP)^2 / q = ၄၄,၅၅၅ / ၂ = ၂၂,၂၇၇.၅၀၀$

ตาราง ๒๓ เปรียบเทียบคะแนนทั้งหมดเป็นรายคู่ระหว่าง แม่ - ลูก, "คนจริง" - คนใน
 อुकนกคิ", การให้สถานภาพ - ความรักแก่ตนเอง และผู้อื่นของ กลุ่มปกติ

	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖
	๒๑๗	๒๔๐	๒๕๕	๒๕๕	๒๖๐	๒๗๖	๒๘๓	๓๐๑	๓๑๕	๓๒๑	๓๒๕	๓๓๐	๓๓๑	๓๔๕	๓๕๖	๓๖๗
GSSxA		๑๓	๓๗	๓๘	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
GSSxI			๑๔	๑๕	๒๐	๓๐	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
GSSxA				๑	๖	๑๖	๓๕	**	**	**	**	**	**	**	**	**
GSOxA					๕	๑๕	๓๘	**	**	**	**	**	**	**	**	**
GSOxI						๑๐	๓๓	๕๑	**	**	**	**	**	**	**	**
GSSxI							๒๓	๓๑	**	**	**	**	**	**	**	**
GSOxA								๘	๒๖	๒๔	๓๖	๓๗	๓๘	**	**	**
GLOxA									๑๘	๒๐	๒๘	๒๘	๓๐	๕๓	๕๔	๕๖
GLSxA										๒	๑๐	๑๑	๑๒	๒๕	๒๗	๓๘
GLOxA											๘	๘	๑๐	๒๓	๒๔	๓๖
GLSxA												๑	๒	๑๔	๑๗	๒๘
GSOxI													๑	๑๔	๑๖	๒๗
GLOxI														๑๓	๑๔	๒๖
GLSxI																๒
GLSxI																
GLOxI																

r	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖
q.๕๕(r, ๑๑๖)	๓.๗๐	๓.๘๖	๓.๙๖	๔.๐๔	๔.๑๑	๔.๑๖	๔.๒๑	๔.๒๕	๔.๒๗	๔.๓๐	๔.๓๓	๔.๓๕	๔.๓๗	๔.๓๘	๔.๔๐	๔.๔๑
error/n.q	๐.๕๕(r, ๑๑๖)	๓๘.๓	๔๑.๐	๔๒.๑	๔๓.๑	๔๔.๑	๔๕.๑	๔๖.๑	๔๗.๑	๔๘.๑	๔๙.๑	๕๐.๑	๕๑.๑	๕๒.๑	๕๓.๑	๕๔.๑

** มนยสำกัญทิ .๐๑
 A = คนจริง, I = คนในอुकนกคิ, M = แม่, S = ลูก
 GLO = ให้ความรักผู้อื่น, GLS = ให้ความรักตนเอง
 GSO = ให้สถานภาพผู้อื่น, GSS = ให้สถานภาพตนเอง

ตาราง ๒๔. แสดงตัวเลขของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๒ x ๔ Repeat กลุ่มปกติ

ABC table

Sample	b ₂ = กลุ่มปกติ				b ₂ = กลุ่มกระทำผิด			
	c ₁	c ₂	c ₃	c ₄	c ₁	c ₂	c ₃	c ₄
a ₁ = แม	x ๓๐๑ x ² ๓๐๑๕	x ๒๑๗ x ² ๑๐๖๔๗	x ๓๒๔ x ² ๓๔๑๑	x ๒๕๕ x ² ๒๒๕๓	x ๓๓๑ x ² ๓๗๖๔	x ๒๕๐ x ² ๒๐๕๐	x ๓๕๓ x ² ๓๕๓๓	x ๒๖๐ x ² ๒๖๐๐
a ₂ = ลูกชาย	x ๓๒๑ x ² ๓๒๑๓	x ๒๕๔ x ² ๒๕๑๕๔	x ๓๑๔ x ² ๓๒๒๑	x ๒๕๓ x ² ๓๐๕๑	x ๓๕๗ x ² ๕๕๐๗	x ๒๗๐ x ² ๒๕๕๐	x ๓๖๑ x ² ๕๕๐๓	x ๓๓๐ x ² ๓๓๑๑
Total	x ๖๒๒	x ๔๗๑	x ๖๔๘	x ๕๐๘	x ๖๘๘	x ๕๒๐	x ๗๑๔	x ๕๙๐

ตาราง ๒๕. แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $2 \times 2 \times 2$
 Repeat กลุ่มปกติ

..B table

	$b_1 =$ กลุ่มปกติ	$b_2 =$ กลุ่มกระทำผิด	Total
$a_1 =$ แม่	๑๑๐๒	๑๑๘๔	๒๒๘๖
$a_2 =$ ลูกชาย	๑๑๘๗	๑๓๑๘	๒๕๐๕
Total	๒๒๘๙	๒๕๐๒	๔๗๙๑

$$a_1 b_2 = 300 \quad 297 \quad 318 \quad 255 = 9902$$

$$a_1 b_2 = 339 \quad 340 \quad 353 \quad 360 = 9926$$

$$a_1 b_2 = 319 \quad 328 \quad 338 \quad 343 = 9928$$

$$a_1 b_2 = 357 \quad 360 \quad 369 \quad 330 = 2507$$

ตาราง ๒๖. แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $h \times h \times c$
Repeat กลุ่มปกติ

AC table

Sample	c_1 ให้ความรัก แก่ผู้อื่น	c_2 ให้ความรัก แก่ตนเอง	c_3 ให้สถานภาพ แก่ผู้อื่น	c_4 ให้สถานภาพ แก่ตนเอง	Total
$a_1 =$ แม่	๒๓๒	๔๕๗	๒๘๖	๕๐๕	๑๖๘๐
$a_2 =$ ลูกชาย	๒๗๘	๕๖๔	๒๘๐	๖๖๓	๑๕๘๕
Total	๑๓๑๐	๙๘๑	๑๓๒๖	๑๑๖๘	๔๗๘๕

$$a_1c_1 = ๓๐๑ + ๓๓๑ = ๖๓๒$$

$$a_1c_2 = ๒๑๗ + ๒๔๐ = ๔๕๗$$

$$a_1c_3 = ๓๒๕ + ๓๕๗ = ๖๘๒$$

$$a_1c_4 = ๒๕๕ + ๒๕๐ = ๕๐๕$$

$$a_2c_1 = ๓๖๑ + ๓๑๗ = ๖๗๘$$

$$a_2c_2 = ๖๕๔ + ๑๑๐ = ๕๖๔$$

$$a_2c_3 = ๓๑๕ + ๓๖๖ = ๖๘๐$$

$$a_2c_4 = ๖๕๓ + ๑๑๐ = ๖๖๓$$

ตาราง ๒๗. แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $๒ \times ๒ \times ๔$
Repeat กลุ่มปกติ

BC table

Sample	c_1 ให้ความรัก แก่ผู้อื่น	c_2 ให้ความรัก แก่ตนเอง	c_3 ให้สถานภาพ แก่ผู้อื่น	c_4 ให้สถานภาพ แก่ตนเอง	Total
b_1 = กลุ่มปกติ	๒๒๒	๔๗๑	๕๔๘	๒๒๘๘	
b_2 = กลุ่มกระทำผิด	๒๘๘	๗๑๘	๕๙๐	๒๕๐๗	
Total	๑๓๑๐	๙๘๑	๑๑๓๘	๔๗๙๕	

$$b_1c_1 = ๓๐๑ + ๓๒๑ = ๖๒๒$$

$$b_1c_2 = ๒๑๗ + ๒๕๐ = ๔๖๗$$

$$b_1c_3 = ๓๒๘ + ๓๒๐ = ๖๔๘$$

$$b_1c_4 = ๒๘๕ + ๒๕๓ = ๕๓๘$$

$$b_2c_1 = ๓๓๑ + ๓๕๗ = ๖๘๘$$

$$b_2c_2 = ๒๘๐ + ๔๓๐ = ๗๑๐$$

$$b_2c_3 = ๓๕๓ + ๓๖๑ = ๗๑๔$$

$$b_2c_4 = ๒๖๐ + ๓๓๐ = ๕๙๐$$

ตาราง ๒๘ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปร ความแบบ ๒ x ๒ x ๔ Repeat

กลุ่มปกติ

Bx Subject With Mother Table

Bx Subject With Son Table

Subject	b ₁ กลุ่มปกติ	b ₂ กลุ่มกระทำผิด	Total	Subject	b ₁ กลุ่มปกติ	b ₂ กลุ่มกระทำผิด	Total
๑	๓๘	๓๘	๗๖	๓๑	๓๘	๓๘	๗๖
๒	๔๐	๓๖	๗๖	๓๒	๓๘	๓๘	๗๖
๓	๓๘	๓๒	๗๐	๓๓	๓๗	๔๖	๘๓
๔	๓๕	๓๗	๗๒	๓๔	๒๒	๔๒	๖๔
๕	๓๙	๔๑	๘๐	๓๕	๓๑	๒๘	๕๙
๖	๓๘	๔๖	๘๔	๓๖	๔๑	๔๓	๘๔
๗	๓๓	๓๖	๖๙	๓๗	๔๔	๓๕	๘๑
๘	๔๑	๔๐	๘๑	๓๘	๔๐	๔๖	๘๔
๙	๓๘	๔๕	๘๓	๓๙	๓๘	๔๕	๘๓
๑๐	๔๐	๓๑	๗๑	๔๐	๕๕	๕๕	๑๐๐
๑๑	๓๑	๓๗	๖๘	๔๑	๔๕	๔๔	๘๙
๑๒	๓๓	๒๗	๖๐	๔๒	๔๘	๔๔	๙๒
๑๓	๓๘	๓๒	๗๐	๔๓	๔๑	๕๒	๙๕
๑๔	๓๗	๔๑	๗๘	๔๔	๔๕	๕๑	๙๖
๑๕	๓๓	๓๗	๗๐	๔๕	๔๒	๕๑	๙๖
๑๖	๓๘	๓๙	๗๗	๔๖	๔๗	๕๑	๙๔
๑๗	๔๐	๔๓	๘๓	๔๗	๕๕	๕๕	๑๐๐
๑๘	๓๖	๔๘	๘๔	๔๘	๔๕	๕๕	๙๘
๑๙	๔๐	๔๑	๘๑	๔๙	๔๕	๕๕	๑๐๐
๒๐	๓๖	๓๗	๗๓	๕๐	๓๒	๓๘	๗๐
๒๑	๔๑	๔๐	๘๑	๕๑	๓๖	๔๑	๗๗
๒๒	๒๖	๓๑	๕๗	๕๒	๕๒	๕๐	๑๐๒
๒๓	๔๔	๓๑	๗๕	๕๓	๓๘	๕๕	๙๖
๒๔	๔๘	๔๕	๙๓	๕๔	๔๒	๕๖	๑๐๖
๒๕	๓๗	๔๓	๘๐	๕๕	๓๗	๕๐	๘๕
๒๖	๓๖	๔๘	๘๔	๕๖	๒๗	๓๗	๖๔
๒๗	๓๕	๒๙	๖๔	๕๗	๓๖	๔๒	๗๘
๒๘	๓๑	๔๖	๗๗	๕๘	๒๓	๔๐	๖๓
๒๙	๓๗	๔๐	๗๗	๕๙	๓๗	๔๒	๘๕
๓๐	๓๘	๔๙	๘๗	๖๐	๔๐	๔๑	๘๑
Σ	๑,๑๐๒	๑,๑๘๔	๒,๒๘๖	Σ	๑,๑๘๗	๑,๓๑๘	๒,๕๐๕
Σ^2	๔๐,๘๘๘	๕๗,๕๑๒	๑๓๙,๘๐๘	Σ^2	๕๘,๖๐๖	๕๙,๘๖๘	๑๓๖,๑๗๔

ตาราง ๒๕ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๒ x ๔ Repeat กลุ่มปกติ

Cx Subject With Mother Table

Subject	c ₁ โห้ความรัก แกยูน	c ₂ โห้ความรัก แกตนเวง	c ₃ โห้สถานภาพ แกยูน	c ₄ โห้สถานภาพ แกตนเอง	Total
๑	๒๖	๒๑	๑๓	๑๘	๗๘
๒	๒๔	๑๖	๑๐	๒๖	๗๖
๓	๑๗	๑๘	๑๓	๑๘	๖๒
๔	๒๑	๑๓	๑๘	๑๘	๗๐
๕	๒๑	๑๘	๒๐	๒๓	๘๒
๖	๒๔	๑๘	๑๘	๒๘	๘๘
๗	๑๘	๑๖	๑๘	๒๐	๖๒
๘	๒๑	๒๔	๒๐	๑๖	๘๑
๙	๒๐	๒๔	๑๘	๒๐	๘๒
๑๐	๒๑	๑๓	๑๓	๒๔	๗๑
๑๑	๑๘	๑๓	๑๓	๒๓	๖๗
๑๒	๒๐	๑๓	๑๘	๒๒	๗๓
๑๓	๑๘	๑๑	๑๒	๒๖	๖๗
๑๔	๒๗	๒๐	๙	๒๔	๘๐
๑๕	๑๘	๑๘	๑๖	๑๘	๗๐
๑๖	๒๔	๑๘	๑๘	๑๘	๗๘
๑๗	๑๘	๒๐	๑๘	๓๐	๘๖
๑๘	๒๐	๑๘	๙	๓๐	๗๗
๑๙	๒๖	๑๘	๑๘	๒๖	๘๘
๒๐	๑๗	๒๖	๒๓	๑๘	๘๔
๒๑	๑๘	๑๖	๑๘	๒๔	๗๖
๒๒	๑๘	๑๖	๑๘	๓๐	๘๒
๒๓	๑๗	๑๖	๑๘	๑๘	๖๗
๒๔	๒๕	๒๖	๑๓	๓๐	๙๔
๒๕	๒๔	๒๓	๑๘	๑๘	๘๓
๒๖	๒๖	๒๑	๑๗	๒๑	๘๕
๒๗	๒๖	๑๒	๑๐	๒๔	๖๘
๒๘	๒๑	๑๘	๑๗	๒๑	๗๗
๒๙	๒๓	๑๗	๑๘	๒๓	๗๘
๓๐	๑๘	๑๖	๒๑	๒๔	๗๙
X ²	๖๓๒ ๑๓, ๒๔๒	๕๒๓ ๙, ๕๘๗	๔๕๗ ๗, ๓๘๑	๖๘๔ ๑๖, ๑๕๐	๑๗๙, ๘๑๘

ตาราง ๓๐ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $b \times b \times c$ Repeat กลุ่มปกติ

Cx Subject With Sen Table

Subject	c ₁ ไทท้าวความรัก แกมดุษิณ	c ₂ ไทท้าวความรัก แกมตนเอง	c ₃ ไทท้าวคุณภาพ แกมดุษิณ	c ₄ ไทท้าวคุณภาพ แกมตนเอง	Total
๓๑	๒๑	๑๓	๑๘	๒๔	๗๖
๓๒	๒๔	๒๐	๒	๒๓	๗๓
๓๓	๑๕	๒๖	๑๕	๒๓	๘๓
๓๔	๑๗	๑๘	๑๐	๑๕	๖๐
๓๕	๑๒	๑๖	๒๐	๑๐	๕๘
๓๖	๒๑	๒๐	๑๕	๒๕	๘๑
๓๗	๒๔	๒๐	๑๖	๒๕	๘๕
๓๘	๒๕	๑๕	๑๕	๒๕	๘๐
๓๙	๒๐	๑๕	๒๐	๒๐	๗๕
๔๐	๑๐	๒๕	๒๒	๓๐	๑๐๕
๔๑	๒๕	๒๓	๑๘	๒๔	๘๐
๔๒	๒๕	๒๐	๒๒	๒๒	๙๑
๔๓	๒๖	๒๖	๒๓	๒๐	๙๕
๔๔	๒๖	๒๔	๑๖	๒๕	๙๑
๔๕	๒๕	๒๖	๑๕	๒๐	๘๖
๔๖	๒๕	๒๖	๑๕	๒๕	๙๑
๔๗	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๑๐๐
๔๘	๒๕	๒๕	๑๕	๒๕	๙๐
๔๙	๒๕	๒๕	๑๖	๒๕	๙๑
๕๐	๒๕	๑๕	๑๗	๑๖	๗๓
๕๑	๑๕	๒๐	๑๗	๒๐	๗๒
๕๒	๒๕	๒๕	๑๕	๒๕	๙๐
๕๓	๒๖	๒๖	๒๓	๒๕	๙๙
๕๔	๒๕	๒๖	๒๓	๒๕	๙๙
๕๕	๒๕	๒๖	๑๕	๒๕	๙๑
๕๖	๒๕	๑๓	๑๕	๑๕	๖๘
๕๗	๒๑	๒๑	๑๕	๑๕	๗๒
๕๘	๑๕	๑๗	๑๒	๑๕	๕๙
๕๙	๒๕	๑๕	๑๕	๑๕	๖๐
๖๐	๑๕	๑๕	๑๕	๓๐	๕๕
X ²	๖๓๘ ๑๔, ๘๑๐	๖๒๓ ๑๓, ๓๕๗	๕๒๔ ๕, ๕๕๔	๖๘๐ ๑๖, ๐๖๐	๒๕๐๕ ๖, ๗๑๓, ๑๗๕

ตาราง ๓๑ เปรียบเทียบความแตกต่างของการให้ความรัก - สถานภาพ แก่ผู้อื่นและตนเอง ของแม่ - ลูก
กลุ่มกระทำผิด โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๒ x ๔

Source of Variation	ss	df	MS	F
ระหว่างแม่ - ลูก	๕.๘๕๖	๑	๕.๘๕๖	.๕๑
ระหว่าง "ตนจริง" กับ "ตนในอุดมคติ"	๓๓๑.๒๕๖	๑	๓๓๑.๒๕๖	๑๑.๑๖
ระหว่างการให้ความรัก - สถานภาพแก่ตนเอง-ผู้อื่น	๒๔๕.๓๕๐	๓	๘๑.๕๕๐	๑๐.๕๕
ระหว่างแม่-ลูก x "ตนจริง" - "ตนในอุดมคติ"	๑๓๕.๕๕๖.๐๕๖	๑	๑๓๕.๕๕๖.๐๕๖	๕๑.๑๖
ระหว่างแม่ - ลูก x การให้ความรัก - สถานภาพแก่ผู้อื่น - ตนเอง	๑๓๕.๓๓๖.๘๕๕	๑	๑๓๕.๓๓๖.๘๕๕	๑๓๖.๐๖
ระหว่าง "ตนจริง" - "ตนในอุดมคติ" x การให้ความรัก - สถานภาพแก่ตนเอง - แก่ผู้อื่น	๑๓๕.๐๑๕.๘๕๕	๓	๔๕.๑๓๕.๘๕๕	๓๕๖๕.๘๖
ระหว่างแม่ - ลูก x "ตนจริง" - "ตนในอุดมคติ" x การให้ ความรัก - สถานภาพแก่ตนเอง - แก่ผู้อื่น	๓๕๐.๕๑๕.๓๑๐	๓	๑๑๖.๕๑๖.๓๑๐	๖๕๖๖.๘๖
ภายในกลุ่ม	๒,๐๓๖.๘๓๑	๑๖๖	๑๓.๕๖๕	
Total	๔๓๓.๐๖๐.๘๖๓	๑๖๘		

*หมายเหตุ
มโนทัศน์ .๐๑

การฝึกคำนวณ $n = ๓๐, p = ๒, q = ๒, r = ๔.$

๑. $G^2/npqr = (๔๗๗๑)^๒ / ๓๐ \times ๒ \times ๒ \times ๔ = ๒,๒๕๒,๒๕๔ / ๔๘๐ = ๔๖,๙๒๑.๘๕๐$

๒. $x^2 = (๓๑๑ + ๑๖๕๗ + ๓๘๑๑ + ๒๒๕๓ + ๓๗๖๗ + ๒๐๐๔ + ๕๓๐๑ + ๒๕๓๘ + ๓๖๑๓ + ๒๒๖๔ + ๓๖๒๑ + ๓๐๔๑ + ๕๐๐๗ + ๒๕๕๐ + ๔๕๐๓ + ๓๗๗๒) = ๕๑,๒๑๖$

๓. $(I_1^2)/nqr = (๒๒๘๖๒ + ๒๕๐๕๒) / ๓๐ \times ๒ \times ๔ = ๑๑,๕๐๐,๘๒๑ / ๒๔๐ = ๔๗,๕๒๐.๐๘๑$

๔. $(B_j^2)/npr = (๒๒๘๕๒ + ๒๕๐๖๒) / ๓๐ \times ๒ \times ๔ = ๑,๑๕๕,๕๒๕ / ๒๔๐ = ๔๗,๕๑๔.๖๘๑$

๕. $(C_k^2)/npq = (๑๓๑๐๒ + ๕๕๑๒ + ๑๓๖๒๒ + ๑๑๓๘๒) / ๓๐ \times ๒ \times ๒ = ๕,๘๒๘,๕๕๕ / ๑๒๐ = ๔๘,๕๗๑.๒๙๐$

๖. $(LB_1)^2 / nr = (๑๑๐๒๒ + ๑๑๘๕๒ + ๑๐๘๗๒ + ๑๓๑๘๒) / ๓๐ \times ๔ = ๕,๗๖๒,๓๕๗ / ๑๒๐ = ๔๘,๐๑๘.๖๐๑$

๗. $(C_{1k})^2 / np = (๖๓๒๒ + ๕๕๗๒ + ๖๘๒๒ + ๕๑๕๒ + ๖๗๘๒ + ๕๒๕๒ + ๖๘๐๒ + ๖๒๓๒) = ๒,๙๒๓,๕๑๑ / ๖๐ = ๔๘,๗๒๓.๕๑๗$

๘. $(BC_{jk})^2 / np = (๖๖๒๒ + ๕๗๑๒ + ๖๕๘๒ + ๕๕๕๒ + ๖๘๕๒ + ๕๑๐๒ + ๖๑๕๒ + ๕๕๐๒) / ๓๐ \times ๒ = ๒,๘๖๗,๑๗๓ / ๖๐ = ๔๗,๗๘๖.๒๑๑$

๙. $(BC_{ijk})^2 / n = (๓๐๑๒ + ๒๑๗๒ + ๓๖๕๒ + ๒๕๕๒ + ๓๓๑๒ + ๒๕๐๒ + ๓๕๗๒ + ๒๖๐๒ + ๓๖๑๒ + ๒๕๕๒ + ๓๑๕๒ + ๒๕๗๒ + ๓๕๗๒ + ๒๖๑๒ + ๓๓๐๒) / ๓๐ = ๑,๕๖๕,๐๖๓ / ๓๐ = ๕๒,๑๖๘.๔๒๑$

๑๐. $(P)^2 / qr = ๕๕,๕๒๒.๑๒๕$

$(BP)^2 / r = ๕๕,๕๘๓.๕๐๐$

ตาราง ๓๒ เปรียบเทียบคะแนนทั้งหมดเป็นรายบุคคล ระหว่าง แม่ - ลูก, "คนจริง" - "คนในอุดมคติ"; การให้ความรัก - สถานภาพตนเองและผู้อื่น ของกลุ่มกระทำผิด

คู่แม่/ลูก	๑๘๐	๑๘๔	๑๘๕	๑๘๓	๑๘๔	๑๘๒	๑๘๕	๑๘๓	๑๘๕	๑๘๒	๑๘๐	๑๘๓	๑๘๕	๑๘๐	๑๘๓	๑๘๒
๑๘๐	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๔		**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๕			**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๓				**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๕					**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๒						**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๐							**	**	**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๓								**	**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๕									**	**	**	**	**	**	**	**
๑๘๒										**	**	**	**	**	**	**
๑๘๐											**	**	**	**	**	**
๑๘๓												**	**	**	**	**
๑๘๕													**	**	**	**
๑๘๒														**	**	**

r ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖

q.๕๕(r,๑๑b)๓.๓๐ ๓.๕๖ ๓.๕๖ ๔.๐๔ ๔.๖๖ ๔.๖๖ ๔.๖๖ ๔.๖๓ ๔.๖๓ ๔.๖๓ ๔.๖๓ ๔.๖๓ ๔.๖๓ ๔.๖๓ ๔.๖๓ ๔.๖๓ ๔.๖๓

rror/n.q.๕๕(r,๑๑b)๒.๕๕ ๒.๕๕ ๓.๑๓ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔ ๓.๖๔

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

μ = คนจริง, I = คนในอุดมคติ, M = แม่, S = ลูก

GLO = ให้ความรักคนอื่น, GLS = ให้ความรักตนเอง

GSO = ให้สถานภาพคนอื่น, GSS = ให้สถานภาพตนเอง

ตาราง ๓๓ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบ $b \times c$ Repeat กลุ่มการทำงาน

.ABC Table

Sample	$b_1 =$ กลุ่มปกติ				$b_2 =$ กลุ่มการทำงาน			
	ให้ความรักแก่ผู้ตน	ให้ความรักแก่ตนเอง	ให้ความเคารพแก่ผู้ตน	ให้ความเคารพแก่ตนเอง	ให้ความรักแก่ผู้ตน	ให้ความรักแก่ตนเอง	ให้ความเคารพแก่ผู้ตน	ให้ความเคารพแก่ตนเอง
$a_1 =$ เม	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒
$a_2 =$ อุกฤษฏา	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒	x^2 ๒๒๒๒
Total	๒๒๒๒	๒๒๒๒	๒๒๒๒	๒๒๒๒	๒๒๒๒	๒๒๒๒	๒๒๒๒	๒๒๒๒

ตาราง ๓๘ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $b \times b \times c$ Repeat
 กลุ่มกระทำผิด

AB table

Sample	$b_1 =$ กลุ่มปกติ	$b_2 =$ กลุ่มกระทำผิด	Total
$a_1 =$ แม่	๑๑๑๑	๑๑๘๙	๒๓๐๐
$a_2 =$ ลูกชาย	๘๙๓	๑๒๘๘	๒๑๘๑
Total	๒๐๐๔	๒๔๗๗	๔๔๘๑

$$a_1 b_1 = ๒๙๒ + ๒๘๘ + ๒๒๘ + ๓๓๐ = ๑๑๓๘$$

$$a_1 b_2 = ๒๙๒ + ๒๘๙ + ๒๘๒ + ๓๒๘ = ๑๑๙๑$$

$$a_2 b_1 = ๒๒๓ + ๒๘๘ + ๑๘๐ + ๒๘๘ = ๙๗๙$$

$$a_2 b_2 = ๓๓๓ + ๓๑๙ + ๓๐๘ + ๓๓๐ = ๑๒๘๐$$

ตาราง ๓๕ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ ๒ x ๒ x ๔ repeat
AC table

Sample	c ₁ ไท่ความรักแก ผู้อื่น	c ₂ ไท่ความรักแก ตนเอง	c ₃ ไท่สถานภาพ แกผู้อื่น	c ₄ ไท่สถานภาพ แกตนเอง	Total
a ₁ = แม่	๔๖๘	๕๓๒	๕๕๖	๖๕๔	๒๓๑๐
a ₂ = ลูกชาย	๕๕๖	๕๖๒	๔๘๔	๖๑๕	๒๒๕๗
Total	๑๑๒๔	๑๐๙๔	๑๐๔๐	๑๒๖๙	๔๕๖๗

$$\begin{aligned}
 a_1 c_1 &= ๒๗๒ + ๒๕๖ = ๕๒๘ \\
 a_1 c_2 &= ๑๕๘ + ๒๘๓ = ๔๓๒ \\
 a_1 c_3 &= ๒๖๘ + ๒๘๘ = ๕๕๖ \\
 a_1 c_4 &= ๓๓๐ + ๓๒๔ = ๖๕๔ \\
 a_2 c_1 &= ๒๖๓ + ๓๓๓ = ๕๙๖ \\
 a_2 c_2 &= ๒๘๔ + ๓๑๗ = ๕๖๒ \\
 a_2 c_3 &= ๑๘๐ + ๓๐๔ = ๔๘๔ \\
 a_2 c_4 &= ๒๘๘ + ๓๓๐ = ๖๑๕
 \end{aligned}$$

ตาราง ๑๖ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ $2 \times 2 \times 4$ repeat

BC table

Sample	c_1 โศกความรัก แก่ผู้อื่น	c_2 โศกความรัก แก่ตนเอง	c_3 โศกสถานภาพ แก่ผู้อื่น	c_4 โศกสถานภาพ แก่ตนเอง	Total
b_1 = กลุ่มปกติ	๕๓๕	๔๕๐	๔๔๔	๖๑๕	๒๐๔๔
b_2 = กลุ่มกระทำ ผิด	๖๒๕	๖๐๘	๕๕๖	๖๕๕	๒๔๔๓
Total	๑๑๖๐	๑๐๕๘	๑๐๐๐	๑๒๖๙	๔๕๖๗

$$b_1 c_1 = ๒๗๒ + ๒๖๓ = ๕๓๕$$

$$b_1 c_2 = ๒๔๕ + ๒๐๕ = ๔๕๐$$

$$b_1 c_3 = ๒๖๔ + ๑๘๐ = ๔๔๔$$

$$b_1 c_4 = ๓๓๐ + ๒๘๕ = ๖๑๕$$

$$b_2 c_1 = ๒๕๖ + ๓๖๓ = ๖๒๕$$

$$b_2 c_2 = ๒๘๗ + ๓๒๑ = ๖๐๘$$

$$b_2 c_3 = ๒๕๖ + ๓๐๐ = ๕๕๖$$

$$b_2 c_4 = ๓๒๕ + ๓๓๐ = ๖๕๕$$

ตาราง ๓๗ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ ๒ x ๒ x ๔ repeat

Bx Subject With Mother table

Bx Subject With Son table

Subject	b ₁ กลุ่มปกติ	b ₂ กลุ่มกระทำผิด	Total
๑	๕๒	๕๑	๑๐๓
๒	๒๕	๓๘	๖๓
๓	๓๒	๓๓	๖๖
๔	๒๕	๓๖	๖๑
๕	๕๐	๕๕	๑๐๕
๖	๓๘	๕๕	๙๓
๗	๒๓	๓๕	๕๘
๘	๕๓	๕๓	๑๐๖
๙	๓๘	๕๕	๙๓
๑๐	๓๘	๓๕	๗๓
๑๑	๑๖	๒๕	๔๑
๑๒	๓๘	๓๒	๗๐
๑๓	๓๓	๓๕	๖๘
๑๔	๓๓	๓๒	๖๕
๑๕	๓๗	๕๓	๙๐
๑๖	๕๕	๕๗	๑๑๒
๑๗	๕๕	๕๕	๑๑๐
๑๘	๓๖	๕๒	๘๘
๑๙	๓๕	๓๘	๗๓
๒๐	๓๐	๓๐	๖๐
๒๑	๓๓	๓๕	๖๘
๒๒	๕๓	๓๕	๘๘
๒๓	๕๕	๕๕	๑๑๐
๒๔	๕๕	๕๕	๑๑๐
๒๕	๓๕	๕๑	๘๖
๒๖	๕๐	๓๕	๘๕
๒๗	๕๑	๓๕	๘๖
๒๘	๕๑	๕๐	๑๐๑
๒๙	๕๕	๓๗	๙๒
๓๐	๓๖	๓๕	๗๑
Total	$\chi^2_{1, 110}$ x ๑, ๑๑๑	$\chi^2_{1, 110}$ x ๑, ๑๕๐	$\chi^2_{1, 110}$ x ๒, ๓๑๐

Subject	b ₁ กลุ่มปกติ	b ₂ กลุ่มกระทำผิด	Total
๓๑	๓๕	๕๕	๙๐
๓๒	๒๕	๕๗	๘๒
๓๓	๒๕	๓๕	๖๐
๓๔	๓๓	๕๕	๘๘
๓๕	๓๒	๕๕	๘๗
๓๖	๕๗	๕๕	๑๑๒
๓๗	๓๕	๕๕	๙๐
๓๘	๒๗	๕๕	๘๒
๓๙	๒๖	๓๕	๖๑
๔๐	๒๖	๕๐	๗๖
๔๑	๓๒	๕๐	๘๒
๔๒	๕๖	๕๕	๑๑๑
๔๓	๓๕	๕๖	๙๑
๔๔	๒๕	๕๖	๘๑
๔๕	๒๕	๕๕	๘๐
๔๖	๒๕	๕๕	๘๐
๔๗	๕๕	๕๖	๑๑๑
๔๘	๓๓	๕๖	๘๙
๔๙	๕๑	๕๕	๑๐๖
๕๐	๒๕	๓๕	๖๐
๕๑	๒๕	๓๕	๖๐
๕๒	๓๐	๓๕	๖๕
๕๓	๓๐	๓๕	๖๕
๕๔	๕๕	๕๕	๑๑๐
๕๕	๕๕	๕๕	๑๑๐
๕๖	๒๕	๕๑	๗๖
๕๗	๓๕	๕๑	๘๖
๕๘	๓๖	๕๖	๙๒
๕๙	๒๖	๓๗	๖๓
๖๐	๓๖	๕๖	๙๒
Total	$\chi^2_{1, 110}$ x ๑, ๑๑๑	$\chi^2_{1, 110}$ x ๑, ๑๕๐	$\chi^2_{1, 110}$ x ๒, ๓๑๐

ตาราง ๓๘ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ ๒ x ๒ x ๔ repeat

Cx Subject With Mother table

Subject	^c 1 โศกความรักแก่ ผู้อื่น	^c 2 โศกความรักแก่ ตนเอง	^c 3 โศกดูรูปภาพ แก่ผู้อื่น	^c 4 โศกดูรูปภาพ แก่ตนเอง	Total
๑	๓๐	๒๒	๑๔	๒๓	๙๓
๒	๑๘	๑๘	๑๕	๑๖	๖๗
๓	๑๖	๑๘	๑๘	๒๑	๖๖
๔	๑๖	๒๐	๑๗	๑๖	๖๙
๕	๒๔	๒๓	๑๙	๑๗	๘๓
๖	๑๙	๑๗	๒๒	๒๑	๘๓
๗	๑๖	๑๖	๑๖	๒๑	๖๙
๘	๒๐	๒๓	๒๒	๒๑	๘๖
๙	๒๑	๑๙	๒๔	๑๘	๘๒
๑๐	๑๖	๑๙	๑๖	๒๒	๗๓
๑๑	๑๑	๑๐	๑๓	๑๑	๔๕
๑๒	๑๖	๑๙	๑๘	๑๘	๖๑
๑๓	๑๖	๑๘	๑๙	๒๓	๗๖
๑๔	๑๖	๑๗	๑๙	๒๒	๖๔
๑๕	๑๙	๑๙	๒๑	๒๓	๘๑
๑๖	๒๒	๒๓	๑๖	๒๒	๘๓
๑๗	๒๐	๒๒	๒๔	๒๔	๙๐
๑๘	๑๘	๑๘	๑๙	๒๒	๗๗
๑๙	๑๖	๒๐	๑๗	๒๐	๗๓
๒๐	๑๖	๑๗	๑๖	๑๘	๖๗
๒๑	๒๒	๑๘	๑๗	๑๕	๖๘
๒๒	๑๙	๒๐	๑๗	๒๒	๗๘
๒๓	๒๓	๒๐	๒๔	๒๓	๙๐
๒๔	๒๓	๒๕	๒๒	๒๔	๑๐๓
๒๕	๒๑	๑๘	๑๖	๒๑	๗๖
๒๖	๒๐	๑๖	๒๒	๒๑	๗๙
๒๗	๑๖	๑๘	๒๑	๒๔	๘๐
๒๘	๒๒	๑๘	๑๙	๒๒	๘๑
๒๙	๒๑	๑๘	๒๐	๒๒	๘๑
๓๐	๒๐	๑๗	๑๘	๒๓	๗๘
Total	$\sum x^2 = ๒,๒๕๖$ x ๕๖๘	$\sum x^2 = ๘,๘๓๘$ x ๘๓๖	$\sum x^2 = ๘,๘๓๖$ x ๘๘๖	$\sum x^2 = ๑๒,๒๓๐$ x ๘๕๖	$\sum x^2 = ๑๘๑,๐๓๖$ x ๒,๓๑๐

ตาราง ๓๘ แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรแบบ ๒ x ๒ x ๔ repeat

Cx Subject With Son table

Subject	c ₁ โหวตความรักแก่ ผู้อื่น	c ₂ โหวตความรักแก่ ตนเอง	c ₃ โหวตสถานภาพ ผู้อื่น	c ₄ โหวตสถานภาพ แก่ตนเอง	Total
๓๑	๒๒	๑๘	๑๘	๒๑	๘๐
๓๒	๑๙	๑๘	๒๐	๑๘	๗๕
๓๓	๑๗	๑๑	๑๓	๑๘	๕๙
๓๔	๒๑	๒๒	๒๐	๑๘	๘๑
๓๕	๒๐	๑๘	๒๔	๒๓	๘๕
๓๖	๒๒	๒๑	๒๔	๒๕	๙๒
๓๗	๒๒	๒๒	๑๗	๒๑	๘๒
๓๘	๑๗	๒๔	๑๖	๑๘	๗๕
๓๙	๒๐	๑๐	๑๙	๒๓	๗๒
๔๐	๑๒	๑๗	๑๘	๒๒	๖๙
๔๑	๑๘	๑๘	๑๘	๑๖	๖๐
๔๒	๑๘	๒๓	๑๗	๑๗	๗๕
๔๓	๓๐	๒๕	๑๓	๒๒	๙๐
๔๔	๒๑	๒๑	๑๕	๑๙	๗๖
๔๕	๒๒	๑๔	๑๘	๒๑	๗๕
๔๖	๑๗	๑๒	๑๙	๒๐	๖๘
๔๗	๒๓	๑๙	๒๐	๒๒	๘๔
๔๘	๑๗	๒๑	๑๘	๒๓	๗๙
๔๙	๑๘	๑๖	๑๘	๑๕	๖๗
๕๐	๒๑	๑๖	๑๗	๑๙	๗๓
๕๑	๑๗	๑๘	๑๗	๑๙	๖๑
๕๒	๒๐	๒๒	๑๓	๒๔	๗๙
๕๓	๑๙	๒๒	๒๒	๒๓	๘๖
๕๔	๑๘	๑๗	๑๐	๒๑	๖๖
๕๕	๒๓	๑๕	๑๘	๑๘	๗๔
๕๖	๒๒	๒๒	๑๐	๒๔	๗๘
๕๗	๒๕	๒๕	๑๓	๑๙	๘๒
๕๘	๑๙	๑๗	๑๑	๑๕	๕๒
๕๙	๒๒	๒๓	๑๑	๑๘	๗๔
๖๐	๒๒	๒๓	๑๖	๑๘	๗๙
Total	x ² ๑๒, ๒๓๐ x ๕๖	x ² ๑๑, ๑๒๖ x ๕๖	x ² ๖, ๘๐๑ x ๕๘	x ² ๑๒, ๙๘๕ x ๖๑๕	x ² ๑๓๓, ๑๗๙๙ x ๒, ๒๕๓